Departamentul de *servicii poştale* al societăţii noastre de difuzare trimite colete de cărţi atât pentru persoanele fizice cât şi cele juridice, în condiţii foarte avantajoase. Sunaţi la telefonul 021-223.63.07 sau scrieţi-ne pe adresa S.C. ALCRIS ‘94 DIFUZARE S.R.L., Str. Panait Istrati, Nr. 62, Sector 1, Bucureşti.

Comenzi on-line:

www. alcris. ro

Titlu original (eng.): Hope Never Dies

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale OLNEY, PATRICIA

Fidelitate răsplătită / Patricia Olney

Traducător: Silvia Iorgulescu Bucureşti: Alcris, 2008.

ISBN 978-973-121-068-1

I. Micu Aurelian (Editor)

II. Drăghici Ioan (Lector)

821.111. 31 = 135.1

Colecţia „ El si EA “

PATRICIA OLNEY

Fidelitate răsplătită

Traducerea şi adaptarea în limba română de SILVIA IORGULESCU

ALCRIS Romance

Din colecţia "El şi EA” puteţi comanda prin telefon,
poştă sau e-mail următoarele titluri aflate în stoc:

MAI ESTE TIMP PENTRU IMPACARE 617.
LASAMA SA TE IUBESC O MIE DE LUMANARI PANDORA SI MAGICIANUL
TESTAMENTUL FATA CU UNICORN DRAGOSTE FARA LIMITE PESTE ANI
O CAPCANA MULT PREA SECDUCAT644.
O DRAGOSTE CAZUTA DIN CER DIFICULTATILE LUI KATE SUB VRAJA IUBIRII
PREJUDECATI SI IUBIRE AVENTURA DRAGOSTEI MADONA CU PARUL DE AUR
PORTRETUL FEMEII IUBITE VARA INDIANA DACA E SA TRADEZ O LUME
INTREGA INTRE NOI FIUL TATALUI VITREG VIZITATOR DE O NOAPTE O
AMERICANA IN MEXIC ZBORUL INIMII
645.
646.
647.
648.
645. 651. 653.
655.
656.
657.
658.
659.
655. 661. 662. 663.
O SECRETARA MODEL SECRETUL CRISTINEI DRAGOSTE TRADATA VIS TEXAN
SURPRIZELE UNEI CASATORII DIN LIMPEDE PRECUM CRISTALUL FRUMOSUL
MEU AVENTURIER KAREN
CASTELUL WICKLOW BARBATUL DIN TRIPOLI VECHILE SEIFURI INTALNIRE
INTAMPLATOARE VIITORUL NE ZAMBESTE MIREASA FUGARA SINGURI IN
JUNGLA5 MESERIA DE ACTRITA TU ESTI, SAU SORA TA?
UN BARBAT NEMILOS NAUFRAGIATA
618.
619.
619. 621.
625.
625. 627. 628. 629. 632.
633.
634.
635.
637.
638.
639.
640.
641.
642.
643.
560.
561.
562.
560. 565. 567. 574.
577.
577. 580.
583.
584.

585.
586.
587.
588.
591.
592.
593.
594.
595.
596.
597.
598.
599.
591. 601. 602. 603.
604.
605.
604. 607. 608. 609. 610. 611. 612.
613.
614.
615.
616.
CEI MAI FRUMOSI ANI ZAMBETUL JOANNEI IN RITMUL INIMILOR SENINA ESTE ZIUA UN AMERICAN LA LONDRA FATA DIN PADURE NOAPTEA SFANTA DOAMNA DIN OGLINDA CASATORIE PE MADISON AVENUE STATUIA VIE MOSTENITORUL INDRAGOSTTI JURAMANT SUB STELE BARCA VISURILOR MOSTENIREA DIN HAWAII FLACARI DE ARGINT VIS DE VACANTA CASA DE LANGA RAU O GUVERNANTA CURAJOASA S-AU CUNOSCUT IN ZANZIBAR UN CHIRIAS CIUDAT CA PRIN FARMEC IMBARCARE CLANDESTINA IUBIRE IZBAVITOARE ABISUL
INTALNIRE IN SAFARI
DURERI DISPARUTE
STAPANA CASTELULUI VANDERMOOR
VALEA CASCADELOR
INTOARCERE LA "PRIVELISTEA
FOCUL VIETII
POVESTEA LUI JODY
AVENTURA IN PORT
CLIPE DECISIVE
IDILA PE MARE
VACANTA IN MAURITIUS
O MOSTENIRE CIUDATA
SOT SI SOTIE
DECIZIE PERICULOASA

Capitolul 1

Din nefericire, lungul drum de la aeroportul Geneva până la gara Tasch îi dădu lui Marie-Claire destul timp de gândire.

Maşina pe care o închiriase era rapidă şi confortabilă, iar drumurile erau largi şi aproape goale. Chiar şi peisajul tulburător de frumos - munţii încoronaţi de zăpadă care înconjurau lacul Geneva - nu i-l putea scoate din minte pe Chris. Sufletul îi era încă torturat de trădarea lui. Izolată în căldura intimă a maşinii, se simţea ruptă de lume, singură cu gândurile ei, mai aproape ca niciodată de temuta depresie. încerca din răsputeri să se gândească la altceva, dar scenele trecute îi umpleau necontenit mintea. Cum putuse să-i facă una ca asta?

Fuseseră logodiţi timp de şase luni şi plănuiau să se căsătorească în iunie viitor. Avusese totală încredere în el.

îşi amintea fiecare clipă a relaţiei lor. Cândva, aceasta fusese una fericită şi plină de speranţă. Acum, nu-i mai rămăsese decât amărăciunea şi dezgustul.

Se întâlniseră întâmplător. El dăduse din greşeală peste ea pe stradă şi se oferise să plătească pentru curăţarea fustei ei, dându-se drept un expert în domeniu şi privind zâmbitor încercarea ei de a-şi şterge pata de noroi cu o batistă. Ochii lui albaştri îi întâlniseră pe ai ei şi în ei citise o expresie de scuză timidă. îl plăcuse îndată.

Era frumos, prietenos şi foarte comunicativ. Acceptase să ia masa cu el a doua zi. De atunci, fuseseră inseparabili. Fusese cucerită de farmecul lui, de atitudinea lui lejeră şi veselă în faţa vieţii, viaţă pe care ea o lua foarte în serios. De fiecare dată când erau împreună - din punctul de vedere lui Marie-Claire nu erau împreună suficient de mult, pentru că slujba lui de jurnalist îl purta adesea în afara ţării - îşi petreceau timpul foarte plăcut.

- N-ar trebui să iei lucrurile atât de în serios, îi spusese el cândva cu jumătate de zâmbet. Trebuie să profiţi de fiecare clipă. Viaţa e prea scurtă pentru a te îngrijora din orice.

Ea râsese, întrebându-se dacă va putea vreodată face asta. Sperând că va reuşi, promisese să încerce. îşi dorise să poată fi ca el, încercase să-i fie pe plac. Cât de naivă, cât de proastă fusese! Chiar aşa lipsită de experienţă cum era, trebuia să vadă că sub farmecul său lejer nu se ascundea decât egoism şi superficialitate.

Când bărbatul sugerase într-o doară că ar trebui să se căsătorească, ea fusese teribil de fericită, sigură de iubirea lui. Acceptase îndată.

Amuzat de nerăbdarea ei, ca şi cum n-ar fi intenţionat să fie luat în serios, Chris fusese şi prea leneş, şi prea nepăsător pentru a încerca să mai lămurească neînţelegerea.

Lunile treceau şi Marie-Claire începuse să-l preseze să facă planuri de nuntă. Orbită de iubirea pe care i-o purta, ignorase uşoara lui ezitare şi semnele de nervozitate care apăreau de fiecare dată când îi cerea să ia mai repede o decizie.

Fusese atât de sigură de el! în fond, o ceruse în căsătorie, nu? O iubea, o dorea şi o respecta suficient pentru a nu-i cere să-i devină iubită înainte de căsătorie. Ea dorea să aştepte noaptea nunţii, iar el acceptase. "Cum vrei tu” era replica lui favorită. Si, naivă, Marie-Claire îşi imaginase că voia s-o vadă fericită. Acum, ştia că lucrurile stăteau cu totul altfel.

în acea seară se dusese la el dintr-un simplu impuls de moment. Vrusese să-l vadă, să-i propună să ia cina împreună. Adusese cu ea toate cele necesare pentru prepararea cinei. îl plăcea să gătească pentru el.

Un zâmbet dispreţuitor îi înflori pe buze gândindu-se la aceste lucruri. Se îndrepta acum către St. Niklaus, ultimul oraş înainte de Tasch. Drumul făcea câteva serpentine, iar în jur se lăsase întunericul. Munţii plini de zăpadă se profilau pe cerul roşiatic la apus.

Mintea ei era încă asaltată de întrebări la care nu găsea răspuns. Stia că niciun bărbat nu era demn de

încredere şi se ura pentru încrederea neţărmurită pe care i-o arătase lui Chris.

Chiar şi acum, inima i se strângea de durere când îşi amintea momentul când ajunsese în apartamentul lui.

Luminile erau aprinse, dar camerele păreau goale. Poate se afla la duş, îşi zise ea, intrând în dormitor. Dar se oprise îndată. Pe patul şifonat, Chris făcea dragoste cu o altă femeie.

Amândoi se întoarseră la strigătul uimit al lui Marie-Claire, iar Chris zâmbise cu o uşoară părere de rău.

- Nu te aşteptam astăzi pe aici, spusese el, fără să pară supărat sau vinovat.

-Văd, replicase Marie-Claire.

Atât Chris, cât şi femeia - Marie-Claire abia o privise - râseseră. Se simţise ca un intrus, ca o proastă. Fără un cuvânt, plecase din apartament, disperată. Sperase ca întreaga poveste să fi fost un coşmar din care îşi dorea să se trezească.

Chris o vizitase a doua zi. Marie-Claire se întorsese acasă de la birou, după o zi obositoare şi o noapte fără somn, şi-l găsise aşteptând-o.

- Bună, zisese el, ce ai făcut aseară?

Ea îi evită sărutul.

-Am venit acasă, spusese ea scurt.

Era supărată şi rănită.

- Eşti nervoasă? întrebase el, cu o sinceră uimire.

- Eşti foarte perspicace! se răstise ea, deschizând uşa

apartamentului cu cheia.

El o urmase şi ea îi permisese să intre, sperând probabil că va reuşi să obţină de la el o explicaţie miraculoasă pentru cele întâmplate seara trecută.

Dar bărbatul se instalase pe canapeaua din salon cu un zâmbet amuzat pe chip şi nu spusese decât:

- Ce părere ai avea dacă am lua cina împreună deseară?

Marie-Claire îi privise chipul atrăgător şi inima i se strânsese.

- Nu!

- Haide, draga mea! Nu mai fi îmbufnată, o rugase el.

- îmbufnată? repetase ea.

Se îndepărtase de el, înecată de furie. Incredibil! Lui nu-i păsa deloc de suferinţa ei, iar asta o durea mai mult decât orice. Nu i se părea că trebuia să-i dea vreo explicaţie pentru cele întâmplate.

- îmbufnată? Seara trecută ai făcut dragoste cu altcineva... şi... acum ai tupeul să...

- Da, bineînţeles, dar nu văd de ce trebuie să faci atâta caz de asta, zisese el nerăbdător, în timp ce zâmbetul începuse să-i pălească pe buze.

- Cred în fidelitate, îi replicase ea cu demnitate.

- Te-am avertizat să nu iei lucrurile atât de în serios.

Ochii lui Marie-Claire se umpluseră de lacrimi.

- Chris... dar credeam...

- Nu ţi-am promis niciodată că o să-ţi fiu fidel, îi

reamintise el cu răceală. Si în mod sigur n-am de gând să te las să te comporţi ca o soţie geloasă de fiecare dată când fac dragoste cu altcineva.

Marie-Claire îl privise fără cuvinte, şocată, deziluzionată. Cuvintele lui o treziseră în sfârşit la realitate. Fata de ieri seară nu fusese prima, realizase ea, dispreţuindu-se pentru naivitatea de care dăduse dovadă. Fidelitatea nu însemna nimic pentru Chris, era un cuvânt care nu se regăsea în vocabularul lui. Iar ea n-avea de gând să se mărite cu un bărbat care nu-i putea fi fidel.

- Poate ar trebui să renunţăm la ideea căsătoriei, replicase ea.

Chris îi distrusese echilibrul şi se simţea nesigură pe sine şi pe
întreaga lume. Poate trăise în iluzie. Poate iubise un bărbat pe care nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat.

Sensibilă şi romantică din fire, visase toată viaţa bărbatul ideal şi crezuse că acesta putea fi Chris.

Cuvintele lui dure îi distruseseră şi ultima speranţă.

- Cum vrei, spusese el. în fond, tu ai ţinut tot timpul la căsătoria asta, nu eu.

Socul si nesiguranţa ei se transformaseră în furie si spusese lucruri pe care le regretase mai târziu.

Chris replicase cu cruzime si cinism. întreaga scenă fusese teribil de neplăcută. Marie-Claire aruncase inelul de logodnă pe jos. Chris îl ridicase de pe podea si părăsise casa, trântind usa în urma lui.

După plecarea lui, mândria care o făcuse pe Marie-Claire să-i reziste dispăru ca prin farmec. Picioarele o lăsară si aproape se prăbuşi în scaun, izbucnind în lacrimi.

Visurile ei, speranţele ei se mistuiseră. Rămăsese singură si se simţea pustie. Până acum, trăise o minciună si nu-l cunoscuse niciodată pe adevăratul Chris.

După acea seară, nu-l mai văzuse niciodată. Asteptase în zadar ca el s-o caute, dar bărbatul se închisese într-o tăcere de gheaţă. în ce o privea, nu avusese curajul să-l sune. îi era teamă să nu fie respinsă.

Apoi, după două săptămâni, pe când se afla la cinema alături de Becky, îl zărise pe Chris în foaier. Era cu o femeie, alta decât fata cu care-l prinsese în pat în acea seară.

îsi ţinea braţul pe după umerii ei, o vădită intimitate îi lega. Ochii lor se întâlniseră si satisfacţia rece pe care o citi în privirea lui o socase. Mai apoi, bărbatul îsi plecase fruntea si-si sărutase îndelung partenera.

Marie-Claire plecase imediat de acolo si iesise în frigul de afară, căutând un taxi.

Nu-i putea înţelege cruzimea. Numai ura putea explica un astfel de comportament!

Becky o urmase, îngrijorată.

- Credeam că stii, îi spusese ea.

- Despre infidelitatea lui? râsese Marie-Claire.

- Nu ţi-am spus nimic pentru că eram sigură că...

Marie-Claire n-o lăsase să termine ce avea de spus. Era

mai mult
decât putea suporta.

-înţeleg, înţeleg, zisese ea.

Tot ce voia era să ajungă acasă şi să se ascundă de ochii lumii. Umilinţa devenise insuportabilă. Toţi din jurul ei ştiuseră, în afară de ea.

După această dezastruoasă seară, nu mai putuse rămâne la Londra. Slujba ei temporară luase sfârşit de Crăciun, şi n-avea planuri de vacanţă.

Telefonul de la Ran răspunsese rugăciunilor ei disperate. Ran îi era verişor şi era directorul unui hotel din Zermatt, Elveţia.

Fuseseră apropiaţi încă din copilărie. Părinţii lui Marie-Claire fuseseră ucişi într-un accident de maşină pe când ea avea numai cinci ani. Părinţii lui Ran o luaseră în grijă şi o crescuseră ca pe propria fiică.

La telefon, îl întrebase pe jumătate în glumă dacă exista vreo şansă să obţină o slujbă la hotel.

Ran nu-i putuse promite asta, dar, simţindu-i disperarea din glas, insistase să vină în Elveţia. Si iat-o, în ziua de Ajun, îndreptându-se către verişorul ei. Inima ei era plină de amărăciune şi, pentru prima oară în viaţa ei, nu aştepta cu înfrigurare Crăciunul.

Pe Ran nu-l mai văzuse de la moartea tatălui său, în urmă cu doi ani. La puţină vreme după aceea, bărbatul plecase în Elveţia. întotdeauna fusese un schior împătimit şi acceptase cu mult entuziasm slujba care i se oferise

acolo.

Peste un an, mătuşa lui Marie-Claire se recăsătorise şi se mutase în California.

Ran nu fusese la nuntă, scuzându-se că avea prea mult de muncă, dar realitatea era cu totul alta.

Ran fusese dintotdeauna apropiat de tatăl său si nu-i fusese deloc pe plac faptul că mama lui alesese să se recăsătorească. Cu toţii fuseseră devastaţi de moartea unchiului. El fusese pilonul care ţinuse familia strâns unită.

O, de-abia aştepta să-l vadă pe Ran, să discute cu el! Singurătatea ameninţa s-o distrugă.

Era ora şapte seara când ajunse la Tasch şi parcă maşina. Ieşi din maşină în frigul de afară. Era întuneric şi vântul bătea cu putere. înfofolită în haina de blană, scoase valiza din maşină şi se îndreptă către ghişeul de bilete.

Din fericire, trenul sosi în câteva minute.

în ciuda orei târzii, trenul era plin. Majoritatea călătorilor erau turişti - francezi, englezi, nemţi.

Trenul de la Tasch era singurul mijloc de a ajunge în centrul turistic. Aveau să ajungă la destinaţie în cincizeci de minute, şi Marie-Claire nu-şi putea învinge nerăbdarea. I se părea că se afla pe drum dintotdeauna.

Frigul nopţii de iarnă o făcu să se zgribulească din nou când coborî din tren în gara din Zermatt. Gara era luminată strălucitor şi foarte aglomerată. Atmosfera era veselă. Pomi de Crăciun străluceau în întunericul de afară şi hamalii de la hotelurile din localitate îşi aşteptau

oaspeţii.

Nevăzând niciun hamal de la hotelul lui Ran, Marie-Claire se interesă despre hotel şi descoperi că se afla la numai cinci minute distanţă de gară, astfel că se decise să meargă pe jos.

Hotelul se afla pe Bahnhofstrasse, strada principală.

Intră în hotel obosită si se ciocni stângace de un bărbat. Ridică privirea către el, şoptind o scuză, dar acesta strâmbă ironic din buze si
o privi cu dispreţ. Ochii ei întunecaţi se măriră de uimire, observând o astfel de reacţie.

Era un tip înalt şi brunet, cu ochi cenuşii metalici şi indiferenţi, cu chipul făcut parcă numai din muşchii.

Valiza îi căzu din mână şi se aplecă după ea, dar bărbatul fu mai rapid.

- Lasă-mă să te ajut, zise el cu o voce joasă şi plăcută.

Era probabil american sau englez.

- Nu-i nevoie, începu Marie-Claire, dar bărbatul dispăruse de lângă ea şi se îndrepta către recepţie cu o graţie felină.

Cu ochii plini de mânie, Marie-Claire îl urmă. Cine naiba se credea acest bărbat?

Străinul aşeză valiza pe birou şi, când ochii li se întâlniră, îşi înclină capul într-un salut ironic şi tăcut. Se întoarse apoi pe călcâie şi părăsi hotelul, fără să-i asculte cuvintele de mulţumire.

Privi în urma lui câteva secunde bune. Bărbatul îi

amintea de cineva... dar nu-şi mai putea aminti de cine anume. Oare se mai întâlniseră vreodată? Nu, poate că nu... Nu era genul de bărbat pe care o femeie să-l uite cu uşurinţă. Dar senzaţia că-l cunoştea persista, iar amintirea ochilor lui cenuşii nu i se ştergea din minte.

La recepţie, întrebă de Ran. Se afla la bar, i se răspunse, astfel că-şi lăsă valiza pe birou şi se îndreptă într-acolo.

Ran discuta cu barmanul. Nu se schimbase deloc în aceşti doi ani care trecuseră. Dar acest lucru nu era chiar atât de ciudat. Nu toată

lumea avea parte de schimbări dramatice în viaţă, aşa cum i se întâmplase ei.

Se îndreptă încet către el, punându-i mâinile reci la ochi.

- Ghici cine-i? zise ea râzând.

- Marie-Claire! se întoarse el îndată. Nu te aşteptam astăzi... trebuia să-mi telefonezi, şi veneam să te iau de la gară.

Era atât de fericită să-l revadă, se gândi ea, privindu-l cu nesaţ. Era înalt şi brunet ca şi ea, cu chipul delicat şi frumos, cu ochii albaştri. Arăta foarte tânăr, deşi avea douăzeci şi şapte de ani. Era mai mare cu şapte ani decât ea.

- Mi-a fost dor de tine, mărturisi ea.

- Mă bucur că ai venit, răspunse Ran.

Ultima oară când vorbiseră, se certaseră. Marie-Claire încercase zadarnic să-l convingă să vină la nunta mamei sale. Ran rămăsese ferm pe poziţie. Când lua o decizie, nu era deloc uşor să-l faci să se răzgândească. Amândoi îşi amintiră acum acea ceartă.

- îmi pare rău, se scuză ea.

Ran ridică din umeri.

- Si eu regret, ştii foarte bine. I-am scris mamei şi am încercat să-i explic...

Privi obrajii roşii ai fetei şi adăugă:

- Cred că ar trebui să bei ceva tare, să te încălzeşti. După aceea, îţi voi arăta camera ta.

- Dar... protestă Marie-Claire.

Ura tăriile.

- Nu mă mai contrazice. Afară sunt minus nouă grade. Trebuie să bei ceva, insistă bărbatul.

Claudio, barmanul care privise întâlnirea lor cu interes şi plăcere, era italian, un tip înalt şi slab. îi turnă fetei o porţie generoasă de coniac şi întrebă:

- Eşti pentru prima oară la Zermatt?

- Da, încuviinţă ea. Sper că oamenii de aici sunt prietenoşi. Deodată, în minte îi reveni bărbatul cu care se ciocnise în hol. Era
un personaj periculos, îi şopti o voce interioară.

Discută cu Ran şi cu barmanul, în timp ce-şi bău paharul de tărie care-i arse gâtul şi-i încălzi trupul. încercă să-l uite pe bărbatul de mai devreme. N-avea niciun rost să-l lase să-i invadeze gândurile.

Peste o jumătate de oră, Ran îi arătă camera. Făcea parte din apartamentul său şi era o încăpere decorată în tonuri calde de oranj, care avea baie proprie. întregul mobilier era din stejar, iar patul era acoperit cu lenjerie albă ca zăpada.

- Mulţumesc... pentru tot, zise Marie-Claire, sărutându-l pe obraz. Realizase că verişorul ei îi înţelesese strigătul de ajutor de la telefon
şi-i răspunsese prompt. îi era profund recunoscătoare.

- Vrei să luăm cina împreună? zâmbi Ran.

- Da, desigur. De-abia aştept să vorbim, să-mi

povesteşti ce ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut.

Ran se uită la ceas.

- Bun, atunci ne întâlnim la bar într-o oră, da?

- Bine.

Rămasă singură în cameră, se plimbă de colo-colo, entuziasmată. Atinse tapetul din mătase, lenjeria patului, şi ieşi afară pe balconul îngheţat. Priveliştea munţilor ninşi strălucind în întunericul de afară, a brazilor înalţi şi a cabanelor din lemn era absolut mirifică. Peisajul părea ireal, fantastic. Acelaşi lucru simţea şi despre călătoria ei. Ajunsese până aici, atât de departe, într-un timp atât de scurt. Plecase din cenuşiul Londrei şi intrase în fantastica atmosferă albă a munţilor Elveţiei.

întorcându-se înapoi în căldura camerei, decise să-şi facă un duş înainte de a se schimba pentru cină.

îşi aranjă hainele în dulap şi se îndreptă către baie. Apa fierbinte o revigoră şi-i calmă muşchii încordaţi de orele de condus, eliberându-i mintea de gânduri.

Ieşi din baie şi se postă în faţa oglinzii, examinându-se curioasă. Era înaltă şi delicată. Părul ei negru strălucitor îi încadra ovalul feţei. Avea gura mică şi ochii mari şi întunecaţi. Ochii şi numele reprezentau o moştenire de la mama ei, pe jumătate franţuzoaică.

Ise spusese adesea că era frumoasă, dar nu crezuse niciodată. Nu fusese destul de frumoasă pentru a-l reţine alături de ea pe Chris, iar despărţirea lor dureroasă o făcuse să slăbească, făcându-i trupul mai delicat şi mai

graţios.

Intră în dormitor şi începu să se fardeze, ascunzând cu subtilitate ravagiile lipsei de somn din nopţile triste şi înlăcrimate de după despărţire. Se îmbrăcă într-o rochie de mătase neagră, care-i scotea în evidenţă ochii şi părul, accentuându-i strălucirea de porţelan a tenului. Cerceii mici din aur îi completau ţinuta. îşi luă poşeta, stinse lumina şi părăsi încăperea.

Ran o aştepta deja la bar, aşezat pe una dintre enormele canapele aranjate în jurul şemineului.

Marie-Claire ceru un gin şi luă loc în faţa lui.

- Ei, cum ţi-a mers? întrebă ea cu un zâmbet.

-Am fost ocupat. Suntem în sezonul de schi şi...

Se opri ca să soarbă din pahar şi adăugă cu regret:

- Cât despre slujbă...

- înţeleg, nu e niciuna disponibilă.

-îmi pare rău. Avem tot personalul necesar, iar tu n-ai toate actele necesare angajării, explică Ran.

Vestea n-o dezamăgi prea mult, pentru că nu se aşteptase să se poată angaja atât de repede.

- Nu-i nimic, zise ea grăbită. înţeleg foarte bine. Voiam numai să te văd. Crezi că voi putea rămâne aici o săptămână sau două? Voi plăti pentru cameră şi pentru mâncare.

Ran clătină din cap râzând.

- Nu-i nevoie. I-am explicat despre tine lui Lee şi a fost de acord să-ţi lase camera atât cât doreşti. în fond, eşti

verişoara mea.

Această veste era o adevărată binecuvântare. Avea nevoie de linişte şi pace. De singurătate.

După ce-şi terminară băuturile, se îndreptară braţ la braţ către restaurant. înăuntru, domnea o atmosferă festivă. Pereţii erau decoraţi cu ghirlande aurii şi pe mese se găseau coroniţe din brad împodobite.

Mâncarea era delicioasă. începură cu un aperitiv din peşte afumat, urmat de supă, salată şi chrebap de porc cu paste.

Pentru cafea şi coniac se întoarseră în salon, iar Marie-Claire îi povesti lui Ran totul despre Chris.

- Aşa că, încheie ea cu părere de rău în glas, am renunţat la locuinţa din Londra, iar slujba temporară pe care o aveam a luat sfârşit.

Era bucuroasă că toate acestea se terminaseră, pentru că făceau parte din vechea ei viaţă. Si voia cu disperare să se rupă de tot ce o lega de acele vremuri. Simţea nevoia de ceva nou, care s-o facă să-şi uite durerea.

Ran înţelese şi zâmbi.

- Ca să concluzionăm, ai rămas şi fără casă, şi fără slujbă, da?

Marie-Claire râse.

- Cam aşa ceva.

Se simţea fericită că i se putuse confesa. împărtăşite, problemele ei
i se păreau acum mult mai puţin importante.

-în orice caz, sunt sigură că va apărea o nouă alternativă.

-Poţi sta aici cât de mult doreşti, repetă Ran.

Marie-Claire nu era genul care să se descurce singură. Avea nevoie de stabilitate în viaţa ei, de sprijinul celorlalţi.

Ran comandă încă două cafele. Chiar atunci se apropie de masa lor un tip înalt şi brunet, impunător. Era bărbatul cu care se ciocnise în holul hotelului. Marie-Claire privi către el şi un fior de teamă o străbătu. Ran îi zâmbi. Era limpede că-l cunoştea.

-Te superi dacă stau cu voi? întrebă bărbatul.

-Desigur că nu. Suntem chiar foarte bucuroşi. Lee, ţi-o prezint pe verişoara mea, Marie-Claire. Lee Harper, şeful meu, adăugă Ran întorcându-se către Marie-Claire.

Tânăra se ridică, fără să fie mirată că acest străin fermecător era şeful lui Ran şi totodată proprietarul hotelului. întinse mâna şi degetele puternice ale lui Lee Harper se închiseră peste ale sale.

-Ce mai faceţi, domnule Harper? întrebă ea politicoasă.

-Domnişoară Kingsland, zise el, studiind-o cu atenţie.

Tulburată, Marie-Claire îşi retrase mâna, aşezându-se la loc în
scaun. Ce se întâmpla cu ea? Oare îi era teamă de acest bărbat?

îl privi pe furiş, în timp ce discuta cu Ran despre o problemă apărută în hotel.

Era un tip atrăgător. Avea aproximativ treizeci de ani şi

chipul lui puternic îi trăda experienţa de viaţă. Gura fermă, bine conturată şi ochii cenuşii sub sprâncenele groase şi negre conturau o imagine a hotărârii şi forţei.

Tânăra privi în altă parte. Nu se simţea confortabil în preajma acestui bărbat. I-ar fi plăcut să poată găsi o scuză destul de bună pentru a se putea retrage în camera ei.

Iată, o privea şi el, realiză ea cu un fior de panică. Demnă, ridică fruntea şi-l privi drept în ochi.

El zâmbi uşor şi-şi plimbă privirea peste părul ei negru strălucitor, apoi îi coborî pe trupul tinerei, observând-o cu o sinceră şi bărbătească plăcere. Fără să vrea, Marie-Claire simţi că se îmbujorează.

-Am înţeles că te afli aici în vacanţă, domnişoară Kingsland.

Ea aprobă din cap apoi, zărind privirea îngrijorată a lui Ran, adăugă cu un zâmbet dulce:

- Dar doar pe perioada Sărbătorilor. Voiam să-l văd pe Ran.

Sprâncenele întunecate ale bărbatului se ridicară.

- Stii să schiezi?

Ea clătină din cap. Conversaţia asta politicoasă devenea ridicolă.

- Nu, trebuie să recunosc că nu mă interesează deloc subiectul.

Această afirmaţie fusese menită să încheie conversaţia, dar ochii lui
râdeau sfidători.

Marie-Claire se ridică hotărâtă.

-Scuzaţi-mă, vă rog, zise ea încet, aş vrea să mă duc în cameră. Am călătorit toată ziua şi sunt foarte obosită...

Lee Harper o privi amuzat. Bărbatul ghicise că fugea din laşitate.

Aruncându-i o privire ucigătoare, îl sărută pe Ran pe obraz şi se îndreptă către lift.

Când ajunse în camera ei, nervii îi cedară. Ce naiba se întâmpla cu ea de-l lăsa pe un tip ca Lee s-o afecteze atât? Cunoştea bine acest gen de bărbat, care trata femeile ca pe nişte jucării... Se opri, reproşându-şi această judecată pripită. Nu era deloc corect. Nu ştia aproape nimic despre el.

Tot ce ştia era că este un bărbat atrăgător. Farmecul lui o fascina. Pe ea, care credea că devenise imună la astfel de lucruri...

Capitolul 2

În prima noapte petrecută la Zermatt, Marie-Claire avu un vis şi, când se trezi a doua zi dimineaţă, deschise ochii şi pricepu de ce Lee Harper i se părea atât de cunoscut.

Se întâmplase acum cinci ani. Ea avea cincisprezece ani. Se întorcea de la şcoală şi traversase strada neatentă, pierdută în gânduri.

Păşind distrată de pe bordură pe carosabil, se trezise direct în faţa unei maşini care venea în viteză. Maşina oprise la timp, la câţiva centimetri de ea.

Marie-Claire rămăsese în mijlocul drumului, şocată şi uluită. Portiera maşinii se deschisese şi dinăuntru ieşise o siluetă înaltă şi întunecată.

Bărbatul o prinsese de braţ cu putere. Era mânios şi înjura violent. îl ascultase în tăcere, cu ochii în lacrimi. Apoi, bărbatul se oprise din ţipete şi oftase adânc.

- Eşti bine? întrebase el în şoaptă. Ai păţit ceva?

Marie-Claire îl liniştise în tăcere.

- Vrei să te conduc acasă? Maşina nu te-a atins, nu-i aşa? se încruntase el.

Marie-Claire clătinase din cap.

- Nu, şoptise ea. Nu, sunt bine.

Apoi îi zâmbise, un zâmbet care bărbatului i se păruse de o neasemuită frumuseţe.

La rândul ei, fata plecase de lângă el, fără ca imaginea chipului său să-i dispară din minte. Toată întâmplarea durase numai câteva minute, dar ea îl visase multe nopţi

după aceea. Fusese eroul, centrul gândurilor ei în următoarele luni.

întinsă pe spate în pat, cu ochii privind în tavan, Marie-Caire zâmbi. Lee Harper era obiectul viselor ei copilăreşti. Poate el nu şi-o mai amintea, dar apariţia lui în viaţa ei îi marcase adolescenţa.

Râse cu hohote. întreaga întâmplare fusese învăluită într-o aură atât de romantică, încât crezuse că acel bărbat era chiar Făt-Frumosul vieţii ei. Lee Harper fusese idealul ei de frumuseţe masculină când avusese cincisprezece ani.

Se dădu jos din pat, cu gândul de a înota. îşi puse costumul de baie, o rochie scurtă de plajă şi ieşi din cameră. Se îndreptă către lift şi coborî la parter, unde se afla o piscină încălzită. Locul era aproape gol. Apa era limpede şi ispititoare.

Se dezbrăcă de rochie şi intră în piscină, bucurându-se de atingerea plăcută a apei.

înotă temeinic şi, când oboseala îşi spuse cuvântul, ieşi înfometată din piscină. Când dădu să se îmbrace, realiză că în încăpere intră cineva. Se întoarse şi-l zări pe Lee Harper venind către ea. Bărbatul era îmbrăcat într-un şort negru şi pe umeri purta nonşalant un prosop.

Marie-Claire nu-şi putu lua ochii de la trupul lui perfect, puternic şi bronzat.

îl aşteptă, cu inima bătându-i din ce în ce mai repede.

- Bună dimineaţa, domnişoară Kingsland. Văd că te-ai trezit devreme, zise el scurt, în timp ce ochii îi alunecau pe

corpul tinerei.

-Bună dimineaţa, domnule Harper, replică ea cât de amabil putu, trăgându-şi pe ea rochia şi evitându-i privirea.

-Eşti foarte frumoasă.

Vocea lui era joasă, răguşită, foarte sexy.

-Scuză-mă... zise Marie-Claire, întorcându-i spatele cu teamă.

Dar mâna lui îi prinse încheietura, reţinând-o în loc.

-Lasă-mă... şopti ea, şocată de propria reacţie de spaimă.

-Marie-Claire, zise el, din câte văd, eşti mai tot timpul pe fugă. {i mă întreb de ce. Nu pari o persoană laşă.

-Nu fug, Lee Harper, se apără ea. Aveam de gând să mă duc la restaurant să iau micul dejun. înotul îmi provoacă foame.

Constată surprinsă că vocea îi tremura.

Harper râse.

-Uită-te la mine, îi ordonă el.

încăpăţânată, Marie-Claire îşi ţinu capul plecat. Simţea că tremură, fără să-şi dea seama de ce.

-în urmă cu cinci ani, am fost gata-gata să te ucid, zise Lee Harper. îţi mai aminteşti?

Cum ea nu răspunse, continuă:

- Atunci, m-ai fermecat cu frumuseţea ta. Erai pe jumătate copil, pe jumătate femeie. Acum însă eşti mult mai frumoasă.

-Domnule Harper, te rog... Nu ştiu despre ce vorbeşti...

minţi ea.

- Mincinoaso, o ironiză el. Se vede limpede în ochii tăi că-ţi aminteşti totul.

Amintindu-şi că visase toate astea chiar cu o seară în urmă, Marie- Claire roşi. îl privi pe Lee printre gene şi-şi spuse că trebuia să scape cât mai repede de el.

-Dacă-ţi imaginezi că trebuie să mă port bine cu tine pentru că eşti şeful lui Ran, te înşeli. în locul tău, nu m-aş baza pe asta, zise ea cu răceală.

Simţi accelerarea respiraţiei lui şi degetele sale se strânseră mai tare în jurul încheieturii ei.

-Nu mă bazez pe nimic, Marie-Claire, replică el grosolan. E o lecţie pe care am învăţat-o la modul dureros. O lecţie pe care şi tu ar trebui s-o înveţi.

Tânăra tremură, citind în ochii lui cenuşii o uşoară mânie.

-Lee... nu...

Mâna lui îi atinse părul ud şi coborî către obraz.

Ochii i se fixară pe sânii tinerei, urmărindu-le mişcarea de urcare şi coborâre în ritmul respiraţiei.

- Marie-Claire, zise el cu un accent ciudat, dar lipsit de mânie, nu poţi lupta cu mine.

Trupul ei era perfect conştient de privirea lui arzătoare. Se dădu un pas înapoi, din ce în ce mai înspăimântată de propriile reacţii la apropierea lui.

-Nu, repetă ea, întâlnindu-i ochii şi adunându-şi curajul. Nu!

El îi dădu drumul. Fără să mai privească înapoi, Marie-Claire se îndreptă şovăitoare către lift.

Ajunsă în siguranţa încăperii ei, se prăbuşi pe pat.

Ceva foarte important se întâmplase acolo, lângă piscină. Privise în ochii cenuşii ai lui Harper şi i se păruse că destinul ei aştepta să se împlinească. Inima îi bătea încă într-un ritm neobişnuit. Nu-şi dădea seama ce voia bărbatul ăsta de la ea şi nu era deloc sigură că ar fi vrut să afle.

Gândul la micul dejun îi făcu rău. Dar în camera lui Ran descoperi cafea proaspătă şi bău două ceşti de licoare tare şi neîndulcită. Pofta de mâncare îi dispăruse ca prin farmec.

Cum avea să-şi umple această zi? se întrebă ea, disperată. Poate că fusese o greşeală să vină în Elveţia. Fără îndoială, Ran avea să fie foarte ocupat de Crăciun, iar ea va rămâne singură multă vreme. Dar avea nevoie de timp pentru a-şi reveni după o perioadă foarte tristă. Trebuia să recunoască faptul că avea nevoie de singurătate şi avea de gând să folosească înţelept această pauză.

Ieşi pe balcon.

Era o zi frumoasă, cu cerul de un albastru-azuriu. Zăpada strălucitoare îţi lua ochii. Se hotărî să viziteze oraşul. Măcar în felul acesta avea să scape de apropierea lui Lee Harper. Se întoarse în camera caldă. Doamne, îi era greu şi să se gândească la el!

Se îmbrăcă în blugi şi-şi puse un pulover gros din lână. Se încălţă rapid, îşi puse haina şi ieşi din încăpere în căutarea lui Ran. îl găsi la recepţie şi bărbatul îi ieşi în întâmpinare cu un zâmbet.

-îmi pare rău, draga mea, sunt foarte ocupat.

-Văd, îi zâmbi ea la rândul ei. Nu-ţi face griji. Voiam să ies să văd oraşul.

-Ai luat micul dejun? întrebă Ran.

-Nu mi-e foame, zise ea cu fermitate.

- Iei prânzul cu mine? întrebă el, grăbindu-se să răspundă la telefon.

-Da, acceptă ea bucuroasă.

-La unu jumătate?

-De acord.

Privelişte a de afară reuşi să-i distrag' atenţia de la grijile ei. Era un peisaj mirific. Peste tot lucea zăpada proaspăt căzută, iar imaginea muntelui Matterhorn înălţat deasupra oraşului era tulburător de frumoasă.

Se plimbă îndelung pe Bahnstrasse şi cercetă curioasă vitrinele magazinelor, de altfel foarte scumpe. Strada principală era foarte aglomerată.

Către prânz, descoperi o ceainărie, unde se serveau produse de patiserie şi specialităţi din ciocolată.

îşi ridică ochelarii pe frunte, urcă scările din lemn şi se aşeză la o masă de lângă fereastră, de unde putea observa oamenii care se aflau afară. Comandă cafea şi începu să cerceteze ghidul turistic pe care i-l dăduse Ran. Citi despre

munţi şi despre prima escaladare a muntelui Matterhorn de către Edward Whymper. Era o poveste fascinantă şi, atrasă de cele citite, nu observă tânăra care se apropie de masă cu un copil şi întrebă dacă scaunul din faţa ei era liber.

Ceainăria devenise aglomerată, realiză Marie-Claire, clătinând din cap şi permiţându-i femeii să se aşeze.

Copilul, neastâmpărat, răsturnă dintr-o singură lovitură cana de cafea.

- Ricky! strigă femeia.

Ochii albaştri ai copilaşului se umplură de lacrimi.

- îmi pare rău, se scuză femeia cu un zâmbet jenat.

- Nicio problemă, o asigură Marie-Claire. A fost un accident, n-a vrut.

Chelnerul apăru lângă masa lor ca prin farmec, ştergând imediat cafeaua, şi Marie-Claire comandă alta.

- Voi plăti eu cafeaua pe care v-a vărsat-o, zise femeia.

- Nu, nu...

- Dar mă simt obligată, insistă cealaltă.

Marie-Claire cedă:

- Mulţumesc.

- Mă numesc Rima Clarkson, apropo. Iar această mică oroare este Ricky.

Femeia era foarte frumoasă. Avea părul blond şi ondulat, iar chipul îi era bronzat. Purta un costum de schi foarte colorat şi elegant.

- Eu sunt Marie-Claire Kingsland, zâmbi tânăra.

Tot discutând, descoperiră că amândouă stăteau la acelaşi hotel şi hotărâră să-şi spună pe nume.

- Trebuie să iei cina cu noi într-o seară, sugeră Rima. Locuieşti singură?

Marie-Claire îi explică despre Ran, iar Rima îi povesti că soţul ei, James, plecase la Sunnega, la schi, cu nişte prieteni.

- Tu nu schiezi? întrebă Marie-Claire, curioasă.

- Ba da... de obicei da, dar ieri mi-am scrântit glezna, aşa că trebuie să mai stau deoparte de pârtie ceva vreme. {i apoi, trebuie să stau cu Ricky!

Amândouă râseră şi priviră copilul, care se îndopa cu îngheţată de cacao, uitând de lacrimile de mai devreme.

- E foarte drăguţ, zise Marie-Claire, amintindu-şi fără să vrea de Chris şi de planurile pe care şi le făcuseră împreună.

Ar fi vrut să aibă copii şi crezuse că şi Chris îşi dorea. în timp, ar fi descoperit probabil că această speranţă fusese falsă.

Căută să-şi amintească atitudinea bărbatului faţă de copii şi-şi dădu seama că el ignora complet prezenţa acestora. Probabil că-i considera plictisitori, o piedică inutilă în calea libertăţii sale. închise ochii îndurerată, încercând să nu se mai gândească la Chris.

îi promise Rimei să se întâlnească la patinoar după masa de prânz şi părăsi ceainăria, îndreptându-se către hotel.

Holul hotelului era cald şi liniştit, aproape gol. Se îndreptă către lift, zâmbindu-i fetei de la recepţie. Când uşile liftului se deschiseră, lângă ea apăru Lee Harper.

îmbujorată, tânăra ezită, nevrând să urce alături de el.

-Urci? întrebă bărbatul.

Fără să poată da înapoi, Marie-Claire intră în lift, cu ochii plecaţi.

Bărbatul purta blugi, care se mulau pe picioarele lui puternice, şi o cămaşă albastră.

Tinerei i se păru că liftul urcă la nesfârşit. Ajunseră cu greu la etajul nouă, unde se afla camera lui Ran. în preajma acestui bărbat se simţea neajutorată. îi simţea mirosul proaspăt, masculin şi senzual, îi vedea pieptul ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei.

Mâinile lui îi stăteau pe lângă trup, cuminţi. Pentru câteva secunde nebuneşti, Marie-Claire îşi imagină că este îmbrăţişată de ele.

-Ti-e frig? întrebă Lee.

-Nu, nu...

-Cum ţi-ai petrecut dimineaţa? insistă el

Marie-Claire nu ştiu ce să spună. Nu pricepea de ce bărbatul îşi pierde timpul cu astfel de întrebări politicoase.

-Foarte plăcut, mulţumesc, replică ea.

El zâmbi, de parcă ar fi găsit amuzante vorbele ei şi pocni din buze. Marie-Claire îşi plecă din nou ochii, jignită.

Lee se încruntă şi-i ridică bărbia, forţând-o să-l privească în ochi.

Marie-Claire îşi luă o expresie neutră, dar i se păru că bărbatul reuşeşte să-i citească gândurile şi să-i perceapă senzaţia de vulnerabilitate. Din fericire însă, liftul opri la timp.

- Trebuie... să cobor, şopti ea, îndepărtându-se de el şi ieşind grăbită din lift.

Ajunsă în camera ei, îşi dădu jos haina cu mâini tremurătoare.

Lee Harper era un seducător. în preajma lui nu se mai putea comporta normal, părea o adolescentă naivă şi stângace. Mai întâlnise bărbaţi agasanţi ca el, dar reuşise întotdeauna să-i ţină la distanţă. Cu gesturi nervoase, îşi prinse părul în coadă. îl ura. Pe viitor, trebuia să-l evite.

Când coborî în holul hotelului, se întâlni cu Ran, care discuta cu un oaspete.

-Aşteaptă-mă la bar, zise el. Nu va dura mult.

Marie-Claire făcu un semn rapid din cap.

Claudio se apropie îndată de ea.

- Cu ce te servesc?

- O limonadă.

-îţi place aici? întrebă bărbatul, punându-i paharul în faţă.

Marie-Claire zâmbi.

- Da, e foarte frumos... dar şi scump, bănuiesc.

Claudio ridică mâinile spre cer, într-un gest de uluială.

- Aici vin numai oameni bogaţi - francezi, nemţi, americani. E un oraş pentru bogătaşi.

Ea râse, sorbind din limonadă. Claudio mai servi un client şi se întoarse.

- Nu schiezi? întrebă el.

Marie-Claire clătină din cap.

- Nu ştiu să schiez şi mi-e teamă să nu-mi rup vreun os.

- Păcat, zise el cu regret. Avem cele mai bune condiţii de schi din Alpi. Oamenii care vin aici sunt schiori pasionaţi.

- Ştii să schiezi? întrebă ea.

- Când nu sunt la muncă, schiez mereu, replică el, zâmbind.

Chiar atunci se apropie Ran.

- Marie-Claire, îmi pare rău, se scuză el. Problema cu slujba asta e că sunt de serviciu de fiecare dată când mă aflu în hotel.

Comandă o bere. După ce i-o aduse, Claudio se făcu nevăzut, lăsându-i pe Ran şi pe Marie-Claire să discute nestingheriţi.

- Eşti obosit? întrebă ea cu simpatie.

- Nu, sunt obişnuit. Dar tu?

Tânăra îi povesti despre întâlnirea cu Rima Clarkson, dar evită să-i amintească despre Lee Harper, fără să ştie exact de ce.

La masă avură pastramă asortată, o specialitate locală, cu salată şi murături.

Marie-Claire privea visătoare cuplul de la masa vecină. Păreau foarte îndrăgostiţi. Ran o atinse uşor pe mână,

atrăgându-i atenţia asupra lui.

- Nu te mai chinui singură, zise el.

- Dar sunt atât de fericiţi!

-Vei fi şi tu, într-o bună zi, îi promise el, zâmbind.

- Dar am fost deja şi totul s-a transformat în dezastru.

- {tiu că sună foarte convenţional, dar vei trece peste această perioadă. Vei întâlni pe altcineva, cineva cu adevărat potrivit pentru tine.

- Crezi? Nu pot să-mi imaginez asta, acum.

-Vei vedea că am dreptate, o asigură el.

- Dar tu? întrebă ea curioasă. Tu ai pe cineva, Ran?

Ochii bărbatului se plecară, iar Marie-Claire se întrebă dacă nu cumva făcuse o gafă întrebând aşa ceva. înainte de a se muta în Elveţia, avusese multe prietene, dar nicio relaţie nu fusese serioasă.

-A existat cineva în viaţa mea, admise el, sorbind din vin. Cineva care a locuit aici.

- Si de ce n-a mers? întrebă ea cu delicateţe, surprinsă că nu-i menţionase niciodată această poveste în scrisori.

-N-am avut nicio şansă. S-a întâmplat anul trecut, a locuit aici toată vara, dar... ei bine... era căsătorită. Deşi ştiam asta, nu m-am putut abţine. Cred că m-am îndrăgostit de ea în clipa în care am văzut-o prima dată.

Inima tinerei se strânse dureros.

- Si acum? întrebă ea tristă.

- S-a întors în America şi nu cred că o voi mai vedea vreodată, răspunse el, ridicând din umeri.

-O, Ran, îmi pare rău.

Stia cum trebuie să se simtă şi-l înţelegea perfect.

-Voi trece peste asta, nu te îngrijora, zâmbi el cu un efort vizibil.

-E atât de nedrept! izbucni ea.

Ran merita să fie fericit. Era bărbatul ideal pentru orice femeie - bun, inteligent, atrăgător.

-Viaţa e nedreaptă, îi aminti el, amuzat.

Marie-Claire râse. Ştia prea bine că verişorului ei nu-i plăcea să fie compătimit.

-Din câte am văzut, l-ai impresionat foarte tare pe şeful meu, zise Ran într-o doară.

Inima tinerei tresări.

-Cum ţi-ai dat seama? întrebă ea, încercând să câştige timp.

-Eşti interesată? o tachină el.

-Ran, despre ce naiba vorbeşti? încercă ea să se arate exasperată.

- Mi-a pus o mulţime de întrebări despre tine, îi dezvălui el, privind-o cu atenţie.

-Ce fel de întrebări?

-Ştii tu, întrebările obişnuite. Dacă eşti măritată, logodită... Cred că l-ai cucerit, draga mea.

-I-ai spus despre Chris? întrebă ea, temătoare.

-Desigur că nu. I-am spus că eşti liberă ca pasărea cerului.

-Ei, roşi ea, nu cred că e interesat de mine.

-De ce nu? Eşti foarte frumoasă, zâmbi Ran.

-Mulţumesc, dar nu sunt o mare frumuseţe, replică ea.

-Te subestimezi, o contrazise Ran. Sunt convins că şeful e total cucerit de farmecul tău.

-înţeleg, dar sentimentul nu-i reciproc, reluă ea cu emfază.

-Nu? repetă el sceptic.

Marie-Claire roşi şi bărbatul continuă, triumfător:

-A, ştiam eu!

-Bine, bine, recunoscu tânăra, învinsă. Sunt curioasă să ştiu mai multe despre el, dar numai pentru că...

încercă să se gândească repede la un motiv, dar nu descoperi nici o scuză destul de bună. Dar oricum, nu conta. N-avea planuri în privinţa lui. Nu voia să mai fie cu nimeni după terminarea relaţiei cu Chris. Totuşi, era interesată de Lee Harper, pentru că trezea în ea sentimente atât de violente şi de contradictorii.

-Pentru că... repetă Ran cu promptitudine.

Marie-Claire ridică din umeri.

-Recunosc, nu ştiu de ce. Dar spune-mi, oricum.

-Ce vrei să ştii?

Avea senzaţia că Ran voia să joace rolul de Cupidon. Dar Lee Harper nu era genul de bărbat care să aibă nevoie de astfel de încurajări. Dacă pricepuse ceva despre el, acest lucru era că Lee nu putea fi convins să facă nimic dacă nu voia.

-Ran... începu ea.

Bărbatul clipi din ochi cu inocenţă.

- Dar m-ai întrebat... protestă el, zâmbind amuzat.

-Atunci, spune-mi toate bârfele şi gata. Bine?

- Bine.

Dar Ran tăcu, privind-o cu atenţie.

- Ok, cedă tânăra. Stiu că deţine acest hotel, nu?

-Nu numai acest hotel, o corectă Ran. Mai are două, tot la Zermatt şi bănuiesc că multe altele în întreaga lume.

- Cât de multe?

- Sute.

- Sute! se miră ea

- Da, da. E un tip foarte bogat şi foarte puternic. Proprietarii de hoteluri au multă putere în Elveţia. Lee Harper poate trage multe sfori.

Aceste noutăţi o înspăimântară puţin, dar nu-i satisfăcură curiozitatea. Era mai interesată de bărbatul în sine, de personalitatea lui, de povestea lui. Faptul că avea bani şi putere se vedea limpede.

- Bine, am înţeles. Altceva? întrebă ea.

- Nimeni nu ştie foarte multe lucruri despre el. E un tip foarte discret. A, da... are o fetiţă foarte frumoasă. Bănuiesc că are vreo şase ani. La auzul acestor cuvinte, inima tinerei se întristă.

- Deci, e căsătorit? întrebă ea cu răceală.

Ah, ar fi trebuit să-şi dea seama că bărbaţii ca Lee Harper sunt deja luaţi. Dar dacă era căsătorit, de ce naiba se juca astfel cu ea?

-Divorţat, replică Ran. Deci, ai avea şanse.

Marie-Claire zâmbi ca pentru sine. Nu putea nega că se simţea uşurată de această veste.

-Şi totuşi, trebuie să ştii că ai destulă concurenţă. Se spune că sunt multe femei care s-ar sfâşia între ele ca să pună mâna pe el.

-A, înţeleg. Avem de-a face cu un donjuan, replică Marie-Claire nemulţumită. Trebuia să-mi dau seama.

-Nu, nu-i aşa. Femeile îl găsesc irezistibil, dar n-aş zice despre el că-i un seducător de profesie.

Era evident că Ran îl respecta.

-Altceva? întrebă ea.

-După cum am spus, nu cunosc foarte multe lucruri despre el. îmi place însă foarte mult. E un tip inteligent, corect şi plăteşte bine. Ce altceva îşi poate dori un angajat?

-Mulţumesc pentru informaţii.

-A, si devreme ce a venit vorba, te rog să fii drăguţă cu el. Te rog, de dragul meu... Am avut impresia că seara trecută ai fost foarte aproape de a-mi distruge şansele de promovare si nu-mi pot permite asa ceva.

-Ai spus că e un tip corect, îi aminti ea, râzând.

-Chiar este, dar te vrea pe tine şi tu trebuie să fii de partea mea. A, să nu uit.

Mi-a dat o mică vacanţă de Crăciun, pentru a putea petrece puţin timp împreună. Vreau să-ţi arăt oraşul.

-Minunat! începusem să mă simt cam singură,

mărturisi ea. {tiu, ştiu, e vina mea că am picat astfel, într-o perioadă foarte ocupată. Dar mi-ai lipsit, Ran.

- Si mie mi-a fost dor de tine.

Mă bucur mult că ai venit.

Cum bărbatul era ocupat după-prânz, Marie-Claire se îndreptă grăbită către patinoar, la întâlnirea cu Rima.

Rima şi Ricky sosiseră deja şi Rima îşi bea cafeaua la măsuţele de lemn amenajate în jurul patinoarului.

Era plăcut să stai la soare, să bei cafeaua fierbinte şi să priveşti patinatorii, stângaci sau profesionişti. Marie-Claire se simţea bine. Rima era o femeie inteligentă, veselă şi evident foarte fericită. Prietenia lor era din ce în ce mai solidă.

Marie-Claire află că soţul Rimei, James, era implicat în afaceri cu petrol şi că-şi petrecuseră ultimele două vacanţe de Crăciun la Zermatt, nerăbdători să scape de vremea mohorâtă din Londra.

- Pentru mine, Crăciunul înseamnă zăpadă, zise râzând femeia.

Si unde poţi găsi mai multă zăpadă decât în Elveţia?

Deodată, Marie-Claire o auzi pe Rima exclamând plăcut surprinsă si privind către bărbatul care se apropia de masa lor.

Bărbatul, care nu era altul decât Lee Harper, o sărută pe obraz si se aşeză pe scaun.

Capitolul 3

Chelnerul sosi îndată şi Lee comandă cafea pentru toată lumea.

- Credeam că eşti pe pârtie, zise Rima zâmbind.

- Nu, astăzi n-am fost, răspunse Lee cu răceală. Am avut treabă, adăugă el, privind către Marie-Claire.

- O cunoşti pe Marie-Claire, nu-i aşa? întrebă Rima.

- Da.

Acest răspuns simplu ascundea o mulţime de semnificaţii. Tânăra deveni tensionată. Adunându-şi puterile, ridică privirea şi-i întâlni ochii.

-Ne-am întâlnit ieri, aprobă ea, în timp ce chelnerul aduse cafeaua.

- Ce-ţi mai face glezna? o întrebă Lee pe Rima cu o grijă înduioşătoare, care trăda faptul că sunt prieteni vechi.

- Mai bine, dar nu foarte, replică femeia. Iar James e la Sunnega.

- Ei, nu va mai dura mult şi-ţi vei reveni complet, replică bărbatul cu un zâmbet cald. Privindu-l, Claire fu nevoită să mărturisească faptul că ardea de dorinţa de a-l atinge. De altfel, era sigură că sentimentul era reciproc. între ei exista o atracţie reciprocă din ce în ce mai puternică. Chiar şi acum, deşi se priveau rareori, se simţeau de parcă ar fi fost singuri şi Rima ar fi fost o simplă spectatoare.

Acest lucru o înspăimânta pe Marie-Claire, deşi îşi dăduse seama de el din clipa în care se ciocniseră în holul

hotelului. Acum cinci ani, îl dorise cu ardoarea adolescenţei. Şi astăzi îl dorea, dar, din pricina trădării lui Chris, nu putea avea încredere în el.

Şi-ar fi dorit să fie mai liberă în gândire şi să se poată implica în relaţii fără să se gândească neapărat la viitor. Se simţea foarte atrasă de Lee Harper, în ciuda faptului că era conştientă de necesitatea de a-i rezista.

îl privi din nou. Ochii lui priveau mişcoraţi din pricina soarelui, iar în colţurile ochilor lui se zăreau mici linii fine. îl dorea, nu trebuia să continue să se mintă. Şi apoi, era o femeie liberă. Dacă nu îndrăznea să întindă mână şi să ia ce-şi dorea, avea să-şi petreacă restul vieţii regretând şi fiind folosită de oameni, aşa cum fusese folosită de fostul ei iubit. Trebuia să ia o hotărâre rapidă şi curajoasă. Acum ori niciodată.

îi zâmbi lui Lee cu un aer misterios.

- Ran mi-a spus că ai o fiică, zise ea, sesizând încordarea trupului bărbatului.

- Da, Laurie. îşi petrece sărbătorile cu mama ei, explică el pe un ton lipsit de expresie.

- Păcat că nu-i aici, cu tine, interveni Rima, fără să priceapă tensiunea existentă între cei doi. îi place atât de mult Elveţia!

- Naomi m-a rugat s-o las la ea, răspunse Lee, fără să-şi ia ochii de la Marie-Claire.

Rima îi urmări privirea, se uită apoi la Marie-Claire si în sfârşit pricepu.

- E timpul să-i dau de mâncare monstrului de copil, anunţă ea, ridicându-se de la masă. Altfel, viaţa mea se va transforma într-un adevărat iad.

Marie-Claire dădu şi ea să se ridice, dar Rima o opri.

- Rămâi să-ţi termini cafeaua. Lee te va conduce înapoi la hotel, nu-i aşa?

- Da, cu mare plăcere, răspunse acesta zâmbind. Nu vei ajunge niciodată o actriţă, draga mea.

Rima ridică din umeri cu indiferenţă.

- Si? Nici nu-mi doresc. Sunt o femeie fericită.

Râzând amândoi, Marie-Claire şi Lee o priviră îndepărtându-se.

- E foarte drăguţă, zise ea.

-Da, este, aprobă Lee. Dar tu eşti frumoasă, Marie-Claire. La naiba, nu-mi pot lua ochii de la tine nicio clipă.

Tânăra roşi.

- Lee, nu... şopti ea.

Era copleşită de prezenţa lui şi înfricoşată de sentimentele care ajunseseră să-i lege. Când îi întâlnea privirea, era pierdută, tulburată de cele citite în ochii lui. Nu putea înţelege ce anume i se întâmplă şi cum ajunseseră atât de apropiaţi într-un timp atât de scurt.

Se prefăcu atrasă de îndemânarea patinatorilor.

- Hai să luăm cina împreună, o rugă Lee. Nu trebuie să te nelinişteşti, îi preîntâmpină el protestele, vor veni şi Rima cu James, Ran şi alţi câţiva prieteni.

-Atunci, da, accept.

- Bun, să mergem, reluă bărbatul.

O luă de mână şi se strecurară printre celelalte mese. Marie-Claire observă că femeile îl priveau cu mare interes. Când soarele se îndreptă către apus, schiorii începură să coboare spre oraş.

Privindu-i încântată, Marie-Claire îşi pierdu echilibrul şi alunecă, ţipând scurt. Dar mâna puternică a lui Lee o prinse la timp.

- Să ştii că n-am făcut asta special, şopti ea, cu obrajii în flăcări.

Se simţea îngrozitor de prost. Părea un truc atât de ieftin! Nu se gândise nicio clipă să se folosească de o astfel de manervă, dar Lee nu putea crede că a fost un simplu accident.

- Ştiu, zâmbi bărbatul cu o expresie de incredibilă blândeţe pe chip. Şi totuşi, ochii lui râdeau.

- Chiar mă crezi?

- Ştiu bine că nu joci teatru.

- Lee...

Cuvintele îi fură oprite pe buze de gura lui, care o sărută cu lăcomie. Se agăţă de el, pierdută.

Dar bărbatul o eliberă prea repede şi Marie-Claire deschise larg ochii, uimită.

- Cinci ani înseamnă foarte mult, murmură el, şi răsuflarea lui caldă îi mângâie obrazul.

Tânăra râse. Prin corpul ei treceau săgeţi de foc. O, Doamne! Deci, şi el o dorea! Ce putere, să ştie că-l poate

controla!

- De ce râzi? întrebă el, dându-i la o parte părul de pe frunte.

- Sunt fericită, mărturisi ea, surâzând.

Pentru prima oară în ultimele săptămâni, se simţea cu adevărat fericită. Alături de Lee, putea uita tot ce era trist, tot ce o duruse cândva. Se simţea de parcă trupul şi mintea i-ar fi fost afectate de un drog puternic. Nu-l mai vedea decât pe el şi minunata privelişte înzăpezită din jur.

- Mă bucur să te văd zâmbind.

îi luă mâna într-a lui şi continuară să meargă prin zăpada deasă. Pe Bahnstrasse, toate magazinele erau luminate, iar brăduţii decorativi străluceau în mii de culori.

Strada principală era plină de oameni, zgomot şi animaţie, iar mirosul castanelor coapte era îmbietor.

Lee o strânse mai aproape de el, cu un gest mulţumit şi triumfător. Oamenii îl opreau să discute cu el, iar el vorbea bucuros cu toţi, francezi, nemţi sau englezi. Cu toţi discuta în limba lor şi nu uita s-o prezinte tuturor pe Marie-Claire.

- Cunoşti pe toată lumea, zise ea.

Lee îşi plecă fruntea şi buzele îi sărutară tâmpla.

- E un oraş mic, răspunse el.

Departe de strada principală, ascunsă, se afla o mică florărie. Lee o îndemnă să intre şi-i cumpără un imens buchet de trandafiri.

- Mulţumesc, şopti ea, gata să izbucnească în plâns şi

îngropându-şi faţa în aroma lor tulburătoare. Chris nu-i cumpărase niciodată flori. Niciun bărbat n-o făcuse.

- Ţi i-am luat ca să te văd fericită, nu înlăcrimată, zise Lee.

- Sunt atât de frumoşi, răspunse ea, timidă şi inocentă. Sunt cam prostuţă, atâta tot.

Dar Lee citi tristeţea pe chipul ei palid. Cineva o rănise... buzele bărbatului se strânseră. Dacă va pune mâna pe ticălosul ăla... Doamne, dar ce era cu el? înnebunise?

- Hai să mergem, zise el cu voce tare, trecându-şi braţul pe după gâtul ei.

- Ninge! exclamă Marie-Claire cu veselie. Si e Ajunul! O, Lee, ce frumos este!

El îi privi chipul radiind de fericire.

- Da, aprobă bărbatul. Marie-Claire... o întoarse uşor către el.

Ea zâmbi.

- Da?

- Te doresc.

Aceste cuvinte o tulburară peste măsură.

- Si eu, şopti ea cu sinceritate.

Se simţea de parcă aici, în Elveţia, întâlnise o altă lume. Ireala frumuseţe a locurilor îi dăduse curaj, o încărcase cu o energie necunoscută, o făcuse să nu-i mai pese de trecut şi să privească plină de încredere viitorul. Marie-Claire care-i mărturisise lui Lee Harper că-l dorea era

o persoană nouă, surprinzătoare chiar şi pentru ea.

Era liberă şi fericită. Se simţea atrasă de acest bărbat şi recunoştea cu sinceritate acest lucru. îşi schimbase pielea, ca un şarpe. Era obosită de nefericire. Aici, putea fi altcineva. O tânără liberă şi eliberată de regulile stricte ale societăţii. Aici, devenise puternică şi putea avea tot ce-şi dorea. Iar ea îl dorea pe Lee Harper.

- Nu trebuie să devenim prea serioşi, zise ea rugătoare.

Voia ca senzaţia de libertate să dureze pentru totdeauna. Iar dacă Lee devenea prea serios, însemna că trebuia să se întoarcă la banala realitate de zi cu zi. Si nu era pregătită pentru aşa ceva. Abia îşi regăsise fericirea şi simţea din nou că trăieşte.

Lee o privi şi-i pricepu gândurile.

Pentru prima dată în viaţă, înţelese că trebuia să aibă răbdare. Nu putea să aibă ce voia atunci când voia. Dacă se grăbea, risca să piardă totul.

Cinci ani însemnau atât de mult! Prea mult pentru a aştepta o femeie, care nici măcar nu ştie că exişti.

Marie-Claire se simţea atât de fericită, încât simţea că pluteşte.

Când ajunseră la hotel, îl găsiră pe Ran la recepţie. Ochii bărbatului priviră uimiţi braţul lui Lee petrecut după gâtul ei şi buchetul imens de trandafiri.

Cei doi se opriră să-l salute pe Ran şi lui Marie-Claire îi fu prezentat Conradin Luthy, asistentul directorului. El avea să fie cel care trebuia să-l înlocuiască pe Ran în

timpul scurtei sale vacanţe. Ochii lui Ran ardeau de curiozitate, şi fata îi zâmbi, promiţând parcă să-i lămurească nedumerirea.

în lift, Lee o împinse lângă perete, ţintuindu-i mâinile. Ea îl privi şi-i şopti numele. Bărbatul îşi aplecă fruntea şi-i sărută buzele.

Marie-Claire gemu, înţelegând că arzătoarea nevoie de a-l simţi aproape era din ce în ce mai puternică. Sărutul lui fu însă prea scurt. Liftul opri la etajul ei şi se despărţiră. Ajunsă în cameră, îşi scoase haina şi cizmele, apoi aşeză grijulie trandafirii în apă. Se simţea ameţită. Toate mişcările ei erau foarte încete. Până la cină, mai erau două ore. Ridică receptorul de lângă pat şi comandă cafea, surâzând cu mulţumire. Era Ajunul Crăciunului, o zi care începuse atât de promiţător şi care-i adusese atâta nesperată fericire.

Privi trandafirii, cu gândul la Lee. Era un clişeu, dar nu se mai simţise niciodată astfel. Nu i se mai întâmplase niciodată ceva asemănător.

Uşoara bătaie în uşă o trezi din reverie. Deschise şi-l zări pe Ran ducând tava de cafea.

- Servicii de primă clasă, râse el, intrând.

Păşi în cameră şi privi semnificativ trandafirii.

- Ei, n-ai de gând să-mi povesteşti? întrebă bărbatul.

Ea zâmbi misterios.

- Nu-i aşa că florile mele sunt minunate?

Ran nu răspunse, aşteptând.

- Bine, bine, ce vrei să ştii? cedă ea.

- Păi, din câte îmi amintesc, la prânz, adică acum câteva ore, preciză el privindu-şi ceasul, nu erai deloc interesată de Lee.

- Dar, din câte îmi amintesc, îl imită ea, mi-ai cerut să fiu drăguţă cu el.

-A, înţeleg... te sacrifici de dragul meu, concluzionă Ran, râzând.

- Nu, m-am răzgândit. îmi place de el şi m-am gândit să-mi urmez intuiţia. Ce-i greşit în asta?

- Nimic, cred. Mă bucur să te văd din nou râzând.

Marie-Claire era mulţumită. Pentru ea, însemna foarte mult
aprobarea lui Ran.

- Stii că eşti invitat la cină în seara asta?

- Da, la şapte jumătate.

Terminară de băut cafelele, discutând vesel. Marie-Claire era foarte fericită să observe că, după atâta timp, puteau vorbi la fel de deschis şi de prietenos ca altădată.

înainte de cină, făcu o baie. Stia deja ce rochie va purta, o rochie din mătase roşie cu bretele, cu o croială foarte simplă. îi fusese lăsată de bunica ei franţuzoaică şi era una dintre toaletele ei preferate.

Ieşi din baie, îşi uscă părul şi se fardă cu atenţie. Se îmbrăcă în rochia roşie şi se parfumă. Se hotărî să nu-şi pună nicio bijuterie. Chiar atunci, Ran bătu la uşă.

- Eşti gata? întrebă el. Trebuie să ne grăbim, pentru că

Lee apreciază punctualitatea...

Deodată însă, se opri, fascinat.

- Dumnezeule, arăţi minunat! exclamă el, privind-o din cap până în picioare.

- Mulţumesc, zâmbi ea mulţumită. Si tu arăţi foarte bine.

Bărbatul purta un costum negru de seară şi o cămaşă albă.

- Mergem? întrebă el, oferindu-i braţul.

- Sunt emoţionată, îi mărturisi ea în lift.

- Nu trebuie să te îngrijorezi, arăţi minunat, îi spuse Ran galant.

Marie-Claire îi strânse braţul.

- Eşti atât de drăguţ, răspunse ea.

Când uşile liftului se deschiseră, Lee îi aştepta acolo. Ochii lui cenuşii o mângâiară, în timp ce dădu mâna cu Ran. îi spuse bărbatului ceva în şoaptă şi acesta se făcu nevăzut, lăsând-o pe Marie-Claire faţă în faţă cu Lee.

- Marie-Claire, îi şopti acesta numele plin de emoţie, luându-i mâna şi ducând-o la buze.

Era îmbrăcat într-o haină de seară din catifea albastră şi în pantaloni negri. Părul lui des şi negru strălucitor era pieptănat pe spate.

- Eşti minunat de frumoasă, adăugă bărbatul.

Ea tremură, privind fără cuvinte în ochii lui cenuşii.

- Mulţumesc, zise ea roşind.

Lee îi luă braţul şi o conduse într-un salon imens, deja

plin.

- Ce vrei să bei? întrebă el zâmbind.

- Un gin tonic, te rog.

Rima şi James Clarkson sosiseră deja. James era un tip înalt şi foarte atrăgător, cu părul grizonant. Plăcut, amuzant, fermecător, Marie-Claire îl plăcu imediat. De asemenea, o plăcu şi pe Bettina, nepoata lui. Bettina era blondă şi mică, îmbrăcată într-o rochie de tafta albastră şi nu-şi putea lua ochii de la Lee. Era limpede că era atrasă de el şi la vederea acestui lucru Marie-Claire simţi că inima i se strânge de gelozie.

Ceilalţi doi invitaţi sosiră şi ei. Se numeau Tanya şi Rafael Canovas.

Ea era englezoaică şi era răpitor de frumoasă. Era îmbrăcată într-o rochie din mătase naturală verde, avea o faţă de felină şi părul roşu lung şi ondulat. Rafael Canovas era înalt, slab şi foarte frumos, cu ochii negri arzători. Marie-Claire o privi pe Tanya cum se agăţase de braţul lui Lee şi flirta cu el fără jenă.

Mâncară în jurul unei mese ovale, strălucind de tacâmurile de argint şi de paharele din cristal. Marie-Claire era aşezată între Lee şi James Clarkson.

Mâncarea fu minunată. Masa începu cu un pate, urmat de un consome Royale, salată cu sos dulce-acrişor şi ouă Benedictine. Felul principal fu viţel cu cimbru, morcovi şi fasole verde. Desertul - tartă de ciocolată cu banane - fu delicios.

în timpul mesei, Tanya Canovas nu încetă să-i vorbească lui Lee.

Privind-o, Marie-Claire realiză că nu poate concura cu frumuseţea ei strălucitoare şi cu farmecul ei seducător. Cum putuse să creadă că un bărbat ca Lee se va mulţumi cu o tânără lipsită de experienţă cum era ea?

Căutând să-şi ascundă nesiguranţa, discută cu James, remarcând în acelaşi timp că Ran şi Bettina se înţelegeau de minune. Dar nicio clipă nu-l scăpă din ochi pe Lee, care-şi întreţinea vesel oaspeţii.

Se întoarseră înapoi în salon, unde îşi băură cafeaua. Marie-Claire se trezi aşezată alături de Rafael Canovas, care-i privea trupul frumos cu ochi plini de lăcomie.

Tânăra reuşi să-i pareze toate micile atenţii, râzând cu dragă inimă dar fără implicare la toate remarcele lui şi întrebându-se ce fel de căsnicie aveau el şi soţia lui. Cei doi abia dacă-şi vorbiseră de la sosire, iar Tanya îşi petrecuse fiecare clipă vânându-l pe Lee.

Se puse muzică, iar Ran şi Bettina fură primii curajoşi care ieşiră pe ring.

- Nu pot să cred că eşti liberă, şopti Rafael, zâmbindu-i. N-ai soţ, logodnic, iubit?

Marie-Claire clipi îndurerată la amintirea fostului logodnic.

- Nu mă voi căsători decât pentru bani, domnule Canovas, îi întoarse ea zâmbetul strălucitor.

Chiar atunci, lângă ei apăru Lee.

- Dansezi? întrebă el.

Marie-Claire ezită, noua senzaţie de libertate începând parcă să pălească. Dacă se implica într-o relaţie cu el, nu însemna că se expunea unor noi suferinţe?

- Marie-Claire?

îl privi şi nu-i mai putu rezista. Se ridică şi-i întinse mâna, conştientă că ochii verzi ai Tanyei îi urmăreau cu mare atenţie.

îi simţi braţele înconjurându-i trupul şi începu să se mişte în rimtul muzicii. Tremura, iar inima îi bătea mai repede ca niciodată.

- Ai vorbit serios când i-ai spus lui Rafael că vrei să te căsătoreşti pentru bani? întrebă el.

îi simţea respiraţia grea şi caldă în păr. Ridică ochii şi-l privi cu ochi inexpresivi.

- De ce nu? Ştii vreun motiv mai bun pentru căsătorie?

Lee zâmbi şi o strânse mai tare în braţe.

- Dragostea... sugeră el.

- Nu cred în dragoste, replică ea, minţind fără să ştie de ce.

îşi dădea prea bine seama că se află la un pas de a se îndrăgosti de
el.

- Nu eşti o persoană cinică, Marie-Claire. Citesc asta în ochii tăi plini de speranţe şi visuri. Presupun că asediul insistent al lui Rafael...

- Sau cel al soţiei sale, îl întrerupse Marie-Claire cu un

zâmbet dulce.

Lee ridică din sprâncene cu amuzament.

- Eşti geloasă, draga mea?

- Dar tu? răspunse ea cu o întrebare.

- Da, sunt, admise bărbatul. Sunt gelos de fiecare dată când cineva se uită la tine.

- Crezi în iubire? reluă ea.

- Da, şopti el.

Marie-Claire îşi lăsă capul pe umărul lui.

în braţele lui, totul era bine.

Seara trecu repede şi oamenii începură să plece. Rima şi James fură primii care-şi luară rămas-bun, urmaţi de Tanya şi Rafael. Tanya îi aruncă lui Marie-Claire o privire otrăvită înainte de a întoarce graţios capul şi a ieşi pe uşile largi ale salonului.

Marie-Claire izbucni în râs şi-şi termină coniacul, zâmbind către Ran, care observase întreaga scenă.

Când Bettina şi Ran plecară şi ei braţ la braţ, Lee şi cu ea rămaseră singuri, ascultând muzica.

Lee se aşeză lângă ea şi-şi dădu jos cravata. Tânăra simţi că stomacul
i se strânge.

- Mai vrei ceva de băut?

- Nu. Nu... ar trebui să plec... şopti ea, cu gura uscată.

- Te conduc până în cameră, zâmbi Lee, ridicându-se cu o graţie de felină.

- Pot să te întreb ceva? zise Marie-Claire cu ochii închişi.

- Desigur, răspunse bărbatul, privind-o cu ochii îngustaţi de curiozitate.

Trebuia să afle acest lucru, chiar dacă-i era teamă de răspunsul lui.

- {tiu... ştiu... că nu-i treaba mea, dar... tu şi Tanya sunteţi iubiţi?

Ochii negri ai lui Lee o priviră cu seriozitate.

- Nu, şi nici n-am fost vreodată, replică el.

- Eşti supărat că te-am întrebat? înţeleg că nu trebuia să-ţi pun o astfel de întrebare... prea personală, dar...

Lee o luă de mână şi o ridică de pe canapea.

- Nu sunt supărat, Marie-Claire.

Chipurile lor se apropiară parcă fără voie şi tânăra ridică mâna şi-i urmări cu degetele încordate conturul feţei.

- Lee... începu ea.

Dar cuvintele îi fură oprite pe buze. Sărutul lor îi readuse în suflet speranţa şi fericirea. Se simţea ameţită de intensitatea dorinţelor care-i traversau trupul.

Buzele lui se aflau acum pe umerii ei goi, lăsând cu tandreţe în jos bretelele subţiri.

Marie-Claire fu străbătută de fiori de foc.

Când Lee ridică fruntea şi-i întâlni ochii, în ei citi o lucire senzuală. Mâinile lui îi alergau pe corp, ridicându-i rochia si simţindu-i sânii. Gemu când Lee o atinse. Niciun bărbat n-o mai făcuse atât de conştientă de propriile dorinţe.

îl auzi murmurându-i numele cu glas răguşit de emoţie şi dorinţă, apoi simţi că face efoturi să-şi tempereze elanul. Peste câteva clipe, bărbatul se îndepărtă de ea şi Marie-Claire simţi aerul rece atingându-i pielea dezgolită.

Deschise ochii şi-l văzu încheindu-şi cămaşa cu gesturi grăbite. Se încruntă, uimită. N-o mai voia? Greşise cu ceva?

Obrajii i se îmburojară când realiză că ochii lui îi priveau încă trupul gol. Respira greu şi neregulat, ca şi cum ar fi alergat kilometri întregi.

-Lee? zise ea cu glas nesigur.

-Marie-Claire, o chemă şi el pe nume, ridicându-i bretele rochiei cu mâini tremurătoare. Doamne, ce mult te doresc!

Ea plecă fruntea.

-Atunci, de ce...

Lee oftă.

-De dragul tău, crede-mă. Dumnezeu ştie că tot ce-mi doresc este să te port în braţe către pat. Vreau atât de tare asta, încât mă doare.

-Lee... îl rugă ea.

Era pregătită, voia să fie cu el.

-Nu, zise el cu fermitate. Te conduc în cameră chiar acum, înainte de a face un lucru pe care amândoi îl vom regreta.

Pentru ultima oară, bărbatul se aplecă şi o sărută pe buze. Marie-Claire închise ochii, sărutul lui tulburând-o ca

de fiecare dată. Apoi, bărbatul o conduse la lift.

în faţa camerei ei îi zâmbi şi-i ură simplu "noapte bună".

Ameţită şi încă arzând de dorinţă, Marie-Claire întinse mâna şi-i atinse obrazul bronzat. Lee îi prinse palma şi-i sărută degetele, apoi se întoarse şi plecă.

Rămasă singură, tânăra realiză cu teamă şi stupoare că era gata-gata să se îndrăgostească de acest bărbat. Nu, refuză ea cu demnitate. Nu-mi pot permite să mai fac o greşeală. Trebuie să-mi păstrez controlul. Nu vreau să sufăr din nou.

Capiotlul 4

Săptămâna care urmă trecu repede ca un vis.

Marie-Claire îşi petrecu majoritatea timpului cu Lee. Restul, alături de Ran şi de Bettina.

De Crăciun, Lee o invită la masă şi-i înmână un mic dar într-o frumoasă cutiuţă.

- Crăciun fericit, zise el.

Ea luă cutiuţa cu ochii mari de uimire.

- O, dar eu nu ţi-am luat nici uncadou, exclamă ea cu regret.

- Mă gândesc eu la ceva şi te anunţ ce-mi place, zâmbi Lee. înăuntrul cutiuţei îmbrăcate în catifea se afla un colier de aur cu
rubine. Era delicat şi extraordinar de frumos.

Ochii lui Marie-Claire se umplură de lacrimi.

- O, Lee, e atât de frumos... dar nu pot accepta un astfel de dar. Lee îi respinse toate obiecţiile şi o forţă să-l accepte.

în zilele care urmară, începu să-l cunoască mai bine. Era un bărbat puternic şi tandru, sincer şi plin de farmec.

Era inteligent, chiar genial, iar senzualitatea lui o făcea să i se topească în braţe.

Nu se îndoia că o dorea din toată inima, dar de fiecare dată când se sărutau sau se îmbrăţişau, Lee era cel care se îndepărta primul. Marie- Claire nu putea înţelege de ce.

La două zile după Crăciun, Lee o luă la Gornergrat cu telecabina. Priviră pe fereastră, îmbrăţişaţi, cum părăseau

oraşul, urcând către înălţimile înzăpezite.

La coborâre, urcară singuri dealul până la platforma de unde puteau vedea întreaga privelişte, luptând contra vântului puternic care ridica în aer pulberea fină de zăpadă.

Lee o strânse la pieptul său, ocrotind-o de vântul care-i tăia respiraţia.

în vârful colinei se afla o imensă clădire din piatră cu două turnuri aurii şi o mică biserică. Urcară scările mână în mână şi stătură câteva momente pe terasă, admirând peisajul. în faţa lor se deschidea cea mai frumoasă privelişte pe care Marie-Claire o văzuse vreodată, dar şi cea mai sălbatică, mai inospitalieră. Realiză cu un tremur de teamă că era foarte uşor să-ţi pierzi viaţa aici, în aceste ţinuturi ostile şi însingurate. Aici, viaţa omului nu însemna nimic, era o biată şi jalnică clipă suspendată în timpul veşnic al naturii.

Se întoarse către Lee, odihnindu-şi fruntea pe umărul lui puternic, simţind nevoia de a-şi regăsi siguranţa. Un vârtej de sentimente şi emoţii o cuprinse, de parcă ar fi fost pe cale de a descoperi ceva important despre propria existenţă.

înţelesese deja că viaţa trebuie trăită din plin şi că fiecare oportunitate trebuia prinsă din zbor.

Nu putea rata nicio clipă, nu putea risipi niciun moment al scurtei ei vieţi.

Nu ştia de când stăteau acolo, dar privelişte a măreaţă

a munţilor o transformă parcă definitiv.

Mâncară la restaurantul din turnul clădirii din piatră. Aici, înăuntru, simţi că se întoarce la realitate. Văzu oameni veseli şi entuziaşti, pozând munţii şi discutând amabil între ei.

Din nou afară, se îndreptară către gară şi aşteptară trenul. Lee o ţinu în braţe, conştient de starea ei de spirit melancolică, povestindu-i tot ce ştia despre munţii care se zăreau în depărtare. Schiorii se aventurau pe pârtii, abia remarcând frumuseţea peisajului şi, dintr-un motiv necunoscut, ochii lui Marie-Claire se umplură de lacrimi.

Lee oftă şi şterse blând lacrimile, strângând-o în braţe.

-E atât de frumos, încât mă doare, replică ea.

Lee zâmbi.

-înţeleg, zise el încet. Mintea noastră e prea mică pentru a pricepe întreaga frumuseţe a acestor locuri.

Ea aprobă, înţelegând perfect ce voia să spună. în lumina crepusculară, în trenul aglomerat care-i ducea înapoi către Zermatt, Marie-Claire îl privi, fericită că împărtăşeau aceeaşi experienţă. Nu şi-ar fi dorit să se afle aici alături de nimeni altcineva.

în acea seară, o invită la un restaurant retras, unde mâncară fondue, un preparat tradiţional local. Localul era întunecat, luminat numai de lumânări decorative. într-un colţ, cânta un acordeonist.

-Povesteşte-mi despre el, zise deodată Lee.

-Despre cine? întrebă Marie-Claire cu o sinceră uimire.

- Despre bărbatul care te-a rănit, replică el, cu ochii îngustaţi.

- Chris? N-am multe de spus. Ne-am logodit, am stat puţină vreme împreună şi... l-am prins cu altcineva. Aşa era el, explică tânăra. N-a fost vina lui, ci a mea, pentru că am încercat să mă mint cu privire la felul lui de-a fi. M-am rănit singură.

Lee tăcea, privind-o fără nicio expresie.

Marie-Claire fu ea însăşi uimită de uşurinţa cu care putea vorbi despre rănile ei nu foarte vechi. Nu se mai gândise la Chris de câteva zile. Oare îl iubise vreodată cu adevărat? îl cunoscuse măcar aşa cum era? Dacă nu l-ar fi prins făcând dragoste cu o altă fată, s-ar fi măritat cu el. S-ar fi măritat cu o iluzie? Cum se putuse înşela atât de mult? Nu putea răspunde şi acest lucru o înspăimânta, pentru că era conştientă de faptul că speranţele ei romantice îi dictaseră acţiunile şi o făcuseră să se mintă.

îl privi pe Lee, dându-şi seama că nu ştia foarte multe lucruri nici despre el. Oare se înşela şi în privinţa lui?

Mâncarea sosi la masă, o pastă crem-gălbuie într-un vas situat deasupra unei flăcări albăstrui. Aroma era foarte îmbietoare. Chelnerul le mai aduse un coş plin de crutoane şi furculiţe lungi.

Lee îi arătă cum se mânca, cufundând cubuleţele de pâine în sosul de brânză fierbinte. Marie-Claire gustă şi i se păru delicios.

- Nu ştiu mai nimic despre tine, zise ea în timp ce

mâncau.

- Ce-ai dori să ştii? întrebă Lee răbdător.

- Povesteşte-mi despre viaţa ta... începând cu începutul. De exemplu, câţi ani ai? El râse.

- Am treizeci şi şapte de ani şi am fost crescut la orfelinat. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, iar mama a murit la naşterea surorii mele care, din nefericire, n-a supravieţuit nici ea.

Bărbatul vorbea detaşat, de parcă ar fi povestit viaţa unui străin. Inima tinerei se strânse de durere.

-O, şopti ea. îngrozitor, îngrozitor!

Lee zâmbi.

-Toate astea s-au întâmplat cu multă verme în urmă. Acum, nu mai contează. De fapt, toată această experienţă m-a învăţat foarte multe lucruri despre viaţă şi nu pot fi decât recunoscător.

Nu era genul care să cerşească milă. Nici măcar nu părea să-i fi trecut prin cap că merita simpatie.

-Continuă, zise ea. Ce ai făcut după ce ai părăsit orfelinatul?

-M-am angajat pe iahtul unui bogătaş şi m-am plimbat prin lume. Era un om bătrân şi n-avea pe nimeni. Ne-am înţeles bine. Mi-a împrumutat bani să-mi încep o afacere şi a murit înainte de a-i returna împrumutul.

Lee vorbea cu un ton la fel de neutru, dar Marie-Claire reuşi să citească printre rânduri. Era clar că bărbatul făcuse avere muncind din greu.

Era un tip puternic, un om de succes. Personalitatea sa era foarte complexă. Era o enigmă, şi de aceea femeile îl găseau atât de atrăgător.

-Eşti dificil de înţeles, zise ea încet.

Lee râse amuzat.

- Poate, zise el, ridicând din umeri. Vrei să mă cunoşti, Marie-Claire?

Tânăra roşi.

-Da, şopti ea.

El zâmbi.

-Bine de ştiut.

Marie-Claire privi în altă parte. Tensiunea dintre ei crescuse.

Comandară cafele şi vorbiră mult, râzând şi glumind. Lee voia s-o facă să-şi uite tristeţea. Privi în ochii lui, mai întunecaţi în lumina lumânărilor. Privirea lui o mângâia, plină de dorinţă.

Dar tânăra se gândea la ceea ce Lee nu-i spusese. Se gândea la căsnicia lui.

Ran îi spusese că era divorţat şi că avea o fiică. Avea atâtea întrebări, dar nu îndrăznea să deschidă acest subiect.

Lee nu vorbea cu uşurinţă despre sine. Dacă ar fi vrut, i-ar fi povestit singur.

După-masă, Lee o duse la un joc de hochei. Era prima oară când vedea un astfel de joc şi era foarte entuziasmată. Terminară ziua într-un bar aglomerat şi gălăgios, unde băură bere germană, iar Marie-Claire se trezi dezvăluindu-i lui Lee toate secretele, visurile şi speranţele sale. El o ascultă cu seriozitate şi atenţie, fără să-şi ia ochii de la ea, chiar dacă ei i se părea că o astfel de conversaţie nu putea fi foarte interesantă.

Când se înapoiară la hotel, Marie-Claire îi mulţumi pentru ziua minunată, iar el o luă în braţe şi o sărută înfometat. Ea îşi trecu mâinile prin părul lui des,

conştientizând că atât mintea, cât şi trupul ei aşteptaseră întreaga zi acest moment de bucurie.

Dar încă o dată el dădu înapoi, sărutându-i ochii, obrajii şi zâmbindu-i prieteneşte.

încă o dată, singură în pat, Marie-Claire se gândi la el întreaga noapte.

Fără să-şi dea seama, veni şi ajunul Anului Nou. Era un mare eveniment în oraş, o avertiză Ran, şi anume festivalul Sfântului
Silvestru. Peste tot erau anunţate concursuri de dans, dineuri, baluri şi gale. Bucuria şi entuziasmul atinseseră cote maxime.

Hotelul organiza şi el un dineu şi Lee o rugă pe Marie-Claire să-l însoţească. Ea acceptă bucuroasă. Bettina şi Ran, alături de Rima şi James, aveau să se afle şi ei printre invitaţi.

Chiar în acea dimineaţă îl întrebă pe Ran despre Bettina.

- Ce planuri ai pentru astăzi? o întrebă Ran la micul dejun.

Ea ridică ochii din ziar şi ridică din umeri.

- Lee mi-a promis să-mi mai ofere o lecţie de schi, dar a intervenit o problemă de afaceri, aşa că n-am niciun plan concret.

îngrijorată că relaţia lor îl ţinea pe Lee departe de pârtie, Marie-Claire îl îndemnase să nu-şi neglijeze pasiunea. Dar bărbatul se oferise s-o înveţe şi pe ea să

schieze şi făcuse deja mari progrese. Lee era un profesor răbdător şi meticulos.

- Dar tu? întrebă ea. Lucrezi?

Ran încuviinţă din cap.

- După-amiază, da. Dar până atunci, trebuie să iau masa cu Bettina.

- O, exclamă Marie-Claire, cu ochi strălucitori, Bettina!

Surprinzător, Ran roşi, plecând ochii.

- Ce se întâmplă între voi? insistă tânăra.

- Nimic special, replică Ran cu un zâmbet, dar ochii lui albaştri o avertizară că era vorba despre ceva serios.

- Foarte bine, zise ea, sunteţi foarte potriviţi.

Către după-amiază, Marie-Claire o sună pe Becky la Londra, ca să-i ureze Sărbători fericite. Becky păru foarte bucuroasă să-i audă glasul şi-i povesti pe scurt toate noutăţile. Apoi, menţionă în treacăt un lucru care o făcu pe Marie-Claire să tresară.

- Poftim? zise ea.

- Am spus că am fost la ceremonia lui Chris sâmbătă, repetă Becky. O, nu, gemu ea, distrusă. Nu ştiai, nu-i aşa?

Marie-Claire înghiţi cu greutate.

- Nu ştiu nimic. Despre ce vorbeşti? Care ceremonie?

Becky oftă.

- îmi pare rău, ştii cum sunt eu... mă ia gura pe dinainte...

- Spune-mi! ceru Marie-Claire.

- Ei, oricum ai fi aflat, mai devreme sau mai târziu.

Chris s-a căsătorit sâmbătă. Ce veste neaşteptată!

- Căsătorit? repetă tânăra. Cu cineva cunoscut?

- N-o cunosc. Din câte am aflat, o cheamă Charlotte şi părea însărcinată în luna a şasea... se opri Becky, din nou stânjenită.

însărcinată în luna a şasea? Asta însemna că cei doi aveau o relaţie, în timp ce Chris era încă logodit cu Marie-Claire.

- Dacă-l mai vezi, transmite-i toate cele bune din partea mea, zise ea cu o voce timidă.

- Da, da, desigur, aprobă Becky.

Amândouă fură bucuroase când conversaţia se încheie.

Marie-Claire se aşeză pe pat şi realiză cu stupoare că plângea. Trădarea lui Chris o durea încă. Acest bărbat făcuse parte din viaţa ei atâta vreme, încât nu era deloc uşor să treacă peste acele momente şi să pretindă că nu existaseră.

în momentul când se îmbrăcă pentru cină, reuşise să se împace cu gândul veştii triste primite şi-şi recăpătă calmul.

Alese o rochie verde-deschis cu mii de steluţe aurii, cu jupă largă şi care-i lăsa umerii goi. La aceasta asortă colierul dăruit de Lee, îşi puse sandalele aurii cu tocuri înalte şi se admiră absentă în oglindă. Arăta bine, remarcă ea, fără mare plăcere. Rochia i se potrivea perfect şi-i punea în valoare tenul de fildeş.

Se uită la ceas şi constată că terminase pregătirile prea

devreme. Zâmbi. Nu fusese niciodată gata prea devreme.

Deschise o fereastră şi-şi trase un scaun mai aproape, fără să remarce frigul necruţător. îşi aprinse o ţigară şi o fumă încet, privind munţii acoperiţi de zăpadă. Simţea înăuntrul ei o durere confuză, cu care nu se putea lupta. Parcă nici nu mai putea gândi logic.

Nu-l iubea pe Chris, constată ea obosită. Această tristeţe n-avea legătură cu el, ci numai cu ea însăşi.

Chipul dur al lui Lee îi apăru în faţa ochilor. Era deja prea implicată afectiv în relaţia cu el şi lupta cu disperare împotriva acestei iubiri, ce devenea din ce în ce mai greu de negat. Si totuşi, în adâncul sufletului ei, ştia că n-are totală încredere în el.

De ce o dorea? Nu era deloc o tipă specială, Chris îi spusese asta nu o dată, şi Lee avea o mulţime de alte alegeri. Femei frumoase, stilate, fermecătoare. De ce-şi pierdea timpul cu ea? Nu vedea niciun motiv pentru asta, niciunul.

Nu putea scăpa de această neîncredere, oricât de mult ar fi încercat. Fusese rănită cândva şi simţea instinctiv că durerea trădării lui Chris avea să pară neînsemnată pe lângă suferinţa pe care Lee i-o putea provoca. Lee o putea distruge, pentru că sentimentele ei deveniseră foarte puternice şi profunde. Gata cu ideile false cum că-şi putea controla viaţa! Ce putea face? Nu prea avea de ales, va fi rănită oricum.

-O, Doamne, şopti ea. Sunt nesigură pe mine şi pe el.

Ce pot face? Ce pot face?

Vasta sală de bal era decorată cu baloane şi beteală aurie. Atmosfera era caldă şi festivă.

Se auzea muzică, se dansa deja. Dar nimic n-o putea face pe Marie-Claire să-şi uite tristeţea.

- Ce e? O întrebă Lee, privindu-i cercetător chipul.

- Nimic, minţi ea, plecându-şi capul. Revelionul mă întristează întotdeauna.

Această ultimă afirmaţie era adevărată, deşi nu ştia exact motivul.

Bău repede un pahar de vin, simţind nevoia să se înveselească.

Lee îi ridică bărbia, forţând-o să-l privească. în ochii ei se adunaseră lacrimi.

- Hai să dansăm, zise el, purtând-o către ring.

în braţele lui simţi că-şi recapătă puterile şi cheful de viaţă.

- Si acum, spune-mi! îi ordonă el.

- Mi-e teamă, recunoscu ea.

- De ce anume, Marie-Claire?

- Nu ştiu.

Nu-i putea spune adevărul.

- Lee, îl rugă ea, nu putem merge afară?

Simţea nevoia de aer, voia să fie singură cu el.

- Sigur, zâmbi bărbatul.

După ora unsprezece, părăsiră hotelul. Străzile erau aglomerate şi gălăgioase. Se plimbară de mână,

îndreptându-se către fântâna din centrul oraşului. Oamenii treceau pe lângă ei cu lumânări în mână. Alţii erau deghizaţi şi mascaţi pentru carnaval. Când clopotele bisericilor începură să bată, se născu Anul Nou.

Deodată, cerul se umplu de artificii.

Cei din jur dansau si discutau vesel.

Marie-Claire se simţi vulnerabilă si începu să plângă incontrolabil. Lee o privi si o ridică în braţe. O sărută pe obraji si pe buze. Ea râse, usor isteric, si-si petrecu braţele în jurul gâtului său.

- La mulţi ani, zise el încet, zâmbindu-i din toată inima.

- La mulţi ani, replică ea cu gravitate si cu chipul inundat de lacrimi.

- Marie-Claire, de ce plângi?

- Credeam că sunt tristă, dar poate că sunt veselă până la urmă.

Clopotele băteau încă atunci când se întoarseră pe străzile
aglomerate. Oamenii îi întâmpinau cu beteală si confeti, urându-le multă fericire.

La hotel, Marie-Claire se opri, descumpănită.

- Nu vreau să ne întoarcem în salon, zise ea, simţind cum curajul o părăseşte. Putem merge în apartamentul tău?

El aprobă din cap si se îndreptară către lift.

înăuntru, lumina ardea palid si Marie-Claire se îndreptă către ferestrele largi, privind cerul luminat de artificii.

- Vrei ceva de băut? întrebă Lee în soaptă.

- Un pahar de vin, te rog.

îsi auzea inima bătând cu putere. Se întoarse si-l privi. Avea gura uscată si în gât simţea o durere ciudată. Genunchii îi tremurau.

El îi întinse paharul de vin si, chiar atunci, Marie-Claire se hotărî. îl dorea, îl dorea atât de mult încât se simţea cuprinsă de febră. Voia să-si petreacă noaptea în braţele lui.

Bău rapid vinul, privindu-l cum îsi bea paharul de whisky, urmărindu-i linia fermă a gurii.

Voia să-i atingă trupul puternic, îşi dorea să facă dragoste cu el.

Se apropie de el cu genunchii tremurând violent. Ochii li se întâlniră şi tensiunea dintre ei deveni electrică.

- Marie-Claire, zise el răguşit.

-Te vreau, Lee. Nu trebuie să ne despărţim în noaptea asta, îl rugă ea în şoaptă.

Ochii lui se întunecară.

- Nu ştii ce spui, zise el. Marie-Claire, mai bine ai pleca îndată. Pentru că, dacă te ating, nu te voi mai lăsa să pleci.

Ea răspunse cu un surâs minunat şi inocent, sărutându-i buzele.

-Vreau să mă atingi, vreau să mă ţii în braţe, şopti ea.

îl auzi gemând şi trupul ei fu strivit de al său. Braţele lui o strânseră cu putere, iar buzele îi fură desfăcute de gura lui cu o lăcomie care o făcu să tremure.

îl iubesc, recunoscu ea în sfârşit în sinea ei. îl voi iubi mereu. Dacă nu l-ar fi iubit, nu i s-ar fi dăruit niciodată astfel.

Gura lui Lee îi aluneca pe gât, trasând dâre de foc.

- Lee... şopti ea, cu un geamăt de plăcere.

- Doamne, ce mult te vreau, murmură el. Te-am vânat timp de cinci ani, Marie-Claire, iar acum mi-e teamă să te ating...

Ea îl opri cu un sărut, tânjind după trupul lui.

Lee o ridică în braţe şi o duse către pat. O întinse pe lenjeria moale din mătase şi se arcui asupra ei. Ea întinse mâinile după el, gemând uşor când el îi sărută gâtul.

Apoi, gura lui urmă traseul pielii ei goale cu o blândeţe neobişnuită.

Inima ei bătea atât de repede, încât crezu că n-o să mai reziste.

Lee începu să se dezbrace, iar ea îl privi fără să-şi poată lua ochii de la el.

Era puternic, mare, bronzat.

Marie-Claire îi admiră perfecţiunea trupului. Bărbatul reveni lângă
ea.

- Lumina... şopti ea.

- Vreau să te văd, răspunse el. Eşti atât de frumoasă... nu cred că o viaţă întreagă îmi voi putea potoli setea de tine...

Gura lui îi cucerea trupul.

-Atinge-mă, murmură el.

Marie-Claire îl ascultă îndată, urmându-i linia trupului. Gura ei îi sărută pieptul, respirând aroma fermecătoare a corpului său. E atât de frumos! se gândi ea. {i ce plăcut era să-l atingă!

Mâinile lui se închiseră peste ale ei, o traseră mai aproape şi o rostogoliră sub el. Marie-Claire era pierdută.

Mai târziu, se trezi zăcând alături de el. Lee respira greu, cu inima bătând rapid, în acelaşi ritm cu al ei.

Ea îl îmbrăţişă fericită. Era primul ei iubit.

-Te iubesc, şopti ea încet.

-Mărită-te cu mine, răspunse el.

Marie-Claire zâmbi leneş.

-Da, rosti ea, simţindu-se cu adevărat împlinită. Ah, Lee...

Apoi se întoarse spre el şi-l sărută.

Capitolul 5

După cum Ran îi spusese, Lee era un personaj foarte puternic şi influent. Căsătoria lor fu aranjată imediat şi se făcu rapid o programare la biserica anglicană din apropiere.

Totul se desfăşura atât de rapid, încât Marie-Claire abia avu timp să respire.

Ran, îngrijorat de rapiditatea cu care se derulau evenimentele, realiză însă că Marie-Claire îl iubea pe Lee şi-i ură din tot sufletul numai fericire.

într-adevăr, tânăra nu fusese mai fericită niciodată în viaţă.

Rima fu extraordinar de bucuroasă când auzi vestea.

-O, vă urez numai bine! zâmbi ea.

-Mulţumesc, răspunse Marie-Claire. emoţionată.

Binecuvântarea Rimei însemna mult pentru ea.

Cealaltă o privi cu blândeţe.

-îl cunosc pe Lee de mult timp...

Zărind privirea curioasă a lui Marie-Claire, femeia explică:

-El si cu James sunt prieteni de ani buni... James a lucrat pentru Lee. De la divorţ... nu ştiu... parcă Lee a devenit mai trist, mai cinic... si a avut si de ce. Ţi-a povestit, desigur, despre Naomi...

Nu, Lee nu-i povestise nimic. Nici măcar nu-i pomensise vreodată de ea, dar Marie-Claire nu putea recunoaşte asta în faţa Rimei. Astfel că aprobă din cap ca

şi cum ar fi ştiut totul şi o lăsă să continue.

- L-a rănit foarte tare. Apoi, Lee s-a izolat de lume, a fost foarte singur. Divorţul si problema cu Laurie l-au distrus.

Rima făcu o pauză şi sorbi din cafea. Marie-Claire trebui să se abţină să-i pună toate întrebările care o chinuiau. Voia să afle despre Naomi şi despre Laurie, voia să ştie totul, dar n-o putea întreba pe Rima. Rima îi era prietenă, dar era în primul rând prietena lui Lee.

-Mă bucur atât de mult că te-a găsit pe tine, continuă Rima, cu ochi strălucitori. Lee s-a schimbat mult de când ai venit aici. Are nevoie de o femeie tandră şi blândă, o femeie care să-i vindece rănile lăsate de Naomi.

Marie-Claire zâmbi tăcută. Probabil că-şi iubise foarte mult soţia, se gândi ea cu un strop de gelozie şi cu inima îndurerată de suferinţele prin care bărbatul trecuse.

Peste două zile, zburară către Anglia. în avion, Marie-Claire adormi cu fruntea pe umărul lui Lee. I se părea incredibil că totul se petrecuse atât de repede. Ultimele patruzeci şi opt de ore se derulaseră cu rapiditatea unui film. Acum, era soţia lui Lee şi purta pe deget o verighetă grea din aur. Fusese o nuntă restrânsă, la care fuseseră invitaţi doar Ran, Bettina, Rima şi James. Marie-Claire fusese teribil de emoţionată şi nemaipomenit de frumoasă în rochia din mătase împodobită cu broderie.

Cumva, vestea nunţii se răspândise în tot oraşul şi li se organizase o petrecere-surpriză. Recepţia durase până

dimineaţă, deşi mirii nu rămăseseră mult în mijlocul petrecăreţilor.

Puterea lui Lee nu mai putea fi pusă la îndoială. Bărbaţii îl felicitaseră cu respect pentru căsătorie, iar femeile o înconjuraseră pe Marie-Claire cu multă afecţiune şi interes, întrebându-se cum reuşise să-i capteze atenţia lui Lee Harper.

Noaptea nunţii fusese pasională. Lee era un iubit nemaipomenit, înfometat de ea, iar ea îl dorea din tot sufletul. Si era atât de minunat să se trezească dimineaţa în braţele lui!

Oftă, privind prin fereastra minusculă a avionului, cuprinsă de o ciudată melancolie. Totul era perfect... dar oare va dura? Ceva atât de minunat va rezista oare trecerii timpului?

Avionul începu să coboare, apropiindu-se de aeroportul Gatwick. Ploua torenţial, iar Londra părea mai cenuşie ca niciodată. Zermatt devenise deja un vis îndepărtat.

Marie-Claire se simţi privită de Lee şi se întoarse către el.

- De ce eşti atât de tristă? întrebă el.

Ea ridică din umeri.

- Presupun că din pricina înapoierii acasă... şi apoi, sunt emoţionată de întâlnirea cu Laurie.

Fuseseră amândoi de acord să revină în Anglia pentru câteva săptămâni, pentru ca Marie-Claire s-o poată cunoaşte pe Laurie.

- N-ai de ce să fii neliniştită. Sunt sigur că te va plăcea îndată, răspunse el calm.

Da, o va face pe Laurie s-o placă, se gândi ea.

Totul va fi bine.

Casa lui Lee se afla la ţară, însă la o distanţă nu foarte mare de Londra. Era o locuinţă imensă, albă, acoperită de iederă căţărătoare.

Marie-Claire fu imediat cucerită de farmecul ei.

- E foarte frumoasă, exclamă ea, ieşind din maşină.

Lee o luă de braţ şi o conduse pe scările din piatră veche. în holul cu lambriuri din lemn de mahon domnea o atmosferă caldă şi intimă. Vase cu flori parfumau aerul. Lee îi arătă fiecare cameră - atât de multe încât traseul o ameţi - şi-i povesti despre menajera care se ocupa de toate treburile casnice, doamna Ingram, pe care Marie-Claire urma s-o întâlnească a doua zi.

Apoi, intrară în dormitorul lui Lee, o cameră vastă, decorată foarte interesant, în tonuri de gri şi albastru. Marie-Claire se plimbă prin cameră, privind prin fereastră copacii şi grădina.

Se întoarse către Lee, vrând să-l complimenteze pentru gustul lui desăvârşit, şi-l observă privind-o cu ochii întunecaţi. Cuvintele îi muriră pe buze când privirile li se întâlniră, izolându-i într-o aură de dorinţă.

- Marie-Claire...

Bărbatul ajunse lângă ea într-o secundă, cuprinzând-o în braţe.

Făcură dragoste cu o pasiune nestăvilită. Apoi se îmbăiară împreună în cada mare şi luxoasă, râzând ca nişte copii. Marie-Claire se îmbrăcă şi auzi telefonul sunând.

- Să răspund? întrebă ea.

Amuzat, bărbatul răspunse:

- Bineînţeles, doar aici locuieşti, nu-i aşa?

Ea ridică receptorul râzând.

- Alo?

La celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

Apoi, după o scurtă ezitare, o voce răguşită de femeie zise:

- Dă-mi-l pe Lee, draga mea.

Marie-Claire aşeză receptorul lângă aparat, cu presentimentul unei ameninţări care plutea deasupra ei. Intră în camera unde Lee se îmbrăca şi zise:

- E pentru tine.

Vizibil deranjat, bărbatul clătină din cap.

- Cine e?

- Nu ştiu.

Lee se îndreptă către telefon.

- Da? zise el cu nerăbdare. Naomi, ce naiba vrei?

Auzind numele fostei soţii a lui Lee, Marie-Claire părăsi camera, coborând scările către salon. Se opri lângă ferestrele înalte, privind gazonul. Inima ei tânjea după ceva necunoscut.

Acolo o găsi Lee peste câteva minute. O privi, înaltă şi

brunetă, cu chipul lipit de geam, cu umerii căzuţi, de parcă ar fi purtat pe ei întreaga tristeţe a lumii.

- Era Naomi, zise el pe un ton indiferent.

Marie-Claire aprobă din cap, fără să se întoarcă să-l privească. Stia.

- Trebuie să mă duc la Londra.

Marie-Claire îl privi, dar chipul lui era greu de descifrat.

- O! exclamă ea.

Dar nu-i puse nicio întrebare. îi era teamă de ce putea afla. Vocea lui Naomi, blândă şi frumoasă, uşor răguşită, îi răsună în urechi. Femeia cu o astfel de voce trebuia să fie frumoasă, încrezătoare, specială - tot ce ea nu era, se gândi Marie-Claire.

Lee se apropie de ea, punându-i mâinile pe umerii.

- Vrea să plece la Paris în seara asta si m-a rugat s-o iau pe Laurie, explică el.

Vocea lui avea ceva cinic si dur.

- Desigur, zâmbi Marie-Claire, neînţelegând de ce soţul ei era atât de furios.

- Mă întorc cât de repede pot, adăugă el, aplecându-se s-o sărute pe obraz.

Braţele ei i se încolăciră în jurul gâtului şi-l sărută cu pasiune. Când Lee ridică fruntea, ochii lui erau plini de emoţie.

- La naiba, Marie-Claire. Nu m-am aşteptat să se întâmple asta. Mi-aş fi dorit să ai timp să te obişnuieşti aici înainte de venirea lui Laurie.

- Nu contează, zâmbi ea. Sunt chiar nerăbdătoare s-o întâlnesc. Crezi că ar trebui să gătesc ceva?

Voia ca relaţia ei cu fiica vitregă să înceapă bine.

El îi sărută fruntea.

-Nu te superi, nu? Aş fi vrut să ieşim undeva în seara asta, dar acum nu cred că e o idee bună.

-Voi pregăti ceva, îl linişti ea.

Lee plecă. Marie-Claire ascultă zgomotul motorului îndepărtându-se şi se trezi singură în casa imensă.

începu să se plimbe din nou prin încăperi, de data asta mai încet, studiind totul cu atenţie. Locuinţa era minunat decorată, mobilată cu un amestec de piese vechi şi moderne, plină de cărţi şi tablouri, discuri şi obiecte decorative. Făcu patul, pentru că dezordinea vorbea încă despre pasiunea lor de mai devreme. Se îndrăgostise deja de această casă, din prima clipă când păşise în ea.

Se întoarse în salon şi se hotărî să facă focul în cămin. Nu pentru că ar fi fost frig - încălzirea centrală era suficientă - ci pentru că-i plăcea atmosfera creată de lumina flăcărilor şi voia ca totul să fie perfect la întoarcerea lui Laurie.

Abia aştepta s-o cunoască pe fiica lui Lee, deşi era şi foarte emoţionată. Dacă fetiţa n-o va plăcea? Dacă nu se vor înţelege?

Lee nu-i povestise multe despre copila sa, cu excepţia faptului că era o fetiţă obişnuită de şase ani, inteligentă, dar nu foarte fericită.

Să aşteptăm şi să vedem, îşi spuse Marie-Claire, punând buşteni în cămin. N-avea niciun rost să-şi facă griji dinainte.

Aprinse focul cu multă uşurinţă şi se ridică, dându-şi părul la o parte de pe frunte şi ştergându-şi obrajii de funingine. Privi flăcările unduitoare, gândindu-se la ziua care trecuse. Avusese o dispoziţie ciudată. Poate fusese doar nervoasă. Iar gândul că avea s-o întâlnească pe Laurie îi sporise emoţiile. Prima impresie era întotdeauna importantă, mai ales în cazul copiilor. Oare ar fi trebuit să-şi schimbe hainele? îşi privi blugii şi puloverul. O, Doamne, iată că intrase iarăşi în panică!

Trebuia să se relaxeze.

-Aici erai, draga mea, se auzi o voce de femeie.

Marie-Claire întoarse capul şi văzu o tânără cu părul roşcat, nemaipomenit de frumoasă, care o privea cu ochi reci şi amuzaţi.

Marie-Claire se ridică .

-Bună, zise ea cât putu de calm. Cine eşti?

-Melissa Sinclair, răspunse femeia.

Numele femeii nu-i spuse nimic şi nu-i răspundea la întrebare.

-Eu mă numesc Marie-Claire Harper, zâmbi ea.

-Stiu, eşti noua soţie a lui Lee, spuse Melissa Sinclair cu o privire dură. Să înţeleg că Lee nu-i acasă?

Marie-Claire se încruntă.

-Nu, a trebuit să plece.

Cum naiba intrase femeia asta în casă? Era evident că-l cunoştea pe Lee.

-Te servesc cu o cafea? întrebă ea politicoasă.

Melissa Sinclair aprobă din cap.

-Da, trebuie să discutăm. Mă scuzi că am dat năvală astfel, dar uşa era deschisă...

Vocea femeii nu era deloc prietenoasă, în ciuda cuvintelor de scuze şi a farmecului ei natural.

Oftând, Marie-Claire o conduse către bucătărie şi puse în funcţiune filtrul de cafea. Si-ar fi dorit ca Lee să fie aici. Melissa era o persoană maliţioasă, iar ea nu se simţea în stare să lupte cu nimeni acum.

Căută ceştile de cafea, în timp ce trăgea cu ochiul la străină. Femeia se sprijini cu spatele de frigiderul înalt. Purta o pereche de blugi strâmţi şi o cămaşă din mătase. Era fardată perfect, iar părul lung şi des îi înconjura chipul cu o neglijenţă studiată.

Marie-Claire ştiu înainte să întrebe că Melissa Sinclair nu dorea zahăr în cafea. Se aşezară la masa din bucătărie.

-Locuieşti în apropiere? întrebă Marie-Claire politicos, încercând să facă mai plăcută conversaţia.

-Da, în partea cealaltă a satului, replică femeia cu o voce plictisită. Când v-aţi căsătorit?

Surprinsă de această întrebare, Marie-Claire se bâlbâi:

-Acum... două zile... de ce?

Melissa ridică din umeri.

-Aşa, replică ea vag.

Marie-Claire schiţă un zâmbet.

- Eşti prietenă cu Lee? întrebă ea calm.

- O, da, zise Melissa cu satisfacţie.

Marie-Claire simţi că i se strânge inima. Avea impresia că i se întindea o capcană.

- Suntem prieteni foarte apropiaţi... toţi trei. Lee, Naomi şi cu mine. Deşi trebuie să recunosc că prioritatea mea e Lee. Orice femeie trebuie să-şi vadă interesul, nu-i aşa?

Mesajul era clar.

Marie-Claire păli, deşi era foarte hotărâtă să nu se arate şocată în faţa străinei.

- Da? făcu ea cu răceală. Păcat, pentru că e căsătorit cu mine. Ochii Melissei se aprinseră de furie, dar replică la rândul ei cu
indiferenţă:

- Nicio problemă, ştim foarte bine de ce s-a căsătorit cu tine.

- Stim? repetă Marie-Claire cu o voce tremurând'.

- Da, eu şi Naomi.

- Cred că ar fi mai bine să pleci, reluă tânăra, ridicându-se.

Nervii îi erau întinşi la maximum şi se simţea nesigură. Minte, îşi
zise ea. E doar invidioasă şi caută să mă tulbure.

Dar de ce ar minţi? Pentru că era prietena lui Naomi? Pentru că-l dorea pe Lee?

îşi poate da seama cu uşurinţă că nu pot concura cu ea şi că n-am nicio armă, îşi spuse Marie-Claire confuză.

-îi voi transmite lui Lee că l-ai căutat, adugă ea.

Melissa Sinclair nu era obişnuită să fie dată afară şi gura ei rujată cu artă se strânse când se ridică.

-Aşa să faci, i-o întoarse ea, sugerând că Lee n-ar suporta să i se ascundă această veste. Ai câştigat... pe moment, draga mea. Plec. Acum te simţi sigură pe tine, dar acest lucru nu va dura. Când îţi vei da seama de ce te-a luat Lee de soţie, vei realiza că ai făcut o mare greşeală.

Felul în care-i vorbise femeia o făcu pe Marie-Claire să tremure.

-Foarte bine, zise ea provocatoare. De vreme ce de-abia aştepţi, de ce nu-mi spui chiar tu care a fost motivul pentru care Lee s-a căsătorit cu mine?

Imediat ce rosti aceste cuvinte însă, realiză că fusese o greşeală să întrebe. Astfel, îşi arătase nesiguranţa şi naivitatea în faţa foarte inteligentei sale rivale. îi oferise acesteia încă un prilej s-o rănească.

- Cu mare plăcere. îţi voi spune totul. Naomi e gata să-l dea în judecată pentru a obţine custodia lui Laurie. Avea nevoie de o soţie, de o viaţă de familie solidă pentru a convinge judecătorul că e un tată bun, care-i poate oferi copilei o viaţă normală.

Melissa zâmbi, văzând privirea terifiată a lui Marie-Claire.

-Dacă-i aşa, de ce n-ai fost tu preferată?

Melissa zâmbi din nou.

- Eu sunt deja căsătorită, draga mea. Iar această farsă a căsătoriei ne serveşte de minune ca să rămânem discreţi. Lee e un tip foarte inteligent! Acum înţeleg şi de ce te-a ales pe tine. Eşti atât de naivă, de inocentă! Si apoi, îl iubeşti, nu-i aşa?

Melissa se îndreptă către uşă, lăsând în urma ei o dâră discretă de parfum franţuzesc. Ieşi apoi fără un cuvânt, fără o privire.

- Nu te cred! ţipă Marie-Claire către uşa închisă. Minţi, minţi!

Se prăbuşi în fotoliu şi-şi aprinse o ţigară. Nu voia să creadă ce-i spusese Melissa, dar mintea ei nu se putea odihni, reluând mereu şi mereu conversaţia cu Melissa.

Lee avea nevoie de o soţie, dacă voia s-o păstreze pe Laurie. Nu, nu era aşa, încerca ea să se convingă. Dar femeia sădise în inima ei îndoiala şi nu mai era sigură pe sine şi nici de cel pe care-l iubea.

Lee avea mai multe motive să mintă decât Melissa. Lee avea mai multe de câştigat, în timp ce Melissa, dacă era s-o creadă, avea deja ce-şi dorea.

Veni întunericul şi Marie-Claire rămase tot în bucătărie. Uitase să prepare masa. Avea nevoie de siguranţă şi nimic nu i-o putea oferi. I se părea că Lee era plecat de ore întregi. Trădarea lui Chris o marcase şi, fără să aibă pe nimeni cu care să discute deschis, mintea ei se învârtea în gol.

Dacă făcuse din nou o greşeală? Avusese încredere în Lee, fără să aibă argumente solide pentru asta. îl cunoştea de prea puţin timp. Stia prea bine că bărbaţii sunt înşelători şi că se folosesc fără scrupule de femei.

Chipul întunecat şi slab al lui Lee îi răsări în faţa ochilor. Era un bărbat dur, puternic. Stia ce vrea şi cum să-şi atingă scopurile. înfrunta lumea sigur şi reuşea mereu să învingă. O dorea, dar nu-i spusese nicio clipă că o iubeşte, realiză ea. Poate că pasiunea fusese doar un complement plăcut al planului său. Poate...

O, opreşte-te! îşi porunci ea cu voce tare. Cum putea gândi astfel? îl iubea doar atât de mult! Un zâmbet amar îi înflori pe buze. Exact asta era problema. Dacă ar fi aflat că o folosise, ar fi fost complet distrusă.

îl voi întreba direct, se hotărî ea, încercând disperată să se calmeze. îi voi spune ce mi-a împărtăşit Melissa.

Se ridică şi se duse în salonul întunecat. Se simţi înfrigurată. Aprinse lumina şi se aşeză în faţa focului, privind flăcările ce nu reuşeau s-o încălzească.

Oare va avea curajul să-l înfrunte pe Lee? Nu-i va fi teamă de ce va putea afla? Era mai bine să afle adevărul şi să sufere? Oare va putea trăi fără el?

întrebările o asaltau, dar rămâneau fără răspuns. Confuză, îşi aprinse încă o ţigară. O parte din ea simţea că gândurile îi erau lipsite de logică şi că se chinuia singură, dar nu se putea opri. încercă să se gândească la chipul lui Lee, la tandreţea din ochii lui când făceau dragoste, la

pasiunea cu care o săruta.

Trebuia să aibă încredere în el. în fond, nu făcuse nimic care să-i trezească suspiciunea. Fusese întotdeauna blând, tandru, pasionat. Ce altceva îşi mai putea dori de la un bărbat?

De ce îi era atât de teamă să nu fie rănită?

- Doamne, ajută-mă, şopti ea obosită.

Chiar atunci, sună soneria, întrerupându-i gândurile. Se ridică încet şi se îndreptă către uşă. Deschise şi se trezi faţă în faţă cu singura persoană pe care credea că n-o va mai vedea niciodată. Chris. Şocată, îl privi câteva secunde fără să poată reacţiona.

Părea obosit. în urmă cu două luni, i-ar fi fost milă de el, dar acum nu simţi nimic. Absolut nimic. îşi dori numai să nu fi venit aici, să n-o fi căutat.

- Chris? zise ea, când realiză că bărbatul n-avea de gând să vorbească.

Chris o privi intens.

- Bună, Marie-Claire.

Glasul îi suna la fel de obosit pe cât părea. Plouase mult si părul lui blond îi stătea lipit de cap.

- Ce cauţi aici? întrebă ea, încă şocată. De unde ai ştiut...?

- Pot să intru? o întrerupse el.

Ea îl privi în tăcere o clipă. Nu voia să-l invite în casă.

- Nu cred... începu ea, dar el înaintă şi, fără să vrea, îi făcu loc.

-Voi face pneumonie dacă mă mai laşi să stau atât în ploaie, zâmbi
el.

Farmecul lui, altădată irezistibil, o lăsă rece. Pentru a mia oară îşi dori ca Lee să se întoarcă mai repede.

-Chris...

Vocea ei îl ruga parcă să plece. Nu mai simţea nimic pentru el, în afară de o uşoară simpatie.

-Marie-Claire, vreau să-ţi vorbesc. Lasă-mă, te rog, să intru.

Glasul lui era aproape rugător, remarcă ea cu surprindere.

-N-avem ce să ne spunem, insistă ea.

-Marie-Claire!

-Bine, bine, dar nu trebuie să stai mult, cedă ea. Lee se va întoarce în câteva minute.

îl conduse în salon şi-l întrebă grăbită:

-Despre ce vrei să discutăm?

Voia să termine o dată toată povestea asta. Voia ca bărbatul să plece. Dar înainte ca el să-i poată răspunde, telefonul sună din nou. Marie-Claire oftă şi ridică receptorul.

Era Becky, şi părea foarte îngrijorată.

-Marie-Claire? Uite, trebuie să te avertizez. Chris a venit pe la mine după-amiază. Voia adresa ta şi i-am dat-o. Presupun că n-am făcut bine...

-{tiu, o întrerupse Marie-Claire. E aici. Trebuie să

închid, Becky. Te sun mai târziu, da?

Aşeză receptorul la loc în furcă. Când îi telefonase prietenei sale din Elveţia să-i spună despre nuntă, îi dăduse şi noua adresă şi numărul de telefon. Aşa se explica, deci, cum o găsise Chris.

Se întoarse către el şi-l văzu zâmbind.

- Era Becky, nu? Te-a sunat să te avertizeze...

Marie-Claire nu-l luă în seamă.

- Ce vrei, Chris? întrebă ea din nou.

- Nu-mi oferi ceva de băut?

- Nu.

- Ei, da... cred că merit să te porţi aşa cu mine, comentă el, privind în tăcere încăperea. Foarte frumos şi intim, adăugă el. Văd că până la urmă te-ai descurcat.

Marie-Claire tăcu, realizând ciudata intimitate a scenei. Lumina difuză a lămpii oferea un aer romantic încăperii, transformându-i parcă în eroi de poveste. Dar dacă ar fi aprins şi restul luminilor, bărbatul şi-ar fi dat seama cât era de îngrijorată.

- Mi-ar plăcea să treci la subiect, zise ea cu răceală, evitând să-l privească.

- La subiect? râse Chris fără veselie.

Cândva, râsul lui era exuberant, plin de viaţă, dar acum îi lăsă o impresie de tristeţe. Mila o cuprinse din nou.

- N-am nimic să-ţi spun, voiam doar să te văd.

Marie-Claire nu înţelegea de ce o venise s-o vadă şi nu voia să-l încurajeze în niciun fel.

-Ei bine, m-ai văzut, zise ea încet. Cred că înţelegi... abia am ajuns în ţară şi sunt ocupată, aşa că dacă eşti atât amabil să mă scuzi...

Ridică uşor vocea, dar fără duritate.

-Eşti fericită cu soţul tău, cu noua ta viaţă, Marie-Claire? întrebă Chris deodată.

-Da, sunt mai fericită decât am fost vreodată în viaţă, răspunse ea rapid, luptându-se cu sine să pară veselă.

Era fericită? Minţea cu neruşinare. Acum două ore fusese într-adevăr fericită, nebuneşte de fericită. Trebuia să-şi fi dat seama că nimic nu putea dura.

Gura lui Chris se strâmbă amar.

-Mă bucur pentru tine şi-mi pare rău pentru cele întâmplate...

-Totul a trecut, interveni Marie-Claire. Cred că ar fi mai bine să nu mai discutăm despre astfel de lucruri. Becky mi-a spus că te-ai însurat, felicitări.

încerca disperată să menţină discuţia în prezent. Pleacă, te rog, îl imploră ea în gând.

-Faptul că m-am însurat a fost cea mai mare greşeală pe care am făcut-o vreodată, izbucni el. Marie-Claire...

-Chris, asta nu-i treaba mea. Te rog, nu-mi mai vorbi despre tine. Cred că ar fi mai bine să pleci.

Bărbatul îi ignoră cuvintele şi veni către ea.

-Eşti murdară de funingine, zise el în şoaptă, punându-i

mâna pe umăr şi ridicând-o pe cealaltă ca să-i şteargă urmele de negreală de pe obraz.

Mai târziu, când derulă imaginile în minte, Marie-Claire realiză că scena arăta foarte ciudat. Chris o ţinea lângă el şi-i mângâia tandru obrazul.

Dar nu mai putea şterge aceste întâmplări. Când Chris îi şopti numele, uşa salonului se deschise şi în faţa lor se ivi Lee.

Capitolul 6

Marie-Claire îşi simţi inima tresărind violent, iar obrajii i se îmbujorară cu vinovăţie, deşi ştia că nu făcuse nimic rău.

Lee strânse pumnii şi gura i se strâmbă de furie. Ochii lui negri o priviră cu cinism, judecând-o fără milă.

Mâna lui Chris alunecă de pe obrazul ei şi bărbatul roşi.

- Deci, el e soţul tău, zise el aproape batjocoritor.

Ea nu replică, nu-l privi. Ochii săi priveau temători către Lee. Bărbatul, la auzul glasului lui Chris, înaintă încet către ei, cu o furie stăpânită şi cu o privire de gheaţă în ochi.

- Ieşi imediat de aici, zise el calm, lipsit de expresie.

Ameninţarea era însă implicită, iar Chris pricepu îndată că Lee nu
glumea.

- Stai o clipă... începu el.

Marie-Claire observă că vocea îi tremura de teamă. îi era frică de Lee şi nu-l putea condamna. îşi privi la rândul ei soţul şi pielea îi furnică fără voie.

Lee nu-l lăsă să vorbească.

- Ieşi, repetă el cu răceală. Iar pe viitor ai face bine să nu te mai apropii de soţia mea.

Marie-Claire se cutremură la auzul accentului violent din vocea lui, iar Chris dădu înapoi în tăcere, privind în urma lui ca un iepure speriat. Uşa de la intrare se trânti, semn că musafirul nepoftit plecase.

Lee o privi tăcut, cu ochii strălucind de indignare şi curiozitate. Obrajii ei se înflăcărară din nou, iar în ochi i se citea teama.

Cel puţin avea bunul-simţ să pară vinovată, se gândi Lee. Naomi ar fi râs cu nonşalanţă.

Marie-Claire era conştientă că prin atitudinea ei se condamna singură, deşi nu era cu nimic vinovată. Dar Lee nu-i lăsă nicio şansă să se dezvinovăţească.

- Nu ţi-a luat prea mult, zise el în sfârşit. Nici zece minute după ce am plecat!

- Nu, nu înţelegi, şopti ea cu gura uscată.

Lee zâmbi fără umor.

- O, înţeleg prea bine, draga mea... am trecut prin toate astea de atâtea ori... zise el cu o mânie mocnită în glas. Te avertizez însă că, dacă-l mai văd vreodată aici, îl ucid.

Ameninţarea lui amară o sperie, dar faptul că o credea în stare de aşa ceva era cea mai grea pedeapsă.

- Nu înţelegi, repetă ea. Chris a venit...

- O, da, o întrerupse Lee cu răceală. încerci să-ţi cauţi scuze. Poţi să mă scuteşti de detalii promiscue, nu vreau să mai ştiu nimic.

Cuvintele lui o dureau. De ce era atât de nervos? se întrebă ea. Doar nu făcuse nimic rău.

El era cel care trebuia să-i ofere nişte explicaţii, dacă Melissa Sinclair spusese adevărul.

-Nu eşti deloc dispus să crezi în nevinovăţia mea, nu-i aşa? izbucni
ea.

Crezuse că fostul logodnic o rănise, dar suferinţa aceea nu însemnase nimic pe lângă ceea ce simţea cum.

-Nu te interesează deloc adevărul, reluă ea.

Ochii lui Lee erau duri ca oţelul.

-Normal că nu, urlă el. Am văzut destul - lumina difuză, flăcările din şemineu, îmbrăţişarea...

Era încă nervos, dar parcă şi plictisit.

O privi cu dispreţ. O, Doamne, o ura, se gândi ea. Lacrimile îi înecau gâtul.

-Ticălosule, şopti ea, rănită de răceala lui neiertătoare.

Insulta ei lovi în plin. El veni către ea în tăcere şi o prinse de umeri, strivindu-i carnea.

-Vei vedea cât de ticălos pot fi, dacă te mai văd vreodată cu el, vorbi el cu dispreţ.

-îl voi vedea pe Chris oricând doresc, replică ea bravând. Cine naiba te crezi să-mi spui pe cine pot vedea şi pe cine nu?

Degetele lui Lee se înfipseră mai adânc în umerii ei, făcând-o să geamă de durere. Ochii li se întâlniră, ai ei temători şi neîncrezători, ai lui reci ca gheaţa.

-Sunt soţul tău, zise el. îmi aparţii.

-Nu, nu-ţi aparţin, îl contrazise Marie-Claire cu duritate.

Lee o privi în ochi cu o fascinaţie hipnotică.

-Trebuia să ştiu că nu mă pot încrede într-o femeie, zise el încet.

- Atunci, de ce te-ai căsătorit cu mine? întrebă ea îndurerată.

- Tu ce crezi?

Pasiunea părea să-i lege încă, deşi mânia lui Lee nu dispăruse. Chipul lui părea o mască lipsită de expresie, iar privirea lui era indescifrabilă.

Marie-Claire îşi umezi buzele. Venise momentul să-l întrebe despre Melissa Sinclair, dar gândul că ar putea să afle adevărul o durea.

-A... te-a căutat o prietenă de-a ta... Melissa Sinclair.

Privi în ochii lui în căutarea unei reacţii, dar nu află nimic.

-Mi-a spus că... soţia ta caută să obţină custodia lui Laurie...

Vocea i se stinse. Se simţi deodată atât de slabă şi de obosită! Nu
mai îndrăzni să-i pună întrebarea la care dorea cu
disperare răspuns. îşi privi soţul. Oare de aceea se
însurase cu ea?

Lee îşi slăbi strânsoarea şi-i întoarse brusc spatele.

Marie-Claire îi privi linia plină de forţă a umerilor şi mâinile puternice şi bronzate aprinzând o ţigară. Trase adânc fumul în piept, îl eliberă printre buzele strânse şi o privi în ochi.

- Melissa ţi-a spus adevărul, zise el încet, aprope cu indiferenţă. Marie-Claire îşi simţi inima pustie. Glasul bărbatului deveni mai
dur.

- Crede-mă, Marie-Claire, aş face orice îmi stă în putinţă pentru a o păstra pe Laurie.

Era răspunsul de care se temea cu toată fiinţa ei, iar Lee n-o cruţase deloc. Marie-Claire izbucni:

- Stii ceva? Mi-aş fi dorit din toată inima să mă fi măritat cu Chris, nu cu tine.

Cu oricine altcineva... în afară de tine.

Pentru câteva clipe se simţi învingătoare, văzând cum chipul bărbatului devine sumbru, dur.

Lee înjură cu violenţă, aruncă ţigara în focul din cămin si se îndreptă către ea cu paşi mari. Marie-Claire se dădu înapoi, înspăimântată.

Atmosfera era explozivă. Tânăra se trezi lipită de zid, iar trupul lui o strivi mai tare de peretele dur.

- E prea târziu pentru regrete, zise el cu amărăciune. Mult prea târziu, Marie-Claire, pentru că n-am de gând să te las să pleci din viaţa mea. Nici acum, nici... niciodată.

îşi aplecă fruntea si ultimele cuvinte le rosti aproape de obrazul ei. Apoi, gura îi fu acoperită de a lui cu o pasiune sălbatică.

Marie-Claire ridică mâinile, încercând să-l împingă departe de ea. Dar Lee era prea puternic şi gura lui continuă să-i strivească buzele. în adâncul ei, tânăra simţi

că-i primeşte fericită acest asediu, dar gândul o ruşină. Mâinile ei încetară lupta şi se agăţară de gâtul lui cu fervoare.

Pentru câteva clipe, Lee răspunse cu o intensă pasiune, apoi braţele îi prinseră mâinile şi o îndepărtă de el, respirând cu greutate şi privind-o cu ochi.

- La naiba, Marie-Claire, şopti el, apoi ieşi din cameră fără să mai adauge ceva.

Rămasă singură, căzu în genunchi în faţa şemineului. Lacrimile îi inundară ochii.

Amândoi simţeau că în relaţia lor ceva se frânsese şi că distrugerea era ireparabilă. Nimic nu va mai fi niciodată la fel.

Si totuşi, acum câteva ore doari făcuseră dragoste cu atâta pasiune! Se părea că trecuseră mii de ani de atunci. Lee o folosise, se gândi ea înfrântă, o folosise la fel ca şi Chris. Nici chiar când îi spusese că aflase adevărul despre Melissa Sinclair nu păruse să regrete nimic.

Nici măcar nu încercase să pretindă că se însurase cu ea din dragoste. Se căsătorise cu ea pentru că avea nevoie de o soţie, orice soţie, iar ea fusese disponibilă. Ar fi făcut orice să-şi păstreze fiica, o spusese chiar el.

îşi şterse lacrimile, dar altele se născură.

Cum putuse fi atât de proastă? Cum de continua să facă mereu aceeaşi greşeală? întrebările îi asaltau mintea. Fusese orbită de dorinţă, de dragoste. Chiar şi acum, îl iubea cu o dragoste despre care ştia că nu va muri

niciodată.

Treptat, începu să se calmeze şi încetă să plângă.

Dintr-un motiv sau altul, gândul că Lee nu-i putea ucide dragostea îi dărui o putere neştiută. Si, odată cu ea, se născu şi o hotărâre. Trebuia să plece... nu putea rămâne aici, nu putea trăi alături de un bărbat care n-o iubea. Inima i se strânse la gândul că avea să tânjească în fiecare clipă după el. Poate dacă ar rămâne, bărbatul ar ajunge să ţină la ea...

Nu, trebuia să plece chiar în seara asta. Se va duce la Londra, la Becky, va încerca să se regăsească pe sine şi să uite de durere.

Se ridică de jos. Bine că nu despachetase! Se uită la ceas şi observă că se afla acolo, singură, de mai bine de o oră.

Lumina din hol îi obosi ochii plânşi. Urcă la etaj să se spele pe faţă. Putea să-şi adune lucrurile în câteva minute şi să plece fără ca Lee să observe.

Se simţi mult mai calmă când intră în dormitor, deşi nimic n-o putea proteja de durerea care-i frângea inima.

Privi cu tristeţe patul unde ea şi Lee ar fi trebuit să doarmă.

Când fu gata să intre în baie, bărbatul tocmai ieşi, blocându-i drumul. Pe pielea lui bronzată străluceau încă picături de apă, iar în jurul mijlocului avea un prosop.

îl privi cu inima bătând în alertă.

-îmi... pare rău, se bâlbâi ea. Nu mi-am dat seama...

Lee îşi trecu mâna prin părul negru, privind-o la rândul lui cu o expresie indescifrabilă.

-Nicio problemă, răspunse el. Am terminat.

Apoi ieşi din încăpere, lăsând-o singură. Tânăra îşi spălă chipul obosit cu apă rece ca gheaţa, sperând să-şi stingă flăcările din obraji.

Când se întoarse în dormitor, bărbatul se îmbrăca.

-Vreau să plec, şopti ea. Nu pot rămâne aici.

El îi privi părul în dezordine şi chipul palid şi trist.

-O, nu, în niciun caz, zise el încet şi foarte sigur pe sine. Nu te las să pleci în felul ăsta.

Marie-Claire îi urmări mâinile în timp ce-şi încheia cămaşa albastră şi se înfioră amintindu-şi atingerea lor pe pielea ei goală.

-Nu mă poţi opri, răspunse ea.

-Ba da, Marie-Claire, pot, replică el cu răceală.

-Dar de ce ai face-o? strigă tânăra, cu un tremur. {tim amândoi că mariajul nostru a fost o greşeală... a fost un impuls nebunesc, stupid...

Lee zâmbi, un zâmbet rece, la fel ca ochii săi de oţel.

-Asta a fost? făcu el cu o voce plată. Sărmana Marie-Claire, toate relaţiile tale se sfârşesc în drame. Sau fostul logodnic ţi-a făcut o propunere pe care n-o poţi refuza?

Cuvintele lui amare o dureră.

-Lee, te rog...

Nici ea nu ştia ce anume îl ruga, dar rămase tăcută în privinţa presupunerii legate de Chris, refuzând să-i dea

satisfacţia de a nega. Dacă bănuia că plecarea ei avea vreo legătură cu Chris, poate îi va fi mai uşor s-o accepte.

-Mă rogi? o imită el. Si ce anume mă rogi, draga mea?

Făcu un pas către ea, iar ea se dădu înapoi, speriată.

-Lee, te rog... nu...

Nici n-avu curajul să-l privească. Ochii îi rămaseră fixaţi pe nasturii cămăşii lui.

-Tremuri ca un copil speriat, zise el amuzat, ridicându-i bărbia şi forţând-o să-l privească în ochi.

Tânăra nu răspunse.

- Eşti soţia mea, Marie-Claire, zise el cu o voce dură şi n-am de gând să te las să pleci de lângă mine. Dacă e nevoie, te duc imediat în pat şi-ţi demonstrez că-mi aparţii.

Ea îl fulgeră cu o privire în care se amestecau indignarea şi teama.

-De ce naiba eşti atât de speriată de mine? Acum câteva ore...

-Nu vreau să vorbesc despre asta, îl întrerupse ea cu disperare. Iar dacă simţi nevoia să ai o femeie lângă tine, Melissa Sinclair cred că va fi încântată să-ţi ţină companie...

Surprinsă de propria îndrăzneală, Marie-Claire se opri brusc. Cuvintele îi sunaseră ca ale unei soţii geloase. Un zâmbet amar îi apăru pe buze. Dar nu asta era? Privi trăsăturile ferme ale chipului lui Lee şi realiză cu uimire că deja îl iertase pentru trădarea lui.

Doamne, îl iubesc atât de mult! se gândi ea cu furie. Nimic altceva nu mai contează atunci când sunt în preajma

lui.

-Ce naiba ţi-a spus Melissa? întrebă Lee, suspicios.

Marie-Claire se încruntă.

- Mi-a... povestit despre... custodia copilului, admise ea fără plăcere.

-Si mai ce? insistă Lee, pricepând că discuţia nu se redusese la asta.

Marie-Claire tăcu.

-Spune-mi, reluă el cu mai multă blândeţe, de parcă ar fi fost mai mult rănit decât furios.

-Mi-a dat de înţeles că aveţi o relaţie, recunoscu ea cu sinceritate şi plină de mânie.

Lee zâmbi.

-Si tu ai crezut-o?

Ea ridică din umeri. N-avea de gând să răspundă la o asemenea întrebare.

-Nu contează, minţi ea.

-Da? se miră el. Pentru tine nu contează dacă am sau nu o relaţie cu altă femeie? Ei bine, să ştii că în ce mă priveşte, n-am de gând să-ţi ofer aceeaşi libertate, replică el.

Marie-Claire îşi muşcă buza.

-Te referi la Chris?

Ochii bărbatului deveniră mai negri, mai sumbri.

-Exact la el mă refer, spuse el, accentuând fiecare cuvânt.

-N-am voie să-l văd nici dacă-l iubesc, aşa cum susţii

tu? întrebă ea curioasă.

- Dar îl iubeşti, Marie-Claire? o chestionă el, privind-o direct în ochi.

-Lee...

Nu ştia ce să răspundă. Bărbatul se afla atât de aproape de ea încât îi putea vedea fina textură a tenului şi desimea întunecată a genelor. îl dorea şi acum, îl dorea din toată inima. Nu mai conta de ce anume se căsătorise cu ea, nu mai conta nici faptul că n-o iubea. îi era de-ajuns că îl simţea aproape de ea.

- Nu putem vorbi despre altceva? ceru ea în şoaptă.

Gura bărbatului se strâmbă ameninţător.

- Nu te mai juca, Marie-Claire, o avertiză el pe un ton scăzut. Am avut parte de prea multe jocuri neplăcute şi sunt sătul de ele.

- Nu mă joc! replică ea, simţindu-se deodată foarte obosită.

îşi lăsă capul pe spate, simţind mai aproape peretele rece, şi-l privi în ochi.

- Unde e fiica ta? întrebă ea, schimbând subiectul.

Nu mai putea suporta tensiunea dintre ei.

- Dormea când am ajuns acasă şi am dus-o direct în pat. Si foarte bine am făcut, date fiind circumstanţele.

- Sunt foarte obosită, şopti ea.

Chiar şi lumina din încăpere i se părea prea violentă, prea strălucitoare. Nu mai voia să lupte.

- Eşti epuizată, zise el cu blândeţe.

O ridică în braţe şi o purtă către pat. O aşeză pe pătura moale şi rezistă eroic loviturilor ei.

- Doamne, ţipă el într-un sfârşit, potoleşte-te! N-am de gând să te rănesc, nici să te ating.

începu să-i dea jos hainele cu gesturi precise, lipsite de senzualitate. O vârî apoi sub cearşafuri. Pe jumătate adormită, Marie-Claire îi şopti numele. Bărbatul se aplecă şi o sărută pe frunte. Atingerea suavă a buzelor lui fu ultimul lucru pe care şi-l aminti, înainte de a se cufunda într-un somn adânc, fără vise.

Nu se trezi decât a doua zi dimineaţă, luptându-se din greu să deschidă ochii. O ciudată letargie o cuprinse amintindu-şi evenimentele zilei precedente. Se întoarse încet pe o parte şi văzu că Lee nu se afla lângă ea, deşi patul păstra încă urmele trupului său. Se mişcă pe locul unde stătuse şi ochii i se umplură de lacrimi.

Camera era întunecată, jaluzele erau încă trase. Afară se auzeau cântece de păsărele şi lătratul unui câine în depărtare. O, Lee, oftă ea, gândindu-se că soţul ei dormise alături de ea întreaga noapte şi că n-o atinsese.

Totul era un dezastru! Obosită, se ridică din pat şi făcu un duş rece. Se îmbrăcă în blugi şi-şi puse o cămaşă roşie, apoi se pieptănă îndelung. Nu era deloc nerăbdătoare să dea ochii cu soţul ei.

Coborî scările. Casa părea liniştită. Din bucătărie se auzeau însă râsete vesele de copil.

Se îndreptă într-acolo.

Lee stătea la masă cu un ziar deschis în faţă, râzând împreună cu o fetiţă slăbuţă cu ochi cenuşii şi păr negru. Laurie.

Marie-Claire rămase în prag şi-i privi neobservată.

Inima tinerei tresări cu durere la vederea dragostei care se citea în ochii bărbatului.

Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, Lee ridică brusc privirea.

-Intră, zise el cu blândeţe, iar ea îl ascultă.

-E foarte târziu... începu ea... nici nu mi-am dat seama...

Bărbatul ridică din umeri.

-Erai foarte obosită şi m-am gândit să te las să dormi.

Fetiţa ridică şi ea privirea.

- Cine eşti? întrebă ea, sărind de pe scaun si ieşindu-i în întâmpinare cu ochii sclipind de curiozitate.

Era un copil foarte frumos. Avea părul întunecat şi ochii cenuşii ai lui Lee, dar chipul îi era delicat, probabil moştenire de la mama ei.

-Eu sunt Marie-Claire, se prezentă ea.

Fetiţa aprobă din cap cu seriozitate.

-Da, tata mi-a spus despre tine.

-Iar tu trebuie să fii Laurie.

-De unde ştii? întrebă copila.

-Tatăl tău mi-a povestit despre tine, replică Marie-Claire.

-Eşti prietena lui tata?

întrebarea nevinovată a fetiţei o luă prin suprindere pe Marie-Claire. Se uită spre Lee, dar nu întâlni decât o privire cinică. Nu ştiu ce să răspundă.

-Da, zise el până la urmă. Marie-Claire e prietena mea.

Laurie privi de la tatăl ei la tânără.

-E frumoasă.

îmi place, concluzionă ea.

-E foarte frumoasă, admise Lee.

Apoi, cu o schimbare bruscă de ton, bărbatul continuă:

-Vrei cafea?

Ea aprobă din cap.

-Nu ţi-e foame? întrebă el, punându-i o în faţă ceaşca de cafea.

-Eu mănânc ou, interveni Laurie. Vrei şi tu?

Marie-Claire zâmbi şi privi spre Lee.

-Nu, nu vreau nimic, mulţumesc. Nu mi-e foame.

Chiar şi gândul la mâncare îi făcea rău.

- Cum doreşti, răspunse Lee, întorcându-i spatele şi turnându-i fetiţei un pahar de lapte.

Faptul că-şi adora copila era evident. Marie-Claire îi privi împreună, dorindu-şi ca aceeaşi dragoste să-l lege şi de ea. Spera din tot sufletul şi împotriva evidenţei că li se va permite să rămână împreună.

Laurie era foarte fericită alături de tatăl ei, o fericire care i se citea pe chip în fiecare clipă când îl privea. Fetiţa îşi bău laptele stând cuminte la masă şi privind curioasă către Marie-Claire.

-Vei locui cu noi? întrebă ea deodată.

Marie-Claire aprobă din cap, conştientă că ochii lui Lee erau fixaţi asupra ei.

-Da, voi locui aici, cu voi, răspunse ea stingherită,

simţind chiar în acea clipă că nu va putea pleca până când nu va fi sigură că Laurie va rămâne alături de Lee.

Deja o iubea. Semăna atât de bine cu tatăl ei! Nu privi spre Lee, de teamă ca bărbatul să nu-i citească dragostea în priviri.

- Nu vei pleca, nu-i aşa? Nu vreau să faci ca Naomi, insistă fetiţa, îngrijorată.

Marie-Claire se încruntă, surprinsă că Laurie îi spunea pe nume mamei ei.

- Nu, voi sta cât vrei tu, zise ea zâmbind.

- O, ce bine! exclamă Laurie, fericită.

Marie-Claire aruncă o privire către Lee, dar în ochii lui întunecaţi nu putu citi nimic. Tânăra se întrebă fără să vrea cum decursese relaţia dintre el şi fosta soţie şi de ce ajunseseră la divorţ. în orice caz, circumstanţele trebuie să fi fost foarte dure, altfel Naomi n-ar fi insistat să obţină custodia.

Era dificil să-şi imagineze că cineva voia să-l despartă pe Lee de copila sa.

îl privi îndreptându-se către Laurie şi ridicând-o în braţele sale puternice. Bărbatul îi explică fetiţei că se căsătorise din nou şi că Marie-Claire era soţia lui. Ochii tinerei se umplură de lacrimi.

- Si Marie-Claire e noua mea mamă? întrebă Laurie, plină de speranţă.

-într-o zi, va fi, reluă Lee cu grijă.

- Vei fi mămica mea? persistă copila, întrebând-o direct

pe Marie-Claire.

Lee tăcea. Tânăra trebuia să răspundă, dar nu ştia ce.

-Hai să fim prietene, deocamdată, zise ea cu blândeţe.

Laurie o privi cu ochi mari, cântărindu-i propunerea.

-Bine, aprobă ea cu un zâmbet.

Marie-Claire se relaxă şi respiră adânc. Ce putea face? Nu-i putea promite nimic lui Laurie, pentru că nu era sigură că-şi va putea ţine promisiunile. Iar copila era foarte inteligentă. Prea inteligentă pentru a fi păcălită.

Chiar atunci sosi doamna Ingram, menajera. Se scuză pentru întârziere, explicând că nepoata ei, care locuia cu ea, îşi scrântise mâna.

-Nicio problemă, doamnă Ingram, zâmbi Lee către femeia care o privea curioasă pe Marie-Claire. V-o prezint pe soţia mea, Marie-Claire.

Cele două îşi dădură mâna. Doamna Ingram era o femeie de aproximativ cincizeci de ani, micuţă şi rotunjoară, cu o privire plină de bunătate. Laurie o adora.

-O, mă bucur foarte mult pentru voi, zise ea.

Laurie dansa în jurul lor, fericită.

-Marie-Claire este noua mea mamă! îi explică ea doamnei Ingram.

-Laurie! interveni Lee.

Copila îi zâmbi angelic.

-Ei, se corectă fetiţa, acum suntem doar prietene, dar mai târziu va deveni mămica mea.

Lee se apropie de Marie-Claire şi o prinse de umeri.

-Aş vrea să discut ceva cu tine, îi şopti el la ureche.

Inima îi bătu cu bucurie, dar realiză rapid că apropierea lor era doar un joc pentru ochii curioşi ai doamnei Ingram. Dar trucul avu imediat rezultate. Menajera le zâmbi larg, încurajator.

Ieşiră, şi Lee o conduse către birou. Bărbatul îşi puse haina, privind-o cu o expresie indescifrabilă.

-îţi mulţumesc că te-ai purtat atât de bine cu Laurie, zise el.

-A fost plăcerea mea, e o copilă minunată, replică Marie-Claire, roşind la neaşteptata mulţumire a bărbatului.

-îmi pare rău că te-a întrebat dacă vrei să-i fii mamă.

-Nu eram sigură ce trebuie să răspund, zise Marie-Claire.

- Stiu. Cred că ai dreptul să afli mai multe despre mama ei, continuă Lee. Asta te va ajuta să înţelegi mai bine situaţia şi s-o accepţi mai uşor.

-O, nu... neapărat...

Nu era sigură că voia să ştie astfel de lucruri. Era convinsă că o vor face să sufere.

-Ba da, Marie-Claire, o contrazise el, zâmbind. Ia loc.

Ea se aşeză fără voie într-unul dintre fotoliile din piele, iar Lee se sprijini de birou.

-Naomi e dansatoare şi nu şi-a dorit niciodată un copil, începu el. Din punctul ei de vedere, Laurie a fost o greşeală şi a regretat mereu apariţia ei pe lume. Nu i-a plăcut perioada sarcinii şi n-a fost deloc bucuroasă să-şi

părăsească munca, chiar şi pentru scurtă vreme. M-a învinovăţit pe mine pentru asta, dar mai rău a fost că n-a iertat-o niciodată pe Laurie. S-a purtat cu fetiţa de parcă ar fi fost copila altcuiva, insistând ca Laurie să-i spună pe nume. Aproape că i-a negat existenţa.

Tăcu o clipă. în ochii lui se citea mânia.

- De la bun început, a abandonat-o pe mâna cunoştinţelor, iar ea îşi vizita amanţii şi prietenii. Nu pot spune că eu n-am avut nicio vină. Am fost plecat multă vreme şi, într-un fel, am neglijat-o la fel de mult ca şi mama ei. Laurie n-a avut niciodată o mamă şi e destul de mare pentru a înţelege că toţi prietenii ei de la şcoală au mămici iubitoare şi, chiar dacă nu e vina ei, se simte cumva diferită de ceilalţi. Iar acum încearcă disperată să schimbe situaţia. De aici vine şi întrebarea stânjenitoare...

Marie-Claire ascultă cu atenţie. Inima i se strânse de mila copilei. Cum putuse Naomi să fie atât de crudă? se întrebă ea îndurerată. Se uită către Lee. Chipul lui dur nu lăsa să se vadă nimic, dar era limpede că suferise din pricina infidelităţii soţiei şi a faptului că-şi neglijase copila.

- îmi pare rău, şopti ea. îmi pare foarte rău... pur şi simplu nu înţeleg... Dar se întrerupse, realizând că n-avea dreptul să judece cele întâmplate.

- Cum poate o femeie să fie atât de indiferentă faţă de propriul ei copil? încheie Lee în locul ei, cu o voce amară.

- Nu... roşi Marie-Claire, încercând să protesteze.

Lee clătină din cap.

- Numai Dumnezeu ştie. Naomi, ca multe femei de felul ei, e extraordinar de lacomă. îşi doreşte foarte mult să aibă bani, libertate şi distracţie. Să joace rolul mamei iubitoare nu i se potriveşte deloc.

Bărbatul se ridică, nervos.

- Trebuie să plec, zise el deodată. Am nişte probleme de rezolvat în oraş.

Marie-Claire se îndreptă către uşă, înţelegând că e concediată politicos. Dar Lee îi blocă drumul, privind-o în ochi.

Zâmbi şi o sărută.

- Ne vedem mai târziu, zise el.

Bărbatul plecă înainte ca ea să-i poată răspunde.

Realiza că nu putea să-l părăsească. îi promisese lui Laurie că va rămâne... şi nu se putea despărţi de Lee.

Capitolul 1

Trecu o săptămână. O săptămână bună, îşi spuse Marie-Claire, retrăind momentele trecute, în timp ce se plimba alături de Laurie pe malul îngheţat al râului care străbătea oraşul.

Prietenia dintre ele devenea din ce în ce mai solidă. Copila se ataşase de ea, iar Marie-Claire, deşi încerca disperată să nu se implice, realiză că o iubeşte cu toată dragostea pe care nu i-o putea oferi lui Lee.

Se gândi la soţul ei şi inima i se strânse din nou. Bărbatul era plecat la New York cu afaceri şi n-avea să se întoarcă decât peste câteva zile.

Se despărţiseră într-o tăcere furioasă, după o ceartă teribilă care avusese loc cu o seară înainte.

Tensiunea acumulată între ei explodase în acea noapte, când Marie-Claire menţionase numele lui Chris.

Deodată, se treziră privindu-se ca doi duşmani. Lee îi reproşă foarte multe lucruri, cu un ton de gheaţă şi o cruzime cinică. Ea ţipase la el, dezvăluindu-şi toate frustrările într-un şir de acuzaţii teribile. Bărbatul puse capăt certei printr-un sărut furios.

Intenţionase s-o pedepsească, înţelesese asta, dar furia era un afrodiziac puternic si răspunsul ei copleşitor fusese la fel de puternic ca şi atacul bărbatului. Tânăra se supusese puterii lui şi sfârşiseră făcând dragoste pe covorul din faţa căminului. Marie-Claire gemuse la atingerea lui, pierdută de dorinţă, şoptindu-i numele.

- O, Marie-Claire, îi murmurase el la ureche. Nu trebuie decât să mă atingi, şi parcă sunt un alt om.

Cuvintele se topiseră încet, într-o lume de poveste.

Acum însă, era nevoită să se confrunte din nou cu realitatea. Lee n-o iubea şi nu se căsătorise cu ea decât pentru a-şi putea păstra copila. Avea nevoie de o soţie şi... o dorea.

Lee plecase de acasă în acea noapte, fără regrete, iar ea nu dormise, zbuciumându-se în patul prea mare şi întrebându-se unde se dusese soţul ei.

A doua zi se întâlniseră întâmplător pe scări. Lee părea obosit, iar în ochii lui citi o ciudată şi dezolantă tristeţe.

Se priviseră în tăcere şi Marie-Claire regretase cuvintele rostite la nervi cu o seară înainte. Fu nevoită să recunoască faptul că-şi dorea încă să facă dragoste cu el şi să-şi petreacă noaptea în braţele lui. Dacă această dorinţă n-ar fi fost negată, poate că relaţia dintre ei s-ar fi îmbunătăţit mult, dar mândria o împiedica să-şi dezvăluie sentimentele.

Ar fi vrut să spună ceva, să-i explice, să se scuze.

- Lee... începuse ea curajoasă, dar cuvintele o trădaseră.

El o privise în tăcere câteva clipe, apoi spusese:

- îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară... n-ar fi trebuit să te ating...

Cu palmele calde, îi mângâiase părul.

- Nu... te rog, protestase ea, gata să plângă.

Peste câteva clipe Lee plecase, şi doamna Ingram o informase că se dusese la New York cu treburi urgente.

- Uite, Marie-Claire... uite! exclamă Laurie, întrerupându-i gândurile triste şi aducând-o înapoi în prezent.

Fetiţa îi arătă trei raţe aflate pe râul acoperit de gheaţă.

Marie-Claire privi, forţându-se să zâmbească, şi-i explică fetiţei că penajul păsărilor le proteja de frig şi că nu erau nici triste, nici înfrigurate. Merseră mai departe, ţinându-se de mână, în timp ce Marie-Claire privea copacii întunecaţi şi pământul îngheţat. Vremea se potrivea de minune cu starea ei de spirit.

îi era dor să-l vadă din nou pe Lee. în fiecare dimineaţă se ruga ca el să se întoarcă. Când se afla departe, tânjea după el. Nu conta că n-o iubea. Dacă o dorea încă, era suficient.

N-avem decât o viaţă, se gândi ea, şi nu vreau s-o risipesc. Acum, îmi doresc să profit de tot ce-mi oferă această căsnicie. Dragostea mea va fi destul de puternică pentru amândoi. Destul de puternică pentru a rupe barierele dintre noi.

Mintea ei rătăcea aiurea, în timp ce fetiţa vorbea şi vorbea... încerca să-i răspundă de fiecare dată, deşi se concentra foarte puţin asupra lucrurilor pe care le auzea.

Lee telefonase o singură dată, iar ea fusese la cumpărături. Doamna Ingram vorbise cu el. Din ce

înţelesese, bărbatul nu voise decât să se intereseze de copilă. Menajera nu fusese deloc surprinsă sau suspicioasă, presupunând că bărbatul îşi suna soţia seara. Credea despre ei că sunt un cuplu ideal, ceea ce însemna că planul lui Lee funcţiona perfect. Pentru cei din afară chiar reprezentau un cuplu model. Doamna Ingram n-avea de unde să ştie că Marie-Claire îşi petrecea nopţile plângând singură în patul uriaş, bolnavă de dragoste pentru soţul ei.

O, Lee era inteligent! O făcuse prizonieră atât de uşor, o înlănţuise cu lanţuri puternice, care o ţineau strâns legată de el. Bărbatul ştiuse probabil că ea şi Laurie aveau să se înţeleagă bine şi anticipase că nu va mai putea pleca odată ce îi va întâlni fiica. Nici măcar nu-l putea condamna pentru asta. "Voi face tot ce pot pentru a o păstra pe Laurie alături de mine", spusese el şi, imediat ce o cunoscuse pe fetiţă, Marie-Claire înţelesese de ce.

Oftă, dându-şi părul pe spate. Se afla într-o situaţie imposibilă, din care nu putea şi nu voia să scape. îl iubea pe Lee şi sentimentele ei pentru copilă deveneau din ce în ce mai puternice.

Zi de zi îşi bătea capul pentru a descoperi o rezolvare, fără a ajunge la nicio concluzie. Tot ce ştia cu siguranţă era că va rămâne, atâta vreme cât Lee va avea nevoie de ea. în dragostea ei nu mai încăpea mândria. îl iubea prea mult, prea profund pentru a-şi permite un astfel de lux.

îngândurată, observă că ajunseseră la marginea pădurii care înconjura satul. Deodată, dintre copaci apăru

un câine, zburdând vesel în faţa lor. Laurie ţipă încântată şi se apropie de el.

-E Günther! exclamă ea.

Dar atenţa tinerei fu atrasă de un bărbat înalt, stăpânul câinelui, care le ieşi în întâmpinare.

-Bună, Laurie, zâmbi acesta.

N-am ştiut că te-ai întors.

Era un tip atrăgător, de aproximativ patruzeci şi ceva de ani - aproximă Marie-Claire - al cărui păr negru începuse să albească la tâmple. Ochii lui albaştri erau calzi şi înţelegători.

- Dă-mi voie să mă prezint, se adresă el lui Marie-Claire. Mă numesc Harrison Sinclair, adăugă, întinzându-i mâna.

-Eu sunt Marie-Claire Harper, surâse tânăra.

-Marie-Claire e soţia lui tati, interveni Laurie cu mândrie.

- Da? se miră bărbatul. Am auzit că s-a însurat, într-adevăr. Ai început să te obşnuieşti cu noile locuri?

Părea un om deschis şi sincer şi Marie-Claire îl plăcu.

-Da, zise ea. E foarte frumos aici.

Se uită apoi la ceas cu subînţeles, intimidată. N-avea chef de conversaţii convenţionale şi acest bărbat era în fond un străin. în schimb, Laurie vorbea cu el vesel, povestindu-i câte în lună şi-n stele.

-Ar fi bine să ne întoarcem, sugeră Marie-Claire după o vreme. în curând, se va întuneca.

-Bine, zâmbi copila, ascultătoare.

- {i eu merg în aceeaşi direcţie. Vă supăraţi dacă vă însoţesc? întrebă bărbatul.

- Desigur că nu, domnule Sinclair, replică Marie-Claire. Am fi bucuroase să ne ţineţi companie.

-Te rog, spune-mi Harrison. Nu-mi plac formalităţile.

Laurie îi luă de mână pe amândoi şi porniră la drum, în

timp ce Günther sălta vesel în faţa lor. Deodată, în timp ce vorbeau, Marie-Claire realiză cine putea fi străinul.

- Eşti cumva rudă cu Melissa Sinclair? întrebă ea.

Ochii albaştri ai lui Harrison îi întâlni pe ai ei.

- E soţia mea, răspunse bărbatul, amuzat.

- O, n-am ştiut... se fâstâci tânăra.

Situaţia devenise stânjenitoare.

- Să înţeleg că ai întâlnit-o? întrebă Harrison.

Marie-Claire roşi.

- Da, răspunse ea grăbită. A venit să-l vadă pe Lee, adică pe noi, în ziua în care am revenit din Elveţia.

îi venea să-şi muşte limba, pentru că pronunţase numele lui Lee. Harrison era un bărbat atât de bun, încât i se părea nedrept să-l rănească. N-avea nicio vină pentru comportamentul Melissei. încercând să treacă repede peste momentul penibil, începu să vorbească mai repede.

- Ce coincidenţă, nu-i aşa? Să ne întâlnim noi doi, după ce am cunoscut-o pe Melissa. Dar presupun că într-un sat mic ca acesta este ceva normal...

- Nu mai fi atât de jenată, interveni Harrison. Din fericire, la fel ca şi restul sătenilor, cunosc prea bine faptele Melissei, zâmbi bărbatul.

Deşi intenţionase s-o facă să se simtă mai bine, nu făcuse decât să-i sporească stânjeneala.

Era, deci, adevărat! Si Harrison ştia despre Lee şi Melissa. Marie-Claire roşi şi-şi plecă privirea.

- Ei, lasă, nu trebuie să te întristezi. Hai să facem un

pact, vrei? reluă Harrison. De acum înainte, nu mai vorbim despre Melissa. De fapt, este un subiect pe care m-am obişnuit de mult să-l evit.

Vocea bărbatul era calmă, împăciuitoare. Marie-Claire aprobă din cap, compătimindu-l. Si totuşi, ceva i se părea greu de priceput. Harrison ştia despre infidelităţile soţiei sale şi părea să accepte faptele cu seninătate. Găsea că e un subiect jenant, dar aproape normal. Dar nu făcea şi ea acelaşi lucru cu Lee?

Din fericire, Laurie reuşi să-i abată atenţia de la aceste gânduri şi ajunseră acasă destul de repede.

Când ajunseră în faţa porţii, fetiţa se întoarse spre Harrison:

-Hai înăuntru, să bei un ceai cu noi, îl rugă ea.

-Ei... ezită bărbatul, privind către Marie-Claire.

Tânăra se simţi obligată să intervină:

-Da, te rog, mi-ar face mare plăcere.

-Mulţumesc.

Părea încântat de invitaţie, iar Marie-Claire se simţi jenată pentru lipsa ei de entuziasm. Era un om bun şi nu era deloc vina lui că soţia îl înşela cu Lee.

Doamna Ingram îl primi ca pe un vechi prieten. Se aşezară cu toţii în jurul mesei rotunde din bucătărie, mâncând pâine prăjită cu gem şi bând ceai. Afară, seara de iarnă deveni mai întunecată şi vântul începu să bată cu putere. Marie-Claire privi focul vesel, dulapurile din lemn şi vesela strălucitoare şi se simţi ciudat de bine. Ca acasă.

- Vreau să-l rog pe tata să-mi ia un câine ca Günther, anunţă Laurie. Când se întoarce?

Conştientă că Harrison o priveşte, Marie-Claire zise încet:

- Nu ştiu. Bănuiesc că în curând.

- Cât de curând? insistă Laurie cu o inocenţă copilărească.

Scena devenise stânjenitoare.

- {tiu o fermă unde s-au născut câţiva căţei exact ca Günther, interveni Harrison, privind către Marie-Claire. Ar trebui să mergem să-i vedem într-o zi.

- O, da! exclamă Laurie entuziastă.

Doamna Ingram o conduse apoi pe copilă la etaj să facă baie.

Marie-Claire îl servi pe Harrison cu încă o ceaşcă de ceai.

- Cu ce te ocupi, Harrison? întrebă ea.

- Scriu... biografii, replică el scurt.

- O, trebuie să fie o muncă fascinantă, reluă tânăra.

- Pari obosită, schimbă el subiectul, cuoarecare îngrijorare în voce.

Da, era obosită, îngrozitor de obosită. Nu mai dormise noaptea de
multă vreme şi era perfect conştientă de cearcănele pe care le avea în jurul ochilor.

- Presupun că e din cauza schimbării aerului. Sunt obişnuită cu viaţa în oraş... unde e mai multă poluare,

replică ea cu un zâmbet timid. Harrison nu spuse nimic, dar expresia lui deveni neîncrezătoare. încerca s-o ajute, îi oferea prietenia lui. Marie-Claire simţi nevoia să-i explice mai multe, păstrând totuşi aparenţele.

-Bănuiesc că...

Dar vocea i se frânse brusc şi izbucni în lacrimi. Tensiunea acumulată era prea mare. Era ciudat să plângă astfel în faţa lui, un străin, dar nu se putea abţine.

Harrison nu păru deloc tulburat. Se căută calm în buzunar şi-i întinse batista.

-îmi pare rău... zise ea.

-Nicio problemă. Poţi plânge cât doreşti, îţi va face bine, răspunse el cu blândeţe. Si, după ce totul va trece, îmi poţi spune ce anume te-a făcut să plângi. Dacă doreşti, bineînţeles. Vei descoperi că ştiu să ascult. Marie-Claire zâmbi.

-Gata, mă simt mai bine...

-Vezi?

-Eşti atât de bun, spuse ea încet.

-Aşa sunt întotdeauna cu femeile frumoase, o asigură Harrison cu umor. Iar tu eşti foarte frumoasă. Lee e un tip norocos.

La auzul acestui nume, inima ei se strânse de durere.

-Presupun că Lee e cauza aceste tulburări. Si, judecând după felul în care ai reacţionat când ai auzit că Melissa e soţia mea, bănuiesc că şi ea e implicată...

Marie-Claire făcu ochii mari, dar nu spuse nimic. Ce-i

putea spune?

- Să auzim, vorbi din nou bărbatul. Poate te pot ajuta.

- Nu pot să-ţi spun nimic, zise ea, nefericită. Nu pot.

Harrison îşi aprinse o ţigară, oferindu-i şi ei una.

- O, înţeleg... Bun, atunci voi încerca să ghicesc. E mai bine aşa?

Ea îl privi cu îngrijorare, dar bărbatul continuă:

-Ai spus că Melissa a trecut pe aici, aşa-i?

Marie-Claire aprobă din cap.

- Si... ţi-a spus... sau a sugerat... că are o relaţie cu soţul tău, continuă bărbatul.

Marie-Claire îl asculta şocată.

- De unde ştii?

Harrison zâmbi.

- N-a fost deloc dificil. Am ghicit asta din clipa în care ai întrebat despre ea. Suntem căsătoriţi de cinci ani şi am ajuns să ne cunoaştem foarte bine. Stiu că Melissa are relaţii cu alţi bărbaţi, şi asta pentru că simte nevoia să i se confirme că este încă o femeie frumoasă. Iar eu nu-i mai pot oferi această siguranţă, pentru că intimitatea legăturii noastre i se pare monotonă. Dar întotdeauna se înoarce la mine şi nu-i pasă niciodată cu adevărat de bărbaţii cu care mă înşală. Nu-i deloc un mariaj clasic, nici perfect, şi ştiu că mă mint singur, dar sunt pregătit să accept totul, dacă âsta-i preţul pe care trebuie să-l plătesc pentru ea.

Marie-Claire asculta cu inima strânsă.

Ideea de a-l împărţi pe Lee cu altă femeie i se părea

intolerabilă. De aceea, insinuările Melissei o duruseră mult.

- Nu ştiu ce să spun, admise ea.

- Nu spune nimic. Doar ascultă-mă. Sunt gata să bag mâna în foc că Melissa n-are o relaţie cu Lee. {tiu foarte bine că n-ar refuza o astfel de şansă - mi-a spus-o chiar ea - dar îl cunosc pe Lee, şi ştiu că el nu i-ar oferi ocazia. Nu e interesat de ea şi n-a fost niciodată, iar asta i-a rănit orgoliul şi i-a sporit nesiguranţa. N-ai de ce să te îngrijorezi, Marie-Claire. Melissa n-a reuşit niciodată să-i intre în graţii lui Lee. El n-o vrea. Soţul tău este un bărbat onest şi integru. Mi-e prieten, şi acest lucru e suficient pentru a-l ţine departe de Melissa.

Bărbatul vorbise cu atâta siguranţă, încât îl crezu. Se simţi de parcă
i se luase o povară de pe umeri.

- E adevărat, întări el calm. Trebuie să mă crezi.

- Te cred, zâmbi ea. Ah, îmi vine să te sărut.

în spatele ei se auzi uşa închizându-se şi vocea lui Lee răsună în apropiere.

- Presupun că n-ai de gând să dai curs acestei invitaţii, Harrison.

Marie-Claire sări de pe scaun. Nu se aştepta ca Lee să se întoarcă
atât de repede.

- N-aş îndrăzni, râse Harrison. Cred că ar trebui să plec, adăugă el.

Marie-Claire îşi luă rămas-bun de la el, simţind că şi-a

câştigat un
prieten preţios, iar Lee îl conduse.

Ea îl aşteptă în bucătărie, nerăbdătoare.

-E cafea făcută? întrebă la întoarcere.

Părea obosit, mai slab, pământiu... Ochii lui cenuşii sclipeau intens.

-Fac îndată, se grăbi ea să răspundă. Să-ţi aduc şi ceva de mâncare?

-Doamna Ingram e plătită să facă de mâncare, replică Lee laconic, scoţându-şi haina şi aşezând-o pe spătarul scaunului.

-îmi place să gătesc, protestă Marie-Claire.

-Stai liniştită, nu mi-e foame, zâmbi el.

Tânăra turnă cafeaua în ceaşcă. Tăcerea care se lăsă era greu de suportat. Invizibilă, dar grea, apăsătoare.

Marie-Claire îşi muşcă buzele.

-Eşti obosit, zise ea cu blândeţe.

Lee îşi trecu mâna prin păr.

- Sunt, recunoscu el. Am călătorit fără încetare în aceste ultime douăzeci şi patru de ore.

-O! exclamă ea, fără să ştie ce să răspundă.

Se simţeau ca doi străini. Nu mai puteau comunica. Ah, totul era atât de trist!

Lee sorbi din cafea.

-Dar tu, cum te simţi, Marie-Claire?

-Foarte bine, răspunse ea grăbită şi nervoasă.

-Minţi, o certă el. Se vede că ai plâns. Ce naiba a spus

Harrison, de te-a făcut să plângi?

Ea îi ocoli privirea.

- Nu el m-a făcut să plâng, zise ea. Eu singură mi-am dat motive pentru a plânge. Ai văzut-o pe Laurie? Ochii bărbatului se îngustară.

- O voi vedea mai târziu. Deja a adormit.

Acum, sunt îngrijorat din pricina ta.

- N-ai de ce. Mă simt foarte bine.

Lee se ridică.

- De ce naiba încerci să mă păcăleşti, Marie-Claire? De ce te joci mereu cu mine? Sunt prea obosit şi n-am chef de jocuri. în afară de faptul că ai plâns, bănuiesc că nici n-ai mâncat ca lumea şi nu prea ai dormit.

- Eşti foarte perspicace! replică ea, evitând să-l privească în ochi.

Lee vedea prea multe!

Se îndreptă către fereastră, privind afară.

- Nu înţeleg de ce îmi pui atâtea întrebări, dacă deja cunoşti răspunsul.

Era furioasă. Furioasă pe sine însăşi pentru că nu ştiuse să se stăpânească. Furioasă pe el, pentru că nu-i păsa de ea.

- Te simţi chiar atât de rău aici? întrebă el pe un ton calm.

- Câteodată, da, mărturisi ea cu sinceritate.

Simţi mâna lui Lee mângâindu-i părul şi se cutremură, înfricoşată că dragostea pentru el o va face să se dea de

gol. Se întoarse către el şi-l privi în ochi.

- Nu te îngrijora, zise el cu răceală. Faptul că atingerea mea îţi displace este foarte vizibil şi nu sunt omul care să ia ceva cu forţa.

Marie-Claire simţi că-i vine din nou să plângă. Dacă Lee ar şti ce era cu adevărat în sufletul ei! Incredibil cât de repede se transformase relaţia lor! Unde erau acele nopţi de dragoste, unde era plăcerea de a sta împreună şi de a se privi pur şi simplu în ochi?

-încă mai vrei să pleci, Marie-Claire? încă mai tânjenşti după fostul tău iubit?

Ea rămase pe loc, fără să spună nimic. în tăcerea care se lăsă, se auzea clar ticăitul ceasului de lemn de pe cămin şi trosnetul lemnelor în foc. Bucătăria era caldă şi luminoasă.

- Nu l-am mai văzut pe Chris, zise ea cu glas tremurător, întrebându-se de ce anume îl lăsase pe Lee să creadă că avea încă sentimente pentru acel bărbat.

-Nu? Iată o ocazie pierdută, draga mea, răspunse Lee tărăgănat. O şansă pe care n-am de gând să ţi-o mai ofer.

-Nu înţeleg...

Un zâmbet amar îi îapăru pe chip.

- Gândeşte-te bine, o îndemnă el. Vei vedea că înţelegi.

Marie-Claire se gândi la sugestia lui şi, deodată, realiză ce voia să
spună.

- Te aşteptai să nu mă mai găseşti aici la întoarcere,

nu-i aşa? întrebă ea, şocată.

-Nu m-ar fi mirat, recunoscu el.

-Dar i-am promis lui Laurie că voi rămâne... protestă ea slab.

-Si de asta te mai afli încă aici? Din pricina lui Laurie?

- Da, replică ea, incapabilă să-i dezvăluie adevăratele motive. Degetele lui se strânseră în părul ei. Ea îi privi conturul ferm al
buzelor. Dacă n-ar fi ştiut adevărul, şi-ar fi putut imagina că-l rănise. De fapt, nu făcuse decât să-l înfurie.

-Cel puţin eşti sinceră, zise el amuzat, recăpătându-şi controlul.

-Si asta e tot ce-ţi doreşti, nu-i aşa? îl înfruntă ea, uimită de calmul bărbatului.

Ah, pentru el totul era atât de uşor!

Ochii lui o priviră cu ironie.

-Ai fi surprinsă să afli ce-mi doresc, zise el încet.

-Mă îndoiesc! replică ea, dar curajul o părăsise deja.

Nu-şi mai dorea decât să plece, să scape de această confruntare fără rost.

-Cred că am fost nebună să mă căsătoresc cu tine...

Glasul o trădă. în ochi, avea din nou lacrimi.

Lee tăcu, clătinând din cap.

-O, nu te face că nu pricepi, ştii exact ce vreau să spun, ţipă ea.

Lee închise ochii pentru o secundă.

-Din nefericire, draga mea Marie-Claire, înţeleg prea

bine ce spui. Dar nu te pot lăsa să pleci. Nu uita asta şi învaţă să accepţi realitatea.

O, da, îşi va aminti asta toată viaţa, se gândi ea furioasă. Avea nevoie de ea pentru a obţine custodia micuţei. Avea nevoie de ea atât de mult, încât era hotărât să transforme viaţa lor într-un coşmar. Cum va putea oare trăi alături de el, în mânie şi indiferenţă? îl iubea atât de mult, îl dorea atât de tare!

- Cred că mă urăşti, zise ea printre lacrimi.

Sprâncenele negre ale bărbatului se ridicară în semn de mirare.

- Să te urăsc? Nu te-aş putea urî niciodată, dragostea mea, zise el cu o blândeţe uimitoare. Dumnezeu ştie că m-am gândit la tine în fiecare clipă de când am plecat la New York.

- Pentru că bănuiai că voi pleca?

- Ce ţi-a spus Harrison? o întrerupse el, încruntat.

Ea tremură.

Era prea obosită pentru a continua să mintă. Tot ce-şi dorea era să se afle în braţele lui şi să facă dragoste cu el.

- Mi-a spus că tu şi Melissa n-aveţi o relaţie, recunoscu ea şoptit.

- Ti-aş fi putut spune chiar eu asta, zise Lee cu un ton care-i umplu inima de căldură.

- Mi-a fost teamă să te întreb, admise ea.

- Melissa mi-a dat într-adevăr de înţeles că asta îşi doreşte, dar nu sunt deloc interesat. I-am şi spus asta. Este

o fiinţă lipsită de inimă şi-i face viaţa un iad lui Harrison, şopti el.

- Cred că o iubeşte foarte mult, zise Marie-Claire.

- L-a îngenuncheat, replică Lee cinic. Si aşa va rămâne pentru tot restul vieţii.

- Sărmanul Harrison. E atât de nedrept ce i se întâmplă.

-Mai bine ţi-ar părea rău pentru tine însăţi, Marie-Claire, pentru că n-am deloc intenţia să dorm singur în noaptea asta, o ameninţă el.

Ea făcu un pas înapoi.

- Nu, nu, protestă ea, încercând să nege atracţia pe care o simţea faţă de el.

-Te doresc, spuse Lee, respirând iute. Te doresc atât de mult, încât mă doare. Eşti soţia mea, Marie-Claire, şi te vreau alături de mine... în fiecare noapte.

- M-ai păcălit, murmură ea, dând înapoi.

-O, nu. Tu ţi-ai hrănit singură iluziile. Eu n-am pretins niciodată că nu te doresc.

Privirea bărbatului se opri pe sânii ei, iar Marie-Claire încercă zadarnic să-şi păstreze controlul asupra propriilor emoţii. Focul dorinţei o cuprindea treptat.

- Lee, nu... nu se poate aşa... fără dragoste... şopti ea, privindu-l ca hipnotizată.

Stia că respingerea ei îl enervase.

Bărbatul păşi către ea, înalt, puternic, întunecat. Ochii lui strălucind de dorinţă reuşiră să-i înlăture şi ultimele ezitări.

O prinse în braţe uşor şi gura lui îi cuceri buzele.

Marie-Claire gemu, incapabilă să se stăpânească. Aşteptase atât de mult această clipă, încât i se părea că atingerea lui o înnebuneşte. îl sărută şi degetele îi mângâiară trupul puternic.

Sărutul lor continuă la nesfârşit, mai profund şi mai senzual. Gura lui Lee îi atingea ochii, tâmplele, urechile, cu o pasiune fierbinte.

- Mi-a fost dor de tine, recunoscu ea cu un geamăt uşor.

- Si mie de tine, şopti el. Atât de dor...

Se strânseră în braţe cu disperare, mai aproape, mai aproape...

Degetele lui îi atingeau trupul, lăsând în urma lor o dâră de foc.

Ea îi urmărea cu palmele linia trupului. Doamne, cât îl dorea!

îi desfăcu haina şi-i vârî mâinile sub cămaşa lui din mătase, dar Lee îşi puse imediat braţele deasupra, împiedicând-o să se mişte.

După câteva secunde de tăcere întrebătoare, Marie-Claire se trezi respinsă, alungată din braţele lui. Ochii ei îl priviră cu mirare.

- Ai dreptate, zise el cu duritate. Fără dragoste, nu înseamnă nimic.

Tânăra roşi. Se schimbase atât de mult în câteva clipe! Era de parcă
n-ar fi ţinut-o în braţe, n-ar fi sărutat-o şi n-ar fi atins-o

niciodată.

- Nu vreau să mă foloseşti ca pe un înlocuitor şi să suspini lângă mine gândindu-te la fostul logodnic, Marie-Claire, oricât de mult te-aş dori!

închise ochii şi, când îi deschise, bărbatul deja plecase.

Totul trecuse ca un vis.

Ceasul încă bătea înfundat, focul încă ardea în cămin, dar inima ei nu mai bătea de dorinţă şi de încântare, ci de durere şi umilinţă.

Capitolul 8

Peste două zile, sună telefonul. Marie-Claire îşi bea cafeaua de dimineaţă. Era Ran.

- Cum este viaţa de tânără căsătorită? întrebă el vesel.

Bucuroasă că-i aude glasul, Marie-Claire răspunse automat:

- O, e minunat! Si tu ar trebui să încerci.

Sansa de a i se confesa fusese înlăturată dintr-o singură replică negândită. Iar Ran era singura persoană în care ar fi putut avea încredere. De ce minţise? De ce se prefăcea? Adevărul era că lucrurile mergeau mai prost ca niciodată. Se strădui să asculte răspunsul lui Ran.

- Stai liniştită, voi profita de sfaturile tale şi voi încerca. De asta te-am şi sunat. Voiam să fii prima care află. Eu şi Bettina ne-am logodit, zise el fericit. I-am cerut mâna ieri seară şi, incredibil, a acceptat.

Nu era chiar o surpriză, dar inima tinerei se topi de fericire pentru
ei.

- O, Ran, sunt atât de fericită! îl felicită ea.

Nunta urma să aibă loc în iulie si ceremonia avea să se ţină la Londra.

- Crezi că Lee va accepta să-mi fie cavaler de onoare? întrebă Ran, plin de speranţă.

- Desigur... cred că va fi onorat, replică ea.

Până si gândul la soţul ei o durea.

-Vrei să-l întrebi tu? reluă bărbatul. Voi lua si eu

legătura cu el, dar cred că farmecul tău îl va convinge mai repede.

Care farmec? se întrebă ea cu cinism. Lee îi spusese limpede că era imun la farmecele ei!

-Nu cred că va fi nevoie de prea multă muncă de lămurire, zise ea.

Fericirea lui Ran îi accentuase durerea. încerca s-o uite, s-o
ascundă, dar fiecare nouă clipă era si mai dureroasă. încerca să se mintă că mariajul ei era perfect. Se minţea câteodată atât de mult, încât ajungea să se convingă singură.

îl întrebă pe Ran despre Rima si despre James, si bărbatul îi spuse că aveau să părăsească Elveţia a doua zi.

-Asa că probabil îi vei vedea peste o săptămână. Rima m-a întrebat mereu despre tine, adăugă Ran.

Marie-Claire de-abia aştepta să-şi revadă prietena. îi lipsise.

Puse receptorul la loc în furcă si începu să se gândească la timpul petrecut în Elveţia. Totul fusese atât de minunat! Ea si cu Lee fuseseră atât de fericiţi, de apropiaţi. Oare îsi imaginase toate astea?

îsi aminti excursia lor la Gornergrat si ochii i se umplură de lacrimi. Oare chiar crezuse că putea obţine atât de usor fericirea? Chiar crezuse că poate controla relaţia cu Lee si că putea fi alături de el pentru totdeauna?

în Elveţia totul avusese un aer de magie. Nimic trist

sau dureros nu tulburase bucuria acelor zile. Dar totul se prăbuşise în jurul ei imediat ce se întorseseră în Anglia. Si totuşi, îl iubea încă. Dragostea care înflorise atât de brusc şi de tandru în Elveţia creştea în fiecare zi, închisă în sufletul ei. Stia că avea să-l iubească la fel de mult toată viaţa. Si de aceea era atât de sensibilă la dispreţul lui. în efortul disperat de a se apăra, îl lăsase să creadă că ţinea încă la Chris. Acel impuls fusese însă o mare greşeală, pentru că acum nu mai putea da înapoi. Orice ar fi spus acum, Lee ar fi crezut oricum că încă îl iubeşte pe fostul logodnic. Fusese atât de proastă, atât de speriată de dragoste, de viaţă...

Se ridică şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea, apoi se întinse după ţigări. îşi aprinse una şi trase adânc fumul în piept. Se îndreptă către fereastră şi se ghemui în fotoliu. Afară, soarele lumina palid stratul de zăpadă aşternut peste noapte.

Grădinile şi copacii erau pustii, acoperite de zăpadă. Era atât de frumos! într-unul dintre copaci atârna un leagăn. Părea că aşteaptă un copil să-i redea dreptul la viaţă. Marie-Claire oftă. Draga de Laurie complicase lucrurile mai mult decât se aşteptase. Nu putea părăsi un copilaş atât de ataşat de ea. Dacă putea s-o ajute pe Laurie rămânând alături de Lee, o va face.

Era greu de priceput de ce Naomi încerca să-i despartă. Din cele aflate de la Laurie, între ea şi copilă nu exista deloc o relaţie strânsă.

Termină cafeaua. O, dacă Lee ar fi iubit-o, dacă i-ar fi păsat de ea! Dacă nu s-ar fi căsătorit cu ea din motivele pentru care o făcuse! închise ochii. De câte ori se gândise la toate astea? De mii de ori. N-avea niciun rost! Nu putea trăi în nesiguranţa acestor "dacă". Lui nu-i păsa de ea si trebuia să accepte această realitate, oricât ar fi fost de dureroasă.

Atunci, ce trebuia să facă? Să rămână toată viaţa alături de un bărbat care n-o iubea, sperând zadarnic că-l va face să se îndrăgostească?

Pe moment, această soluţie părea mai bună decât o viaţă petrecută singură, fără să-l mai vadă vreodată. Ştia că în viaţa ei nu va mai exista alt bărbat. Atâta vreme cât locuia aici, mai exista speranţă, mai putea avea dureroasa bucurie de a-l vedea în fiecare zi, amara plăcere de a-l simţi aproape.

Doamne, cât de proastă fusese! Trebuia să-si dea seama că asa o să se întâmple si să nu ignore instinctele care o avertizau despre iminentul dezastru.

Dar totul se întâmplase atât de repede... Lee se aflase în sufletul si în mintea ei timp de cinci ani. Cinci ani importanţi din viaţa ei. Fusese pentru ea bărbatul perfect, eroul adolescenţei ei. Iar când se întâlniseră în Elveţia, farmecul lui si atracţia magnetică pe care o simţise în preajma lui o cuceriseră complet.

în atmosfera relaxată a vacanţei, renunţase să se mai teamă si-si deschisese inima în faţa dragostei, sigură că

putea trăi lipsită de griji, asemenea naturii reci si nepăsătoare care-i înconjura. Dar se înselase. Nu era vorba despre o aventură de-o zi sau două, ci se îndrăgostise cu adevărat. Fusese sigură, atunci când Lee îi ceruse mâna, că bărbatul simţea la fel.

Dar plătise scump pentru această naivitate. Oare nu stia că bărbaţii experimentaţi si duri ca Lee nu se căsătoresc din dragoste? Nu era un romantic si nu credea deloc că lumea e pierdută fără dragoste. Era un tip dur si cinic, perfect stăpân pe sine, care stia să profite de viaţă. întotdeauna reuşea ce-şi propunea, iar acum avusese nevoie de o soţie. O dorise şi realizase că Laurie o va plăcea. Mizase pe viitoarea lor prietenie.

N-o prinsese în capcană, ea intrase de bunăvoie în ea, orbită de iluziile sale romantice. De atunci, viaţa ei fusese o continuă veghe disperată. Fiecare noapte era un chin. Dormea singură, iar ziua se întâlnea cu soţul ei de parcă ar fi fost doi străini.

Aceste gânduri nu-i făceau deloc bine, hotărî ea. Faptele erau simple şi n-aveau cum să se schimbe. Nu putea decât să plece sau să rămână. Or decizia ei era deja luată, nu numai din pricina lui Laurie, dar şi din pricina micii speranţe pe care o păstra în suflet şi care refuza să moară.

Telefonul începu să sune când intră în bucătărie să spele ceaşca de cafea. Era o femeie, care întrebă de Lee.

- Nu-i acasă, izbucni Marie-Claire, sătulă să vorbească

politicos cu toate femeile care sunau să întrebe de Lee. încercaţi la biroul din Londra.

Trânti receptorul cu un zâmbet de satisfacţie. Dacă trebuia să lupte, va lupta. Dar iată că era ziua telefoanelor. De data asta o apelă Becky.

- Cum te-ai descurcat cu Chris? întrebă prietena ei. Ce a vrut de la tine?

-A fost groaznic, replică Marie-Claire. N-am ştiut ce să-i spun.

- Dar de ce a venit? insistă Becky, curioasă.

- Nu ştiu... îmi tot spunea că mariajul lui a fost o greşeală. Nu l-am ascultat. Nu-mi doream decât să plece.

îşi aminti reacţia furioasă a lui Lee când îl găsise pe Chris alături de ea şi cearta teribilă care urmase.

- Sărmana de tine, zise Becky cu simpatie. Mi se pare că fostul tău logodnic regretă că te-a pierdut.

Marie-Claire spera că nu. Nu voia să-l rănească pe Chris, dar nu-i mai păsa de el.

- Prea târziu. Sunt o femeie căsătorită si fericită în dragoste, zise ea încet. Nu-i putea spune adevărul lui Becky.

- Cum e viaţa în căsnicie? E asa cum te-ai asteptat? încă nu ţi-am întâlnit soţul. Când ai de gând să mă inviţi pe la tine?

Marie-Claire râse.

- Viaţa în doi e grozavă - ar trebui să vezi chiar tu, cred că ţi-ar plăcea, repetă ea vorbele pe care i le spusese lui

Ran.

Toată lumea punea aceleasi întrebări.

- O schimbare ar fi tocmai bună, zise Becky râzând. Ce părere ai, n-ar fi frumos să vii la Londra săptămâna viitoare? Am putea lua prânzul împreună.

- Desigur, aprobă Marie-Claire.

Ar fi fost foarte bine să poată pleca de acasă, măcar pentru o zi. Se gândise prea mult la toate problemele ultimelor săptămâni.

- Te invit la cină îndată ce aflu în ce zile va fi liber Lee, bine?

- Da, da, să nu uiţi. Am văzut o poză cu el într-un ziar. E la fel de frumos si în realitate? întrebă Becky, entuziasmată.

- Mai frumos, replică Marie-Claire.

-Abia astept să-l cunosc.

Către seară, începu din nou să ningă cu putere. Marie-Claire îi spuse doamnei Ingram să plece mai devreme.

- Mă ocup eu de cină, o asigură ea. Va fi plăcerea mea să gătesc pentru Lee.

-Bine, dacă te descurci... făcu doamna Ingram cu îndoială.

- Da, da. Trebuie s-o iau pe Laurie de la şcoală, aşa că vă voi conduce acasă. Vremea se înrăutăţeşte, zise Marie-Claire. Nu trebuie să plecaţi pe jos.

Doamna Ingram fu de acord şi plecară împreună. După ce o lăsă acasă pe menajeră, Marie-Claire se îndreptă către şcoala din sat.

Laurie pictase câteva peisaje de care era foarte mândră.

- Uite, zise ea cu entuziasm intrând în maşină şi arătându-i planşele. Suntem eu, tati şi tu.

Pe coala de hârtie se aflau trei figuri, sub care scria numele fiecăruia.

-Foarte frumos, draga mea, zise Marie-Claire cu lacrimi în ochi.

Laurie o vedea ca făcând parte din familie. Stia că Lee discutase cu
ea, încercând să-i explice situaţia, dar fetiţa era foarte încăpăţânată şi independentă în gândire.

Voia să creadă că Marie-Claire va sta pentru totdeauna cu ei şi că deveniseră o adevărată familie.

-Chiar îţi place? întrebă Laurie, în drum spre casă.

-Da, e foarte reuşit, accentuă convinsă Marie-Claire.

-Pentru tine am făcut desenul. Naomi nu s-a interesat niciodată de picturile mele.

Marie-Claire îşi muşcă buza.

- Vrei s-o expunem în bucătărie, s-o vadă şi tatăl tău când se întoarce? sugeră tânăra.

- O, da. Putem?

- Desigur. Asta vom face imediat ce ajungem acasă, promise Marie-Claire.

Mai târziu, după ce Laurie îşi bău ceaiul, făcu baie şi se duse la culcare, Marie-Claire îşi făcu o cafea şi se aşeză la masă, gândindu-se ce să prepare pentru cină.

După o scurtă deliberare, se hotărî să conceapă un meniu simplu, friptură cu legume proaspete şi cartofi, urmată de brânză şi prune. Făcu un duş, se fardă şi se îmbrăcă într-o rochie verde foarte elegantă. Nu ştia de ce se pregăteşte atât de mult pentru această cină. Poate ajunsese să creadă în propriile minciuni şi să se convingă că ea şi Lee formau o familie, un cuplu perfect.

Aşeză masa cu mare grijă. Totul era gata pentru sosirea lui Lee, care de obicei venea acasă în jurul orei şapte.

Dar bărbatul întârzie cel puţin o oră şi buna ei dispoziţie se risipise de mult. De ce continua să spere, să se mintă? îi era ruşine de rochia ei elegantă, de machiajul ei perfect, de masa atent aranjată.

- îmi pare rău că am întrâziat, se scuză Lee intrând în încăpere. Vremea e îngrozitoare şi câteva drumuri au fost blocate.

Ochii lui cenuşii o scrutară cu atenţie.

- Vrei ceva de băut? întrebă el.

- Da, puţin sherry.

Bărbatul era la fel de rece şi de distant ca întotdeauna.

îi întinse paharul cu o expresie greu de descifrat.

- Eşti foarte frumoasă, zise el cu un zâmbet. Stânjenită, cu obrajii roşii, Marie-Claire nu găsi ceva mai bun de spus decât:

- Friptura s-a răcit.

- Ai gătit? întrebă el în şoaptă.

- Da, m-am gândit că doamna Ingram trebuie să plece mai devreme, din pricina ninsorii... şi am crezut că ar fi...

- Nu trebuie să te explici, Marie-Claire, o întrerupse el. Aici e casa ta, poţi face ce doresti...

- Nu-i casa mea, zise ea grăbită.

- Sunt gata să gust din friptură, reluă el.

Tonul lui era glumeţ, dar tânăra era prea tensionată pentru a-i zâmbi.

Ochii bărbatului se îndreptară către masa îngrijit aranjată si privi impasibil florile, argintăria si paharele din cristal. Apoi, ochii lui o cercetară, în timp ce se apropia de ea.

îsi plecă încet capul si o sărută, zâmbind linistit de mirarea ei. Bărbatul nu râdea de strădania ei, realiză ea cu usurare. îi înţelegea efortul.

Se asezară la masă, mai relaxaţi. Lee reusi s-o facă să râdă, iar Marie-Claire răspunse spontan farmecului său.

După cină, se asezară în salon si ascultară muzică, iar Lee îi vorbi fără încetare. Părea nerăbdător să-i

povestească toată viaţa lui, să-i permită să-l cunoască mai bine.

Când sosi momentul culcării, Marie-Claire se îndreptă tot singură către pat, dar de data asta zâmbea fericită, cu inima plină.

Seara fusese minunată. Petrecuseră împreună atâtea ore, fără să sfârsească prin a se certa. îsi aminti privirea lui mângâietoare si inima îi tresări. O, Lee, te iubesc, se gândi ea, scoţându-si hainele si vârându-se în pat. Adormi înainte să stingă lumina.

Peste două ore, Lee intră în camera ei să stingă lumina si-i privi chipul palid cufundat în somn. Umbra lui asupra ei o trezi si-i sopti numele.

- Lee...?

- Da, eu sunt, culcă-te, răspunse el.

Marie-Claire se întoarse către el, orbită de lumina puternică.

- Culcă-te la loc, repetă el.

- Tine-mă în braţe, îl rugă ea.

Lee ezită.

- La naiba, Marie-Claire, nu ştii ce spui, murmură el.

Dar ea deja adormise şi, în ciuda ezitării, Lee simţi nevoia s-o strângă în braţe şi se aşeză lângă ea.

O trase mai aproape şi o luă în braţe, iar ea se întoarse către el, şoptindu-i numele. îi dădu la o parte părul care-i cădea pe faţă, privind-o cum doarme liniştită.

Doamne, ce situaţie complicată, se gândi el. Trebuia s-

o rezolve cât mai curând, altfel o lua razna. Nu putea tolera gândul că ea suferea după alt bărbat.

Braţele lui se strânseră şi mai tare în jurul ei, iar ea se agăţă de el. Cât avea să mai dureze această aşteptare care-i distrugea pe amândoi? N-o putea lăsa să plece, dar ştia că era nedrept s-o ţină lângă el, dacă era îndrăgostită de fostul logodnic. Si totuşi, o dorea atât de mult!

într-un final, adormi şi el. în timpul nopţii, Marie-Claire se trezi din nou şi i se păru perfect normal ca alături de ea să se afle Lee. îşi petrecu mâna peste trupul lui şi-l sărută uşor, oftând. Aici trebuia să se afle, în braţele lui. Nu putea dormi singură în patul ăsta...

închise din nou ochii, fericită. Lee se trezi şi descoperi că Marie-Claire se afla în braţele lui. Se ridică încet şi făcu un duş rece. Apa rece îl făcea să se simtă mai proaspăt, mai pregătit pentru o nouă zi. Marie-Claire se trezi târziu. Chinul nopţilor numai pe jumătate dormite îşi făcuse efectul. Când se ridică din pat era aproape unsprezece. Laurie... scoala... gândurile o invadară haotic. Apoi realiză că era sâmbătă. Se relaxă. Lee va avea grijă de tot. îsi aminti apoi că petrecuse noaptea în braţele lui.

Se duse la baie să facă dus. Lee nu încercase să facă dragoste cu ea. Iată o constatare umilitoare. Poate că nici n-o mai dorea atât de mult. "Fără dragoste, nu înseamnă nimic", îsi aminti ea cuvintele sale. începu să plângă.

Peste o jumătate de oră îsi reveni însă si coborî la parter. Casa părea goală, dar în bucătărie o găsi pe

doamna Ingram.

Marie-Claire îsi turnă o cafea si se duse la fereastră. Nu mai ningea, dar zăpada se depusese într-un strat gros.

îi văzu pe Lee si pe Laurie jucându-se în zăpadă. îi privi vreme îndelungată, cu inima strânsă. Lee purta blugi si o haină neagră din stofă. Râdea din toată inima. Laurie stătea agăţată de braţul lui, cu obrajii rosii de frig. Era o scenă înduiosătoare, din care Marie-Claire se simţea exclusă. Erau atât de apropiaţi! Judecătorul va vedea si el asta, cu siguranţă. Lee era un părinte bun, ferm dar blând.

Se întoarse de la fereastră, răspunzând absentă sporovăielii doamnei Ingram. Se duse în hol, unde descoperi corespondenţa sosită dimineaţa. Printre scrisori descoperi un plic gros adresat doamnului si doamnei Harper. îl cercetă curioasă, gândindu-se cât de ciudat suna pentru ea "doamna Harper".

Pe plic nu scria expeditorul. Cu un neasteptat impuls, îl deschise si descoperi înăuntru o invitaţie la petrecere. Era de la Naomi. începea cu "dragul meu... " si includea formularea "Cal si eu". Cine era Cal? se întrebă tânăra, încruntându-se. N-avea de gând să se ducă la o astfel de petrecere. îsi imagina prea bine cum avea să fie.

Auzi vocea lui Lee în bucătărie şi se îndreptă într-acolo, cu invitaţia în mână.

Laurie stătea la masă, bând ciocolată caldă. O întâmpină fericită.

Lee bea cafea. Marie-Claire simţi că roşeşte când se îndreptă către el, amintindu-şi cele întâmplate noaptea trecută. Oare şi el îşi amintea?

-A venit azi-dimineaţă, zise ea, întinzându-i invitaţia. Este adresată amândurora, aşa că am deschis-o.

De ce naiba îşi explica mereu fiecare gest?

Lee luă invitaţia.

-La naiba, şopti el.

Marie-Claire îl privi în ochi.

-Cine e Cal?

Gura lui Lee se strâmbă cinic.

-Cal Vickers, multimilionarul şi colecţinarul de artă cu care Naomi s-a măritat acum două luni.

-O... făcu Marie-Claire, aşezându-se la masă.

Nu ştia că femeia se recăsătorise.

-De asta...

-Cere custodia, da. Se pare că noul ei soţ e un familist convins. Mai are trei copii dintr-o căsătorie anterioară. Naomi face pe mama perfectă şi n-ar da deloc bine să piardă custodia propriului copil. De asta a şi insistat să i-o duc pe Laurie de Crăciun.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

-Pur şi simplu n-o pot lăsa să câştige.

- Ce facem în privinţa invitaţiei?

Lee ridică din umeri.

- Cred că a auzit de nunta noastră şi de aceea ne-a invitat.

Să încerce să te cunoască, să vadă ce sanse are... Vrei să mergi?

- Nu stiu, zâmbi ea cu nervozitate. Cred că ar trebui să mergem. Ar părea ciudat să refuzăm.

Realiză că Lee nu era deloc încântat de această idee. De ce oare? Pentru că stia că Marie-Claire nu se va putea compara vreodată cu Naomi, în nicio privinţă?

Lee se încruntă.

- Naomi îţi va face viaţa grea. Şi bănuiesc că va fi acolo si Melissa. Marie-Claire tremură usor, dar mândria fu mai puternică.

- Să încerce, amenință ea furioasă.

Lee zâmbi, dar privirea îi rămase sobră.

- Naomi e o femeie dură si rece. Te poate zdrobi într-o clipă. încerca s-o facă să se răzgândească, dar nu trebuia să-l lase să

câstige. Voia s-o întâlnească pe Naomi, voia să se ducă la petrecere.

- Cred totusi că ar trebui să mergem, zise ea. Bănuiesc că te va ajuta în proces să pari un bărbat de familie fericit.

- Esti o copilă curajoasă, zise Lee.

- Nu sunt o copilă, replică ea cu seriozitate.

Ah, va demostra asta tuturor la petrecerea care avea

să vină. Şi lui, si Melissei si lui Naomi.

Capitolul 9

Marie-Claire voia să poarte ceva special şi petrecu o după-amiază întreagă în magazinele londoneze pentru a descoperi toaleta ideală. Luă prânzul cu Becky, apoi plecară împreună la cumpărături.

Până la urmă, descoperi ţinuta pe care şi-o dorea într-un mic magazin de pe Bond Street. Era perfectă, scumpă şi foarte şic, o toaletă din trei piese, de culoare neagră, culoarea ideală pentru părul ei şi tenul său de fildeş.

O încercă, întrebându-se dacă va avea curajul s-o poarte. Ochii îi erau parcă mai scânteietori, mai plini de pasiune.

Când o văzu, Becky exclamă:

-Marie-Claire, îţi stă minunat! Eşti atât de sexy! Toată lumea te va invidia.

în noaptea petrecerii, pe când se farda, se gândi dacă trebuia să-i arate sau nu ţinuta lui Lee. Nu, nu, ar fi mai bine să-i facă o surpriză. Era oricum prea târziu ca să se mai răzgândească în privinţa toaletei.

Tocmai se pieptăna, când Lee bătu la uşa dormitorului.

Simţi că tremură când răspunse timid:

-Intră.

El pătrunse în încăpere, înalt, întunecat, puternic, îmbrăcat în negru, la fel ca si ea. Era foarte atrăgător. Ochii lui o priviră cu admiraţie. Strălucirea părului ei, paloarea transparentă a tenului si rochia neagră, incredibil

de seducătoare, formau o combinaţie căreia niciun bărbat nu-i putea rezista. Când ochii lui îi priviră chipul, ea roşi, nesigură de verdictul pe care avea să-l citească pe faţa lui.

- Doamne, făcu el cu o voce şoptită. Eşti deosebit de frumoasă. Niciun bărbat de la petrecere nu-şi va putea lua ochii de la tine.

Marie-Claire nu era sigură dacă era un compliment sau nu şi era gata să-l întrebe, când bărbatul îi întinse o cutiuţă îmbrăcată în catifea. Ea o deschise plină de curiozitate şi descoperi înăuntru o brăţară grea din diamante, aşezată pe un strat de satin alb. Zâmbi, copleşită.

- E foarte frumoasă, mulţumesc, zise ea pe nerăsuflate. N-am mai purtat niciodată diamante.

- Se vor potrivi foarte bine cu rochia, zise el privind-o cu intensitate.

Marie-Claire încercă s-o înfăşoare în jurul încheieturii, dar mâna îi tremura.

- Mă ajuţi? îl rugă ea.

Bărbatul se apropie încet, mângâind-o cu privirea. Degetele lui reci îi atinseră mâna cu mişcări infinit de tandre şi încheie brăţara.

Ochii li se întâlniră într-un moment de profundă tensiune. Lee îşi plecă fruntea şi o sărută pe buze, iar Marie-Claire îi răspunse cu pasiune. O luă în braţe şi o ridică de la podea. Marie-Claire se agăţă de el, iar degetele i se împletiră în păr, tremurânde.

Lee o eliberă apoi cu regret, dar privirea îi rămase fixată pe buzele ei. Ea stătu pe loc, cu braţele încă prinse de el.

-Să mergem, zise el luând-o de mână si ieşind din dormitor.

Petrecerea se ţinea într-o casă imensă. înăuntru era deja foarte
multă lume.

Când intrară, o femeie le ieşi în întâmpinare. Era superbă, îmbrăcată într-o rochie ivorie din mătase, care abia îi acoperea perfecţiunea trupului. Avea părul lung şi buclat de culoare roşie, care-i cădea în cascade pe umerii goi. Perfecţiunea chipului ei îi aminti lui Marie-Claire de Laurie.

Era Naomi, o femeie mult mai frumoasă şi mai sofisticată decât îşi imaginase Marie-Claire.

-Lee, dragul meu, îmi pare atât de bine că ai venit!

Lee zâmbi cu ochi strălucitori şi cu buzele fremătând.

-Nu te puteam refuza, Naomi, răspunse el în şoaptă. Cal este?

-Desigur, dragul meu. Nu mă scapă din ochi nicio secundă. Iată o lecţie pe care mi-aş fi dorit s-o fi ştiut şi tu, se plânse ea. Iar ea trebuie să fie drăguţa ta soţie, Marie-Claire.

Melissa mi-a spus totul despre tine.

Femeia zâmbi plină de farmec, dar ochii ei lipsiţi de expresie o cercetară atent, oprindu-se o clipă asupra

brăţării de diamante.

-Mă bucur să te cunosc, murmură Marie-Claire politicoasă, dar la fel de neutră.

îşi imagina prea bine ce spusese Melissa despre ea, iar Noami i se păru antipatică de la prima vedere, chiar dacă era o femeie extraordinar de frumoasă.

Naomi se uita încă la încheietura mâinii ei.

-Micuţa ta nevastă e o scumpă, zise ea cu dublu înţeles, rotindu-si pe deget o buclă roscată. E chiar atât de merituoasă?

Marie-Claire văzu că Lee strânge din dinţi, socat de cuvintele femeii. Nu spuse nimic, dar Naomi adăugă îndată:

-Trebuie neapărat să dansezi cu mine. Avem multe de vorbit.

Lee o privi pe Marie-Claire cu ochi reci de gheaţă.

-Scuză-mă, spuse el cu un zâmbet slab.

Ea încuviinţă din cap, privind-o pe Naomi cum îl conduce prin mulţime. Rămase singură si simţi că i se face rău.

Nu cunostea pe nimeni în jur. Minutele treceau si Lee nu se întorcea. începu să se simtă ca o caraghioasă, îmbrăcată în toaleta ei elegantă si constientă că era privită de ochi curiosi.

Numai mâdria o ajută să reziste. Decise că n-o va lăsa pe Naomi s-o trateze astfel si, cu un zâmbet strălucitor pe buze, respiră adânc si pâsi în mulţime, în căutarea unui

chip prietenos. încăperea era frumos decorată. Oamenii erau elegant îmbrăcaţi, sofisticaţi si nu prea prietenosi.

Din nefericire, îndreptându-se către bar, o găsi acolo pe Melissa. Femeia o privea cu ochii îngustaţi.

-Ai venit cu Lee, comentă ea fără să-si ascundă neplăcerea. Văd că stii să te impui, dar nu crezi că efortul tău e în zadar?

Privi apoi către ringul de dans, unde Naomi si Lee valsau îmbrăţisaţi. Capul lui Naomi era graţios plecat si zâmbea fermecător.

Marie-Claire înghiţi cu greu.

- Esti cumva geloasă, Melissa? întrebă ea cu o dulceaţă prefăcută. Lee nu-ţi acordă atenţia pe care ţi-ai dori-o?

Gura Melissei se închise fermă.

- De ce întrebi? Tu nu eşti?...

-Taci, Melissa, interveni Harrison, poruncindu-i soţiei cu glas rece. Dansezi, Marie-Claire?

Ea zâmbi uşurată şi răspunse:

- Cu mare plăcere.

Privirea înfuriată a Melissei îi urmări până ajunseră pe ring.

- Bravo, zise Harrison când începură să danseze.

- Pentru? se miră ea.

- Pentru că i-ai plătit Melissei cu aceeaşi monedă... sunt sigur că a fost absolut uimită, replică el cu un calm amuzament.

-Nu m-am putut abţine. Mi-am pierdut răbdarea. Ca să

fiu sinceră, mi-e destul de greu să găsesc replici potrivite, inteligente.

-întotdeauna îţi vin în minte când e prea târziu, nu-i aşa? sugeră
el.

-Da, râse ea. Ţi se întâmplă şi ţie?

-Probabil că se întâmplă oricui. Trebuie să-ţi spun că arăţi minunat în rochia asta.

-Mulţumesc, zise Marie-Claire cu graţie.

Fără să vrea, se treziră în faţa lui Lee şi a lui Naomi. Amândoi râdeau. Marie-Claire îşi întoarse privirea, îndurerată peste măsură. Dansau de parcă ar fi fost încă îndrăgostiţi. Harrison o privi încruntat şi-i urmări privirea.

-A, zise el, Naomi.

-E foarte frumoasă, şopti Marie-Claire cu regret.

-Si tu eşti.

Ea ridică ochii şi-l privi îndurerată.

-Stii bine ce vreau să spun. E foarte, foarte frumoasă.

Harrison ridică din umeri.

-Da, pe dinafară este, dar e lipsită de inimă. Naomi e ca o cochilie minunată, dar care nu ascunde nimic de preţ. Tu esti altfel, Marie-Claire. Caldă, bună, tandră. Iar Lee este soţul tău, nu al lui Naomi.

-Sper ca ea să-si amintească asta, zise Marie-Claire cu amărăciune.

-Lee nu e interesat de Naomi, o asigură Harrison calm.

-Nu? Ia priveste!

-Nu, uită-te mai cu atenţie si vei vedea ce se întâmplă cu adevărat. Naomi joacă teatru, încearcă să-si ascundă înfrângerea. Pentru că tu ai câstigat, draga mea. Nu trebuie să te lasi păcălită de jocul ei.

Marie-Claire îl ascultă zâmbind, încercând să-l creadă.

-Esti foarte înţelept, Harrison, si foarte bun. Nu stiu ce am făcut să merit un asemenea prieten, zise ea recunoscătoare.

- Nu esti decât o copilă si n-ai experienţă în astfel de intrigi mârsave, Marie-Claire. Ai nevoie de un prieten. Dar nu trebuie să mă lauzi atât, râse el. Voi începe să cred că e adevărat.

O jumătate de oră trecu foarte încet. Dansă din nou cu Harrison si cu un fermecător tânăr numit Bob, apoi rămase alături de Harrison si de grupul său.

Ascultă conversaţiile, discuţiile despre politică si teatru, strecurând din când în când câte un comentariu propriu. Totusi, nu putea intra în atmosfera de petrecere. Nici măcar paharul de gin pe care-l ţinea în mână n-o ajută.

Se simţea nefericită. Ochii ei îl căutau mereu pe Lee. Dar nu-l mai vedea nicăieri si nici pe Naomi. Oare unde se aflau? Când se gândea la frumuseţea femeii, nu putea crede că Lee n-o regreta. Poate că astă-seară realizase în sfârşit greşeala pe care o făcuse lăsând-o să plece din viaţa lui. Poate că o iubea încă şi nu se căsătorise cu ea decât ca s-o pedepsească.

încercă să nu se mai gândească la toate astea, dar nu

putu. înaintea ei vedea continuu imaginea celor doi dansând împreună.

Păreau nişte iubiţi care se reîntâlniseră.

Se scuză faţă de grupul alături de care se afla şi se îndreptă către fereastră. Recunoscătoare că putea în sfârşit să fie singură, departe de strălucirea sălii şi de discuţiile gălăgioase, Marie-Claire se relaxă şi-şi şterse de pe chip zâmbetul îngheţat.

Se aşeză pe o bancă din metal şi închise ochii. Ea dorise să vină la petrecere. Lee o avertizase că n-avea să fie o experienţă plăcută. Numai ea era de vină pentru umilinţa îndurată.

Auzi voci şi râsete uşoare venind către ea şi deschise ochii. înţepeni de spaimă când realiză că în faţa ei se aflau Lee şi Naomi. Se retrase la adăpostul întunericului, rugându-se să devină invizibilă. Cei doi trecură de ea, braţ la braţ.

îi urmări cu privirea. Naomi se opri, iar Marie-Claire îşi întoarse capul cu durere. îşi puse mâna la gură pentru a-şi înăbuşi un geamăt.

Liniştea îi violenta auzul. Se simţea rău. Oare se sărutau? Oare vor face dragoste? Toate temerile ei profunde căpătau acum contur. Trebuia să plece de acolo cât mai repede.

Se întoarse în tăcere şi se strecură în mulţime. îşi luă rapid haina şi poşeta şi ieşi. îl văzu pe Harrison privind-o şi realiză că bărbatul îi înregistrase plecarea plin de

curiozitate.

Dar ce conta? Lee n-avea să fie îngrijorat. Nici nu va observa că plecase. Era prea ocupat cu Naomi.

Un bărbat beat o abordă la intrare. I se păru un coşmar fără sfârşit până reuşi să iasă în noaptea rece de afară.

Ploua. Privi şirul de maşini, sperând să descopere un taxi.

Dacă Lee credea că va rămâne şi că va suporta această umilinţă, trebuia să-şi dea seama că greşea.

Un taxi o depăşi. Ridicase mâna prea târziu şi-l pierduse. La naiba! îşi spuse ea nervoasă, îndreptându-se către intersecţie.

în sfârşit, reuşi să găsească o maşină liberă, deşi şoferul nu fu deloc mulţumit să iasă din oraş.

Marie-Claire se aşeză pe bancheta din spate, udă şi îngheţată. începu să plângă, roasă de gelozie. Oricât de mult ar fi încercat, nu putea să uite imaginea celor doi dansând împreună.

Ajunsă acasă, plăti taxiul şi lăsă un bacşiş frumos. Intră în hol şi aprinse lumina. Trebuia să plece, nu mai putea rămâne aici. Dacă Lee o dorea înapoi pe Naomi, îi va cere oricum să plece.

Fără să-şi dea jos haina, urcă rapid scările şi intră în dormitor. Acţiona numai din instinct, din impuls. Va pleca acum, înainte ca Lee să descopere măcar plecarea ei de la petrecere. Când va ajunge acasă, ea se va afla departe.

Casa era tristă şi tăcută. îşi scoase valizele din dulap.

Laurie se afla la prietena ei, Sandy, unde avea să doarmă peste noapte, iar doamna Ingram plecase în urmă cu câteva ore. Marie-Claire se mişca rapid şi mecanic, aruncând în dezordine lucrurile esenţiale în geamantan şi întrebându-se unde avea să se ducă. Se decise până la urmă să meargă la Becky, convinsă că prietena ei o va găzdui peste noapte.

Haina udă o deranja şi o aruncă pe pat. Se privi în oglindă şi realiză că trebuia să-şi schimbe toaleta de petrecere.

Ciudat, cât de practic gândea în astfel de momente.

îşi puse o pereche de blugi şi un pulover, aruncând ţinuta neagră pe scaun. Când închise geamantanul, auzi soneria de la intrare sunând şi îngheţă de spaimă. Inima îi bătea cu putere. Nu putea fi Lee, nu-i aşa?

Soneria se auzi din nou, insistentă. Se duse la fereastră şi încercă să vadă cine se afla la uşă, ascunsă după perdele. Dar nu putu afla nimic. Era prea întuneric. Afară nu se zărea nicio maşină.

Nu putea fi Lee, decise ea, încercând să gândească logic. Dacă ar fi fost el, ar fi intrat în casă folosindu-se de cheia proprie. Si apoi, i-ar fi văzut maşina, pe care o parca mereu în faţa casei.

Soneria sună din nou. Oricine ar fi fost afară, n-avea de gând să plece atât de uşor. Trebuia să răspundă, poate era cineva care aducea vreo veste de la Laurie. Se privi în oglindă - era palidă şi chipul îi era pătat de lacrimi.

Deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu Chris, ultima persoană pe care se aştepta s-o vadă .

- Chris? întrebă ea uimită. Ce naiba cauţi aici?

- Bună, răspunse el zâmbind, ca şi cum ar fi fost foarte normal să se afle în faţa uşii ei la o astfel de oră. Ce mai faci?

Marie-Claire oftă cu nerăbdare.

- Uite ce e, Chris, n-am timp de discuţii politicoase. Trebuie să plec.

Chris se uită la ceas.

- La ora asta?

Ea se încruntă, gândindu-se că-i putea pune aceeaşi întrebare.

- Da, la ora asta. Aşa că scuză-mă...

- Trebuie să vorbesc cu tine, o întrerupse el. Mi-a luat mult să mă hotărăsc să vin aici... m-am gândit toată noaptea...

Marie-Claire, te rog să-mi acorzi câteva minute. Am fost cândva împreună...

Ea îl privi cu gura căscată.

- Chris, ai înnebunit? Totul între noi s-a terminat... acum multă vreme... De ce naiba insişti? De ce tot vii aici? Dacă Lee te găseşte...

- {tiu, ştiu, reluă Chris iritat. Tot ce vreau este să discutăm, atâta
tot.

Marie-Claire se gândi repede. Trebuia să plece de

acasă cât mai grabnic. Lee se putea întoarce şi nu voia să se confrunte cu el. îi spusese că n-o va lăsa niciodată să plece. Dar după ce o reîntâlnise pe Naomi, poate îşi schimbase opinia. Oricum ar fi fost, nu-şi putea permite o confruntare cu el în condiţiile date.

Iar apariţia neaşteptată a lui Chris nu făcea decât să complice lucrurile şi n-avea nici timpul, nici răbdarea să-l asculte.

Răsuflă adânc şi-l privi, încercând să găsească vorbele potrivite. Bărbatul părea mai slab, dar era încă frumos, deşi acest lucru nu însemna nimic pentru ea. Gândurile ei se îndreptau numai către Lee.

încercă totuşi să se concentreze asupra lui Chris.

- Nu vreau să fiu rea, Chris, dar n-am timp deloc. N-am nici măcar cinci minute de pierdut. Vreau să ajung la Londra şi trebuie să plec îndată, zise ea, dându-şi seama că nu trebuia să-i spună toate astea.

- La Londra?

Chris o privi uimit.

- Ce se întâmplă, Marie-Claire?

- Chris...

- Bine. Atunci, te conduc chiar eu.

- Nu, nu se poate.

Se gândise să ia trenul. Masina ei se afla în garaj, dar era cumpărată din banii lui Lee si-i aparţinea, astfel că n-o putea folosi.

-De ce nu? întrebă el enervat. Mergem în acelasi loc. N-am de gând să te deranjez, nu voi spune niciun cuvânt dacă nu-mi dai voie. Haide, n-ai nimic de pierdut. Vreau să fac ceva pentru tine, să mă revansez pentru... stii tu...

Bărbatul rămăsese în pragul usii si încerca s-o convingă. Părea rănit, jignit. Marie-Claire nu găsi cuvintele pentru a-l refuza. începuse din nou să ningă, era obosită si confuză. Pierdea timp preţios. Lee se putea întoarce din clipă în clipă.

- Bine, dacă nu te deranjează... începu ea nesigur.

- Crede-mă, nu-i niciun deranj. Esti gata? întrebă el, bucuros că o convinsese.

- Da. Numai o clipă, să-mi iau valiza, răspunse ea.

îi întoarse spatele, îndepărtându-se de ochii lui curiosi. îi putea ghici gândurile. Dacă îl părăsea pe Lee, el mai avea o sansă si avea de gând să profite de ea. Iată că o iubea, realiză ea cu surprindere.

îi părea rău de el, pentru că nu voise niciodată să-l rănească, dar îi părea si mai rău de soţia lui si de copilul lor încă nenăscut.

Chris era un tip superficial si impulsiv, iar nerăbdarea lui îl făcea să se implice adesea în situaţii ciudate. Propria plăcere era singura regulă pe care o urma. Era obisnuit să câstige, să aibă tot ce voia. Ei bine, de data asta nu mai

avea noroc. Era căsătorit, iar Marie-Claire voia să-i reamintească acest lucru. Chiar dacă ţinea încă la el, trebuia să-l facă să înţeleagă că avea noi responsabilităţi. Nu se putea gândi la el decât ca prieten.

Coborî valiza. Chris o întâmpină si-i luă bagajul.

- Chris... începu ea.

- Da? zâmbi el.

- Apreciez grija pe care mi-o porţi şi faptul că te oferi să mă ajuţi, dar nu vreau să-ţi faci iluzii...

Tăcu o clipă, neştiind cum să-l facă să priceapă, apoi continuă:

- Vreau să spun... că nu trebuie să te aştepţi...

- înţeleg, o întrerupse el brusc. Nu aştept nimic de la tine. Mi-ai spus foarte clar ce simţi în legătură cu mine... cu noi...

- Chris, nu există nici un "noi". Eşti căsătorit, eu la fel. Nimic altceva nu mai contează, exclamă ea. îl iubesc pe Lee, întotdeauna l-am iubit şi-l voi iubi... nu mai există nimeni altcineva în viaţa mea. Poţi înţelege asta?

Era gata să plângă, epuizată de toate evenimentele zilei.

De data asta, reuşi parcă să-l facă să înţeleagă. Bărbatul o privi învins.

- Da, înţeleg. Credeam că am vreo şansă... dar...

Ridică din umeri.

- Stiu că mereu ai fost aşa, mereu ai crezut în fidelitate.

- Si încă mai cred, răspunse ea încet.

- Să înţeleg că... ăsta e răspunsul tău final?

- Da, zâmbi ea, obosită.

- Să mergem, sugeră el, aproape vesel.

- Numai să-mi iau haina şi geanta... într-o clipă.

îl lăsă în hol, alături de valiză. Era tristă că trebuia să-şi ia rămas-bun de la această casă. Deşi nu fusese foarte fericită aici, devenise pentru ea un cămin.

în dormitor, realiză că purta încă brăţara de la Lee.

O desfăcu cu lacrimi în ochi si o aseză pe noptieră.

Privi camera si mobilierul, patul mare în care stătuse alături de Lee. Nu-i venea parcă să plece. Dar mai ales nu-i venea s-o părăsească pe Laurie. Si apoi, i se rupea inima la gândul că va trebui să trăiască toată viaţa fără Lee. Dar n-avea de ales. Dacă ar rămâne, relaţia cu Lee ar distruge-o. Făcuse cea mai mare greşeală a vieţii ei si viitorul era o mare necunoscută, în care numai disperarea se ghicea limpede. Dar i s-ar fi acordat o a doua sansă, ar fi făcut din nou aceeasi greşeală.

Faptul că-l cunoscuse pe Lee si că-i fusese iubită fusese cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată, în ciuda suferinţei si a umilinţelor. în fond, amintirile dragi ale clipelor petrecute alături de el o vor ţine în viaţă în nopţile reci si însingurate care aveau să urmeze. Tremură. Nu se putea gândi la viitor. Trebuia să se regăsească pe sine, să se calmeze. Chris o astepta la parter. Trebuia să înceteze să plângă si să plece chiar acum, înainte de a fi prea târziu.

Se ridică, îsi sterse ochii si se splălă cu apă rece. Iesi din baie, îsi luă haina si geanta si se îndreptă către usă. Arăta groaznic, dar nu-i mai păsa. Chris n-avea decât să interpreteze cum voia aspectul ei. Tot ce-si dorea era să ajungă la Becky si să se culce.

Mai privi o dată camera, stinse lumina si închise usa.

Coborî în grabă scările. Se simţea singură, pustiită.

Auzi voci răstite în hol. I se părea că visează. Continuă să meargă, fără să înţeleagă semnificaţia acestor fapte. Ajunse jos si îngheţă.

Lee se afla în hol. Lângă scări, rosu la faţă si părând vinovat, se afla Chris. Bărbatul ţinea încă valiza în mână.

Pentru Marie-Claire, această scenă părea îndepărtată. Ochii ei coborâră asupra lui Lee. Nu-l mai vedea decât pe el si furia imensă care-i marca faţa. Cum de se afla aici? se întrebă ea confuză. De ce era atât de nervos?

-Lee? şopti ea, forţându-se să înainteze.

Atmosfera era încărcată, amenințătoare.

Ochii cenuşii ai bărbatului ardeau cu violenţă, privind de la valiza pe care Chris o ţinea în mână la geanta tinerei. Deodată, Marie-Claire realiză cum arăta scena. Păreau doi vinovaţi prinşi în flagrant.

De asta era atât de furios!

Râse fără motiv, pe o tonalitate isterică, rupând tăcerea.

Lee o privi venind către el şi expresia din ochii lui o înfricoşă. Râsul

i se stinse în gât.

El se mişcă încet, cu o graţie ameninţătoare. Chris dădu înapoi, lăsând să-i cadă valiza, dar Lee nici măcar nu-l privi. Se uita numai la Marie-Claire, cu o privire nemiloasă.

- La naiba, trădătoareo, zise el cu duritate. La naiba! repetă bărbatul. Ea se opri, panicată.

-Lee... Avea gura uscată.

-Uite ce e, Harper... interveni Chris.

-Taci şi pleacă imediat, zise Lee rece, fără să se întoarcă spre el.

Marie-Claire tremură la auzul glasului său, privindu-l temătoare.

Din pricina fricii, începu să se mişte mecanic şi puse greşit piciorul pe treaptă, căzând.

încercă să se prindă de balustradă, dar mâna ei nu apucă decât aer. Nu simţi nimic la contactul cu podeaua, decât o teamă sfâşietoare. Se auzi ţipând ca de la o mare depărtare. îl auzi apoi pe Lee strigând-o pe nume şi-l văzu îndreptându-se către ea. O durere incredibil de mare îi străbătu trupul şi ţipă din nou, apoi se lăsă întunericul.

Capitolul 10

Marie-Claire deschise ochii încet, cu grijă. Se trezise de câteva minute, dar ţinuse ochii închisi, ascultând cu atenţie. Nu se auzea nimic în jur, decât cântecul păsărelelor.

Descoperi că se află în pat. Lumina din încăpere era difuză, dar nu destul de palidă pentru a nu-i accentua durerea teribilă de cap. Gemu si închise din nou ochii. Gândea greu, confuz.

O mână o atinse pe umăr. Tresări, dar nu vizibil, pentru că durerea simţită în tot corpul nu-i permitea. I se părea că nu-si poate controla membrele. Corpul îi era amorţit. Cineva o atinse din nou.

-Marie-Claire?

Era vocea lui Lee, joasă, răgusită si... îngrijorată?

Se forţă să deschidă din nou ochii si-l văzu aplecat deasupra ei. Ochii lui cenusii o cercetau cu îngrijorare.

-Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Expresia lui Lee părea îndurerată.

-Ai căzut pe scări, îţi mai amintesti?

Da, da îşi amintea. O duruse. Voia să uite.

-Mai eşti supărat? şopti ea.

-Nu...

Degetele lui o atinseră cu tandreţe.

-Nu, nu mai sunt supărat.

-Poţi să-mi dai nişte apă? întrebă ea, privindu-l în ochi.

Bărbatul se ridică grijuliu şi-i dădu un pahar cu apă. Ea

bău însetată,
simţind prospeţimea apei străbătându-i trupul. Atingerea lui era atât de blândă. O ajută să se aşeze la loc pe perne.

- Cum te mai simţi? întrebă el încet.

- Nu ştiu. Mă doare capul, recunoscu ea cu glas slab. Mă simt... obosită.

- Dormi, zise bărbatul.

- Rămâi lângă mine.

îl strânse de mână, făcându-l să promită că n-o va părăsi.

-Voi sta lângă tine, răspunse el hotărât.

Când se trezi din nou, se simţea mult mai bine. Era încă întuneric. Numai lampa de lângă pat lumina slab. Privi în tavan, simţindu-se dezorientată. Tâmplele n-o mai dureau, întregul trup era eliberat de durere.

îşi întoarse capul pe pernele de mătase şi-l zări pe Lee. Stătea lângă pat, fumând.

Marie-Claire îl privi, emoţionată.

- Lee... El se întoarse imediat.

- Te-ai trezit!

Se ridică îndată şi se aplecă peste ea cu ochii întunecaţi de îngrijorare. Era neras, constată ea.

- Cum te simţi? întrebă el.

Ea se gândi o clipă, apoi răspunse:

- Mai bine. Mă mai doare trupul, dar mai puţin.

- Din fericire, nu ţi-ai rupt niciun os. Ai numai vânătăi si te-ai lovit la cap. Alan ţi-a dat un calmant.

Alan Maynard era doctorul satului, un prieten vechi de-al lui Lee.

-Nu-mi mai amintesc, răspunse ea.

îsi atinse capul si descoperi un cucui dureros.

-A fost un miracol că ai supravieţuit, adăugă Lee, părând nervos.

- îmi pare rău, se scuză ea cu voce slabă, fără să-si dea seama pentru ce anume îsi cerea scuze.

Lee protestă nervos.

-Mie îmi pare rău. Nu trebuia să ţip la tine.

-Cât e ceasul? întrebă ea. E noapte? Cât am dormit?

- Douăzeci si patru de ore, zâmbi Lee. E zece jumătate. Marie-Claire îl privi cu uimire. Douăzeci si patru de ore! Nu-i venea
să creadă!

-Dar Laurie? întrebă ea.

Oare Lee o luase de acasă de la Sandy?

-Laurie doarme, răspunse bărbatul calm. A dat târcoale toată ziua pe la usa ta, sperând să te vadă.

Marie-Claire închise ochii, simţindu-se vinovată.

-Vreau puţin ceai, sopti ea.

-Desigur. Vrei si ceva de mâncare?

Când auzi usa dormitorului închizându-se, Marie-Claire deschise ochii si începu să se cerceteze. Soldul o durea si era vineţiu. La fel umerii si picioarele. Mai era si cucuiul din cap.

Dar, în afară de toate astea, părea în regulă. Somnul o

ajutase.

Se ridică pe perne şi privi camera.

într-un colţ se afla valiza ei, neatinsă. Chris...

Rochia ei neagră de la petrecere fusese luată de pe scaun şi aşezată pe umeraş. Brăţara de diamante se afla încă pe noptieră. Oare ce se întâmplase cu fostul ei logodnic? se întrebă ea.

Se simţea confuză. Lee era îngrijorat, se vedea limpede, dar era şi furios. Era rănit şi mânios.

Se aşeză într-o poziţie mai confortabilă. Nu ştia ce să mai facă. Accidentul îi schimbase planurile.

Lee se întoarse peste cinci minute cu o tavă pe care se aflau un ceainic, ouă fierte şi pâine cu unt.

- Dacă poţi, ar fi bine să mănânci tot, zise el zâmbind. Sunt ordinele doamnei Ingram.

- Mulţumesc. Dar doamna Ingram n-a plecat?

- Nu, a insistat să rămână, să ne dea o mână de ajutor.

Marie-Claire mâncă rapid, terminând tot de pe tavă, şi bău două
ceşti de ceai. Simţi ochii lui Lee privind-o, dar încercă să-i ignore.

Tăcerea deveni deodată grea, ameninţătoare.

- Ce... ce s-a întâmplat cu...?

Realiză că era o întrebare prostească înainte de a rosti numele lui Chris. Ochii lui Lee se îngustară.

- Cu fostul tău logodnic? întrebă el cu răceală.

Marie-Claire tăcu şi-şi plecă fruntea.

- L-am dat afară şi vei fi încântată să afli că am făcut asta înainte să-mi pierd total controlul, răspunse el cu un rânjet. I-aş fi putut rupe gâtul cu o singură mână...

Marie-Claire tremură.

-Sunt obosită, zise ea încet.

Lee se ridică rapid si iesi din cameră în tăcere.

Marie-Claire adormi la loc destul de repede. Rănile si contactul cu Lee o epuizaseră. Când se trezi, a doua zi dimineaţă, se simţea deja mai bine, aproape normal din punct de vedere fizic. în schimb, psihic era la fel de tulburată.

Aseară, Lee o privise de parcă ar fi urât-o si asta o durea incredibil de tare. Amintirea se cuibărise în mintea ei ca un nor întunecat.

Stătu privind tavanul, nevrând să se ridice si să înfrunte o nouă zi. Era nesigură, se simţea învinsă. Oare astăzi o va lăsa să plece? Nu putea rămâne aici, iar Lee trebuia să-si dea seama de asta.

O usoară bătaie în usă o trezi din reverie. încordată, strigă "intră" si răsuflă usurată când o văzu pe Laurie.

-Te-ai trezit? întrebă fetiţa, nerăbdătoare.

-Da, m-am trezit. Vino lângă mine, zâmbi Marie-Claire.

Copila dispăru o clipă, apoi se întoarse ducând o tavă cu micul dejun.

-Doamna Ingram mi-a spus că o pot aduce eu, zise ea cu mândrie. Trebuie să avem grijă de tine. Florile sunt de la mine, eu si tati le-am cumpărat ieri din sat. Era un

buchet mic de narcise, asezat într-o vază de cristal si legat cu panglică bleu. Marie-Claire îi mulţumi, coplesită de acest gest înduiosător, si aseză vasul pe noptieră. Pe tavă se găseau cornuri calde, saleuri cu mac, unt, dulceaţă de cirese amare si o cafetieră aproape plină.

- Te simţi mai bine? reluă Laurie îngrijorată, asezându-se pe marginea patului.

-Mult mai bine, răspunse ea, începând să mănânce.

-Ai fost bolnavă mult timp. Tata nu m-a lăsat să vin la tine.

- Am dormit mult, aşa că nu ne puteam vedea oricum, zâmbi Marie-Claire.

- Dar acum te poţi ridica din pat, nu? Putem ieşi la plimbare? Zăpada s-a topit. Putem merge la râu...

-Laurie, nu trebuie s-o oboseşti, se auzi vocea lui Lee.

Marie-Claire tresări. Nu observase că bărbatul intrase în dormitor.

-Dar tati, protestă Laurie cu ochi mari şi inocenţi, voiam doar să ştiu dacă se simte destul de bine pentru a se da jos din pat. Mi-a fost dor de ea.

- înţeleg, dar trebuie s-o laşi să mănânce, răspunse Lee cu blândeţe.

Marie-Claire sorbi din cafea. Terminase masa. Lee îi tăiase pofta de mâncare din clipa în care-l văzuse.

-Bine, reluă Laurie ascultătoare, dându-se jos din pat. Mă duc în bucătărie s-o ajut pe doamna Ingram.

Le zâmbi şi ieşi, iar Marie-Claire o auzi coborând scările

în timp ce cânta.

-Arăţi mult mai bine, comentă Lee.

- Da... da... mă simt mai bine şi cred că mă pot da jos din pat, se bâlbâi ea, dorindu-şi ca Lee să plece .

Sub privirea lui pătrunzătoare se simţea vulnerabilă.

- De ce naiba te-ai măritat cu mine? întrebă el deodată, pe un ton încordat.

Ea ridică privirea şi-i întâlni ochii furioşi. Ce putea răspunde la o astfel de întrebare? Pentru că te iubesc atât de mult, Lee, încât sunt nevoită să te părăsesc înainte să mă distrugi? îşi putea imagina reacţia lui la o astfel de mărturisire. îi va râde în faţă. Marie-Claire zâmbi.

- Pentru că... pentru că...

Mintea îi era goală. Nu putea găsi niciun răspuns.

- De ce, Marie-Claire? insistă el cu răceală. Pentru bani? Ai vorbit serios când i-ai spus lui Raf Canovas că te-ai căsători numai cu cineva bogat? Sau te-ai măritat ca să te răzbuni pe fostul tău logodnic?

- Nu! ţipă ea. Cum te poţi gândi la aşa ceva?

El râse, deloc amuzat.

- Pentru numele lui Dumnezeu, ce altceva aş putea crede? întrebă el, apropiindu-se. Dacă nu mă întorceam la timp, m-ai fi părăsit pentru el... fără un cuvânt.

- N-a fost aşa... şopti ea, gata să plângă.

- Nu? Nu plecai cu el?

- Nu... da... de fapt...

- Scuteşte-mă de detalii, o întrerupse el.

- De ce nu mă laşi să-ţi explic?

- Pentru că nu vreau să mai ştiu nimic despre voi doi. Pot ghici foarte bine ce puneaţi la cale, replică el.

- Lee, te rog...

Ar fi vrut să-l facă să înţeleagă, dar îi era teamă de furia lui.

Lee îi ignoră rugămintea.

- Unde vă întâlneaţi, Marie-Claire? Aici? Făceaţi dragoste în patul meu? De asta aveai nevoie, de dramatismul unei iubiri extraconjugale?

- încetează, încetează, strigă ea. N-a fost deloc aşa... Chris...

- {tiu totul despre Chris... am văzut cum te priveşte, reluă Lee. Te vrea, Marie-Claire. La fel de mult cât te doresc şi eu, adăugă el cu o voce moale ca mătasea. Singura diferenţă e că eu te pot avea oricând. Chiar si acum, chiar si aici.

- Nu, strigă ea, zbătându-se în braţele lui. Lee, nu...

- Ba da, Marie-Claire, murmură el. Am aşteptat atât de mult, noapte de noapte... în timp ce tu visai la el.

- Lee, te rog... Nu vreau să ajung să te urăsc.

- Nu mă mai interesează dacă mă urăşti sau nu, zâmbi el cu amărăciune, privind-o drept în ochi. Dar nu cred că va fi aşa. Cred că vei răspunde pasiunii mele, cred că-ţi vei uita ura şi vei uita de bărbatul pe care-l iubeşti. Vei uita totul, în afară de mine, şi sunt gata să mă mulţumesc cu atât, dacă numai atât ai să-mi oferi.

întinse braţele către ea şi, dintr-o singură mişcare, îi rupse cămaşa de noapte de sus până jos.

Marie-Claire nu se mişcă. Rămase pe loc, ca hipnotizată, cu inima bătându-i alert. Simţi atingerea lui Lee pe pielea ei.

Se ghemui pe pat lângă ea, iar ea închise ochii, recunoscându-se învinsă.

încercă să nu-i răspundă, să rămână indiferentă. Inima i se strânse, pentru că-l dorea. Cu ură, nu cu dragoste. Dar îi fu imposibil să reziste. Atingerea gurii lui îi trezi imediat simţurile.

Gemu uşor şi-şi deschise buzele, în timp ce mâinile i se agăţară de umerii bărbatului.

Degetele lui Lee erau puternice, iar atingerea lui o ardea. Marie-Claire se lăsă mângâiată. Mânia lui Lee trecuse ca prin farmec, topită în căldura dorinţei. O atingea, o săruta cu tandreţe.

Marie-Claire ştia că trebuie să-i reziste, dar urmele de foc pe care sărutările lui le lăsa pe trupul ei gol îi diminuară voinţa. Nimic nu mai conta, în afară de faptul că-l dorea, că avea nevoie de el. Măcar încă o dată, înainte de a-l pierde pentru totdeauna.

Gura lui Lee se afla pe gâtul ei. Focul îi ardea în vene, sângele îi fierbea. Marie-Claire gemu si i se abandonă complet. Era pierdută, pentru că îl dorea cu inima si cu trupul deopotrivă. Când gura lui îi atinse din nou buzele, prinzându-i-le în căldura ei, Marie-Claire se declară învinsă.

-Atinge-mă, sopti Lee. Sărută-mă, Marie-Claire.

Ea se supuse, cu un tremur vecin cu delirul, cu un entuziasm nebunesc.

Pielea lui răspândea un miros ameţitor. îi sărută umerii si pieptul. Inima lui bătea cu putere lângă buzele ei.

Trupul lui era puternic, splendid. Pielea lui era usor sărată. Muschii îi erau încordaţi. Degetele ei tremurătoare începură să-l dezbrace. Bărbatul gemu. Trupurile lor ardeau împreună, iar dorinţa lui î Marie-Claire devenise aproape insuportabilă.

-Uită-te la mine, o rugă el.

Ea deschise ochii. Gura lui fermă îi trăda dorinţa, iar ochii lui întunecaţi, părând aproape negri, îi cercetau inima.

-Lee, protestă ea slab, nevrând să vorbească.

Avea nevoie de dragostea lui.

-îl iubesti? întrebă el. îl iubesti, Marie-Claire?

Ea îl privi îndurerată.

-Lee...

-Spune-mi, vreau să stiu adevărul... sopti Lee. Te face să te simţi la fel de bine când faceţi dragoste? îl doresti la fel de mult cum mă doresti pe mine?

Marie-Claire închise ochii, rănită si vulnerabilă.

- Lasă-mă, zise ea, şocată de cruzimea vorbelor lui.

- Ăsta-i răspunsul tău?

Apărarea ei începuse să cedeze. Nu mai avea mult până la a se umili complet, admiţând că-l iubeşte şi că-l doreşte cu disperare.

- Da, ţipă ea. Da! repetă cu durere.

îl împinse departe de ea.

- Lasă-mă în pace.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Lee o privi cu ochi sălbatici, respirând greu. Secundele treceau anevoie. Nu-l putea privi. Simţi numai că bărbatul coboară din pat.

Rămase nemişcată în acelaşi loc, slăbită. Suferea atât de mult, încât ar fi preferat să moară. Deschise ochii, privindu-l încă plină de dorinţă.

El se întoarse şi o privi în timp ce-şi încheia cămaşa, ochii lui cenuşii alunecând pe trupul ei cu răceală. Ea roşi, dar nu se putu mişca pentru a se acoperi.

Pe chipul lui citi o surdă mânie.

- Credeam că pot avea ceva de la tine, Marie-Claire, zise el. Dar prefăcătoria ta m-a învins. Cum poţi să faci dragoste cu mine şi să-mi arăţi atâta pasiune, când recunoşti că iubeşti pe altul?

Ea nu răspunse, întorcându-i spatele şi îngropându-şi chipul în perna rece. Cuvintele lui erau grele, biciuitoare. Nu mai putea suporta. Iar gândul că ea însăşi provocase

asta era mai trist decât orice altceva. Avusese atâta grijă să nu-şi dezvăluie adevăratele sentimente, fusese atât de înspăimântată de respingerea lui.

Dar acum se întâmpla exact asta... şi era de mii de ori mai groaznic
aşa.

Când Lee se întoarse şi vru să părăsească încăperea, Marie-Claire îl opri.

-Mă acuzi pe mine, dar cred că şi eu am dreptul să te întreb acelaşi lucru.

-Ce anume? întrebă el.

-Vorbesc despre fosta ta soţie.

-N-avem ce discuta despre Naomi, replică el defensiv, ieşind din dormitor.

Peste două zile, Rima veni s-o vadă pe Marie-Claire şi-l aduse cu ea pe Ricky. Laurie fu încântată şi-l antrenă imediat în jocurile ei.

-Slavă Domnului că există Laurie! râse Rima, în timp ce amândouă îşi beau cafeaua în salon.

Marie-Claire se bucura s-o vadă din nou pe Rima, să-i audă râsul fermecător şi lipsit de griji. Prin comparaţie, ea se simţea plictisitoare şi ştearsă. Nu-l mai văzuse pe Lee de două zile. Plecase la Amsterdam cu afaceri şi, fără să ştie de ce, bănuia că Naomi era cu el.

Nu că ar fi avut vreo dovadă, dar imaginaţia ei bogată nu se putea opri din conceperea de scenarii. Spre marea ei ruşine, se trezi căutând de zor telefonul fostei lui soţii,

vrând să verifice dacă era acasă. Mai mare era însă nevoia de a suna la hotelul lui Lee din Amsterdam ca să-i audă vocea. îi era dor de el, dar ştia că trebuia să-şi ţină în frâu sentimentele. Casa era pustie fără el, viaţa ei era goală. Nici măcar Laurie, cu tot farmecul ei copilăresc, n-o putea înveseli, deşi făcea eforturi disperate de a părea fericită când se aflau împreună.

Discută cu Rima toată după-amiaza, punându-se la punct cu noutăţile. Rima îi dezvălui că va pleca alături de James în Caraibe peste o lună.

Bărbatului i se propusese acolo un post bun si aveau să petreacă vara departe de ţară.

Viaţa Rimei era atât de plină, de fericită, se gândi Marie-Claire cu invidie. Mariajul ei era perfect.

- Când se întoarce Lee? întrebă Rima.

- Deseară, răspunse Marie-Claire încercând să zâmbească.

îi era greu să pretindă că totul era bine si, înainte să-si dea seama, începu să plângă ca un copil.

Rima o privi cu uimire si-i întinse un serveţel de hârtie.

-Vrei să vorbim despre ce te frământă? întrebă ea.

Simpatia din vocea prietenei ei reusi să spargă zidul de singurătate în care se închisese de prea multă vreme. Trebuia să vorbească, să-si deschidă sufletul, astfel că se trezi povestindu-i tot ce se petrecuse de la sosirea ei în Elveţia, după despărţirea de Chris, si până la plecarea lui Lee la Amsterdam.

Rima ascultă totul în tăcere, lăsând-o să se elibereze de povara secretelor, apoi spuse plină de siguranţă:

- Pot să te asigur că Naomi nu-i cu Lee la Amsterdam. Am văzut-o chiar eu pe Oxford Street, alături de îngrozitoarea Melissa. Apoi, îţi pot spune că n-ai deloc dreptate în privinţa bănuielilor tale. Lee n-are cum s-o mai dorească, după tot ce i-a făcut.

- Spune-mi ce s-a întâmplat, o rugă Marie-Claire. Lee nu vorbeste niciodată despre ea si faptul că nu stiu nimic mă face să mă gândesc la ce-i mai rău.

-Nu stiu de unde să încep... stii probabil că a fost dansatoare... una celebră chiar, înainte de a se naste Laurie.

Marie-Claire aprobă din cap.

- Din câte ştiu eu, s-au întâlnit la o petrecere. A fost o dragoste ca în poveşti. Dar, din păcate, n-a durat. S-a spus că Naomi era gravidă când s-au căsătorit şi că Lee s-a hotărât s-o ia de soţie din pricina asta. în ce o priveşte, e lacomă şi egoistă, aşa că pentru ea au contat banii lui. îndată ce a avut acces la ei, a început să cheltuiască în stânga şi-n dreapta. Nu voia să stea decât la Londra. N-a durat mult şi căsnicia lor a început să se clatine. Naomi a început să-l învinovăţească pe Lee că i-a distrus cariera şi-l acuza că duce o viaţă plictisitoare. După naşterea lui Laurie, parcă a înnebunit. A început să-l înşele pe faţă, fără nicio remuşcare. Lee venea acasă şi-i găsea amanţii în dormitorul lor. O neglija pe Laurie, lăsând-o în grija

menajerelor. Naomi este o femeie violentă, sălbatică. Cred că aparenta nepăsare a lui Lee a împins-o la un comportament din ce în ce mai deşănţat. Până la urmă a reuşit să divorţeze de ea de dragul lui Laurie, pentru că se temea că fetiţa va creşte într-un mediu viciat.

Rima tăcu o clipă, privindu-şi prietena, apoi continuă:

-Lee a cumpărat casa asta şi s-a mutat aici cu Laurie. Naomi nu voia copilul şi a spus asta foarte clar. A plecat din ţară un an şi, când i s-au terminat banii, a început să-şi caute un alt soţ bogat. S-a căsătorit şi ar trebui să fie în sfârşit fericită, dar faptul că vrea custodia lui Laurie mă face să cred că îl vrea înapoi pe Lee.

Bănuiesc că n-a crezut niciodată că Lee va divorţa de ea. S-a bazat pe faptul că e frumoasă, dar Lee a devenit imun la farmecele ei. Dar ea urăşte să piardă şi e probabil foarte furioasă că a lăsat să-i scape un bărbat ca Lee.

Marie-Claire asculta în tăcere. Dintr-o dată, totul se limpezise. înţelegea de ce Lee fusese atât de furios să-l găsească pe Chris la el acasă de două ori. Naomi îl rănise foarte rău şi rămăsese marcat de experienţele trecute. Apoi îşi aminti seara petrecerii.

- Nu părea deloc imun la farmecele ei, ultima oară când i-am văzut împreună, zise ea cu tristeţe.

- Vrei să spui că l-a răpit de lângă tine şi el s-a lăsat dus? sugeră Rima. Crede-mă, Marie-Claire, a făcut asta numai de dragul tău. Am văzut-o pe Naomi batjocorindu-şi rivalele în public şi bănuiesc că nu te afli printre

persoanele ei preferate. E o ticăloasă şi nu-i pasă pe cine răneşte, atâta vreme cât obţine ce vrea. {tiu că sună îngrozitor, dar e adevărat.

Marie-Claire oftă.

-Dar asta nu înseamnă că mă iubeşte.

-Tu îl iubeşti?

-Da, admise ea.

-Atunci, am să-ţi spun ceva. Ah, Lee m-ar ucide dacă ar şti că fac asta, dar... Ei bine, când eram în Elveţia, mi-a spus că a descoperit femeia cu care vrea să se căsătorească. Era foarte fericit, i se citea în privire. Era foarte posesiv cu tine. Părea un adolescent... Poate că neînţelegerea asta legată de Chris l-a făcut să dea înapoi. Cred că-i e teamă să-ţi mărturisească ce simte. Cum tu te temi să fii respinsă, aşa se teme şi el. Naomi l-a făcut să sufere, deşi n-a arătat-o niciodată. I-a făcut viaţa un iad, până când s-a decis să divorţeze. Dar te iubeşte, Marie-Claire...

Marie-Claire rămase gânditoare în faţa focului din cămin, mult după ce Rima şi Ricky plecară.

Dacă Lee o iubea - deşi nu spera că aşa ceva putea fi adevărat - trebuia să-i spună că era îndrăgostită de el, înainte de a fi prea târziu.

Trebuia să rişte, altfel avea să piardă totul. Trebuia să găsească suficient curaj în inima ei şi să-i mărturisească dragostea pe care i-o purta, chiar dacă Rima se înşela.

Lee se întoarse înainte de opt seara. Marie-Claire se afla în salon, ghemuită pe canapea.

Bărbatul o privi cu ochii îngustaţi. Marie-Claire îi simţi privirea şi se întoarse cu inima săltând de bucurie, dar şi de teamă. Se ridică în picioare şi-şi pieptănă părul cu mâini tremurătoare.

- Să-ţi aduc ceva de băut? întrebă ea.

Lee tăcu. Atmosfera era tensionată.

- Mulţumesc, zâmbi bărbatul, urmărind-o cum îi toarnă whisky în pahar.

- Vreau să discut ceva cu tine, zise el când se aşezară.

Marie-Claire îl privi. Părul lui negru strălucea în lumina pâlpâitoare
a flăcărilor. Costumul scump pe care-l purta îi evidenţia şi mai mult frumuseţea trupului. Părea sigur pe sine şi calm.

- Ascult, spuse ea, temătoare.

- Cred că am evitat discuţia asta prea mult timp. Am încercat să rezolv singur problemele ivite în căsnicia noastră, dar n-am reuşit. Vreau să spun, Marie-Claire, îşi adânci el privirea în ochii ei, că eşti liberă să pleci oricând doreşti. Am fost un prost că am încercat să te reţin împotriva voinţei tale... Ştii despre ce vorbesc, nu-i aşa?

Marie-Claire ascultă cu fruntea plecată aceste cuvinte. Inima o durea. Ştia prea bine ce voia să spună, da. Rima

greşea. Lee n-o iubea şi încerca să scape de ea. Naomi va veni aici în cinci minute după plecarea ei, se gândi ea cu amărăciune.

Se ridică în tăcere. Evită să-l privească şi se îndreptă spre uşă.

-Marie-Claire...

Lee îi blocă drumul.

Telefonul începu să sune, dar amândoi îl ignorară. Lee îi prinse bărbia si o forţă să se uite în ochii lui. Ea îl privi în defensivă, tremurând.

-Marie-Claire... Pentru numele lui Dumnezeu...

Usa se deschise în spatele lor. Era doamna Ingram.

-îmi cer scuze, domnule Harper... începu ea. Vă caută cineva...

-Mulţumesc, doamnă Ingram. Răspund de aici.

Marie-Claire îl privi îndreptându-se spre telefon, apoi iesi din încăpere. Alergă în sus pe scări, trecând pe lângă uimita doamnă Ingram. Voia să împacheteze si să plece îndată. încerca să nu se gândească la nimic, pentru că durerea care o cuprinsese era prea mare. Trebuia să fugă, înainte de a se autodistruge.

Aruncă hainele în valiză si, când termină, auzi usa dormitorului deschizându-se. Ştia că era Lee, dar nu întoarse privirea.

-Abia astepţi să pleci, nu-i asa? Nu răspunse.

-La telefon era Chris, zise el, urmărindu-i reacţia.

Marie-Claire ridică fruntea si rosi când îi întâlni privirea.

- Ce voia? întrebă ea nepăsătoare.

- Mi-a spus că nu-ţi pasă de el. Mi-a mărturisit că te iubeste, dar că sentimentul nu este reciproc.

Marie-Claire îsi muscă buzele cu nervozitate.

- De ce să-ţi spună una ca asta? întrebă ea uimită.

Lee se apropie de ea.

- Poate pentru că te iubeste si nu vrea să-ţi distrugă sansa de a fi fericită, sugeră el. Era nerăbdător să-mi explice totul.

Marie-Claire se încruntă. Deci, Chris îşi revenise în sfârşit. Acţiona ca un adevărat bărbat, dar intervenţia lui n-o ajuta deloc, pentru că-i răpea şi ultima apărare în faţa indiferenţei lui Lee. Oare Chis îi spusese şi faptul că era îndrăgostită de Lee? Asta ar fi fost prea mult.

îşi privi soţul, căutând să afle mai multe, dar chipul lui era impenetrabil.

- Plec, zise ea. Cred că eşti fericit că se întâmplă în sfârşit.

- E adevărat? întrebă Lee, ingorându-i ultima remarcă.

Voia să-l rănească, voia să nege, dar era prea obosită.

- Da, e adevărat. Nu-mi pasă de Chris. Totul între noi s-a terminat înainte de venirea mea în Evleţia.

-Atunci, de ce m-ai minţit?

-Asta ţi-ai dorit să auzi, replică ea.

- Nu, voiam să aud că mă iubeşti, se răsti el. Nu-i bine ce faci, Marie-Claire, şi nu te pot lăsa să pleci atâta vreme cât mai există măcar o mică şansă...

Se opri, clătinând din cap.

-Nu înţeleg... şopti ea.

-Nu, dragostea mea, nu înţelegi. Te iubesc, murmură el. Te iubesc de cinci ani... din prima clipă când te-am văzut.

-Mă... iubeşti...? repetă Marie-Claire, abia îndrăznind să spere.

-Da, Marie-Claire, te iubesc atât de mult, încât sufăr îngrozitor.

-Dar Naomi? întrebă tânăra.

-Ce-i cu ea?

-La petrecere... am crezut că o vrei înapoi.

-Doamne, nici măcar nu suport s-o văd, se apără Lee. încercam să te protejez, asta-i tot.

Am văzut că voia să te sfâşie, şi am încercat s-o ţin departe de tine.

-V-am văzut plimbându-vă.

-Mi-a spus că voia să-mi vorbească despre Laurie.

-Dar ai iubit-o cândva.

-O doream, o corectă el. Iar asta a trecut repede. îmi dau seama că n-ar fi trebuit să mă însor cu ea, dar era însărcinată. Renunţasem la gândul de a mai găsi vreodată femeia alături de care să-mi petrec restul vieţii, până când am dat peste tine cu maşina în acea dimineaţă.

Marie-Claire zâmbi.

-Ai fost eroul meu, admise ea cu nevinovăţie. M-am gândit la tine zi şi noapte din clipa în care te-am văzut.

Lee o sărută, oprindu-i cuvintele pe buze.

-Ah, ştiu totul despre visare. Gândul la tine m-a urmărit ani de zile. Cred că, fără să-mi dau seama, te-am căutat oriunde am fost, blestemându-mă că am fost atât de prost încât să mă îndrăgostesc de o fetişcană. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut în hotel şi am aflat că eşti verişoara lui Ran.

-Soarta, zise Marie-Claire cu timiditate. Am fost atât de sigură pe mine, apoi Chris mi-a demonstrat că nu pot avea încredere în nimeni, şi cu atât mai puţin în bărbaţi. Mi-am jurat să nu mă mai implic în nicio relaţie. Dar când eram cu tine, parcă nu mai eram eu. Nu puteam să rămân rece la farmecul tău. Mă îndrăgostisem de tine, zâmbi ea. Din nou. Dar credeam că nu-ţi pasă de mine şi am fost gata să-i dau

crezase Melissei, pentru că nu eram deloc sigură pe mine... şi apoi, totul s-a întâmplat atât de repede...

-Repede? Mie mi s-a părut că te-am aşteptat toată viaţa. Am profitat de prima şansă de a fi împreună care mi s-a oferit.

Marie-Claire râse, fericită.

-O, Lee, am pierdut atâta timp...

-Spune-mi, o rugă el în soaptă.

-Te iubesc, răspunse ea. Te iubesc, si te voi iubi mereu.

Simţi că bărbatul tremură auzind aceste cuvinte. O ridică în braţe si începu s-o sărute.

-Doamne, cât de mult te iubesc, zise Lee.

Ea oftă usurată si-si aseză capul pe pieptul lui. Nu-si mai amintea de când nu mai fusese atât de fericită.

-încă putem pleca în luna de miere, sopti Lee. Ce părere ai despre Pacificul de Sud?

-Mm, sună bine.

-Săptămâna viitoare?

-Da, da, aprobă Marie-Claire cu bucurie.

Lee o luă din nou în braţe, si uitară de tot ce-i înconjura. Nimic nu mai conta, în afară de dragostea lor. O dragoste care avea să dureze pentru totdeauna. Ce altceva îsi mai puteau dori?

Sfârşit

„CARTEA PRIN POŞTĂ“ se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE“
Bucureşti, str. Panait Istrati 62, sector 1 tel. 021-223.63.07.

sau C.P. 41-129.
Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 021-224.16.98 tel.: 021-665.45.65

In ITALIA *detailiştii şi cititorii noştri fideli se pot adresa pentru cumpărături sau abonamente la oricare din cele şapte colecţii ale noastre: El şi Ea, Romantic, Roz, De Aur, Nostalgic, Poliţista, Mari Romane de Dragoste, la numărul de telefon: 00393480820307.*